

C:\Users\Plazma\Desktop\A_Aspe Pieter - Tajemství mladíkova hrobu.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Pieter Aspe
Tajemství mladíkova hrobu
Případy belgické policie

Obsah

Kapitola 1
Kapitola 2
Kapitola 3
Kapitola 4
Kapitola 5
Kapitola 6
Kapitola 7
Kapitola 8
Kapitola 9
Kapitola 10
Kapitola 11
Kapitola 12
Kapitola 13
Kapitola 14
Kapitola 15

Kapitola 1

„Mamí, mamí!“

Protáhlé zaječení zaznělo ostře a pronikavě, až přehlušilo svist vrtačky. Hugo Vermast se popuzeně otočil. Na druhé straně louky mávala Tina větví. Viděl ji jako rozmazaný barevný přízrak v moři žlutozelené trávy.

„Mamí, mamí!“

I Joris zvedl hlavu. Sestřička poskakovala, jako by ji píchl sršeň. To dělala často, když máma nepřiběhla hned. Joris klidně pokračoval v počítání šroubů. Na krabici bylo napsáno, že jich má být sto. Když Tina nepřestala ječet, vypnul Hugo vrtačku a oběma rukama si vymnul prach z očí. Na tváři mu zůstaly špinavé šmouhy, vypadal jako americký námořník z druhořadého válečného filmu. Už viděl ostřeji. Vlastně neviděl nic. Tina je hyperaktivní dítě.

Není to poprvé, kdy křičí, jako když ji na nože bere, protože není hned po jejím.

Leen se opalovala na lehátku a poslouchala Barta Kaella z CD-přehrávače. Třetí Tinino zaječení ji zastihlo v pauze mezi dvěma písněmi. Strhla si sluchátka z uší a spěchala k místu nehody.

Hugo zavrtěl hlavou, když viděl svou ženu utíkat bosou po tvrdé a vysušené trávě. Jestli šlápne na střep, bude to zase jeho vina. Hugo by nejspíš asi nejdřív zaklel a pak šel pro dezinfekci a obvaz. Patnáct let manželství ho naučilo poslušnosti.

V ozbrojeném míru se dá spíš žít než ve vyčerpávající válce.

Ale stěžovat si nemohl. Spousta mužů dopadla hůř. Leen byla ve svých osmatřiceti stále ještě přitažlivá. V přiléhavých plavkách vypadala skvěle. Dvě těhotenství její postavu skoro nezměnila, to mu známí záviděli nejvíc.

„Mamí, koukni, co jsem našla.“

Tina mávala kostí jako tamborskou holí. Viděla to na pouti.

Chlubila se svou trofejí. Leen se podívala s odporem na holenní kost a na jámu. Chytila Tinu za ruku a pokusila se jí kost vykroutit.

„To je ošklivá věc, Tino. Pojď, dej to mamince.“

„Nedám, je to moje.“

Stejně jako mnohá moderní matka Leen nenaléhala. Vzala Tinu za ruku a táha ji s sebou.

„To se tatínkovi nebude líbit.“

Holčička začala srdceryvně naříkat. Věděla, že to na tátu zabere.

Hugo zaslechl vřiskání a pomyslel si, že Leen asi to malé čuňátko myje. Vzal vrtačku a stiskl knoflík. Joris mu podal

šroub. Hugo na něj mrkl. Takový rámus pro jednu větev. Oni mají důležitější věci na práci.

Guido Versavel se potkal s Van Inem ve zbrusu nové kuchyňce policejného komisařství. Budova pocházela ze sedmdesátých let a představenstvo města ji titulovalo „moderní instituce“. Po čtyřech nesmělých peticích pěšáků - každý starosta obdržel jednu - byla před šesti měsíci konečně zařízená kuchyňka. Nebylo v ní o moc víc než nejlevnější mikrovlnná trouba a lednička z bazaru, ale pro posílení morálky ve sboru to muselo stačit.

Van In vyjídal lžičkou poslední zbytky ovocného salátu.

Netvářil se nijak nadšeně.

„Dobrou chuť,“ zašklebil se na něj Versavel.

Van In odsunul misku z umělé hmoty.

„Dnes bude u nás k večeři treska. Vařená ryba. Bože! Nemůžu na to ani pomyslet.“

„Buď rád, že se Hannelore o tebe stará. Podle mě jsi o pět kilo zhubl.“

Van In si zastrčil košili, která mu plandala kolem těla.

V uplynulých třech měsících prošel peklem: ovesné vločky, ryba, zelenina, ovoce, voda a jen tu a tam výjimečně sklenička vína.

Dokonce i cigarety měl na přiděl. Vždyť těhotný nebyl přece on!

„Radši si zapal až v autě,“ řekl Versavel s hraným soucitem, když Van In opatrně vytáhl z náprsní kapsy cigaretu. „Jedeme k případu.“

Van In udělal odmítavý posunek a cigaretu zase pečlivě zastrčil, jako by to byl drahocenný klenot.

„Tos mi nemohl říct před pěti minutami? Nemusel jsem se cpát tím sajrajtem, stavili bychom se na jídlo cestou.“

„Mohl,“ ušklíbl se Versavel sardonicky. „Ale víš přece, že tě nechci při jídle rušit.“

Šli po schodech dolů: Versavel s lehkým úsměskem, Van In se sakrováním. Tentokrát se ale ani moc nezdýchá, než došli dolů.

Dokonce i tak z kloubů vymknuté město jako Bruggy se může ještě zaskvěť několika kousíčky nedotčené přírody. Na území mezi Svátým Ondřejem a Varsenare jsou místa, která projektanti přehlédli. Restaurovaná selská usedlost rodiny Vermastových byla jednou z takových oáz. Aby se k ní dostali, museli Versavel a Van In vjet na písčitou cestu s označením „soukromý vjezd“. Rezavě hnědá střecha z pálených tašek vykukovala za bujně rozrostlým hlohem, který tu nádheru zeleně rámoval.

Brána byla otevřená a Van In vjel na pozemek. Celkový dojem byl vpravdě romantický: pískované cihly, starodávné tašky, vápnem nabílené zdi a závan od tisícovky sousedových prasat. Kdo z přepracovaných smrtelníků by dnes netoužil po domečku na venkově? O tempora, o mores. V šedesátých letech, kdy každý přísahal na beton a aluminium, padaly takové kozí chlívky za oběť při bezohledných demolcích. Dnes se šikovní mladíci chovají podle syndromu kukly. Moderní člověk má potřebu odlišovat se, nutně potřebuje místo, kde by se mohl odreagovat. Kdejaká bouda s louží vody ve sklepech se v inzerátech nabízí jako unikátní statek s přírodním pramenem. Děravá střecha a ztrouchnivělý truhlářský ponk se popisují jako autentický stav.

„Dobrý den, pane Vermaste. Volal jste k nám, jestli se nemýlím.“

Hugo přikývl. S černými šmouhami na bledém obličejí vypadal komicky.

„Ano, máte pravdu, pane. Moje žena je úplně vyvedená z míry.“

„Našli jste kostru?“ zeptal se Van In úsečně.

Versavel si prohlížel hubeného muže. Vermast měl šlachovité tělo, ohnutý hřbet a propadlý hrudník.

„Moje dcera vyhrabala kosti.“

Vermast ukázal na protější stranu louky. Hromádka hlíny označovala místo nálezu.

„Od té doby, co jsme se dali do přestavby, se snaží mi pomáhat. Víte, jaké jsou děti. Ve všem se po člověku opičí.“

Vermast se nervózně zasmál. Výstižnější označení pro kloktavý zvuk, který z něj vypadl, by bylo zařehtání. Van In nereagoval. Nechtělo se mu teď myslet na to, že zanedlouho bude obdařen také takovým zvědavým rypáčkem.

„Jste si jistý, že to nejsou ovčí kosti?“

Nebyl by to první poplach, který spustil člověk z města, protože při rytí zahrady narazil na hromádku zvířecích kostí.

Vermast lapl po odpovědi jako ryba po vzduchu.

„Myslím, že...“

Van In a Versavel se na sebe chápavě podívali.

„Aha, jistě to nevíte.“

„Moje žena je zdravotní sestra. Říkala, že...“

„Tak to bude jistě v pořádku, pane Vermaste. Předpokládám, že vaše paní pozná rozdíl mezi lidskými kostmi a ovčími hnáty.“

Van In se snažil vložit do svého hlasu co nejpřesvědčivější tón, ale sám nebyl tak úplně přesvědčený o tom, co říkal. O zdravotnickém stavu kolovaly v poslední době ty nejroztodivnější pověsti.

Vermast si s ulehčením oddechl. Když si tak představil, že Tina vyhrabala kostru ovce a on že k tomu zavolal policii...

„Osobně bych samozřejmě byl raději, kdyby to byly ovčí kosti,“ řekl Van In. „Ušetřilo by nám to hromadu papírování.“

Vermast přisvědčil s odevzdaným pousmáním. S lidmi od policie je lépe souhlasit.

„Musíme to nejdřív ověřit, pane Vermaste. Navrhují, abychom se šli podívat na corpus delicti zblízka.“

Vermast se zatvářil vylekaně. „Na corpus delicti?“

„Na kostru, pane Vermaste,“ vysvětlil Versavel chlácholivě.

Hannelore Martensová vjela na pozemek stylem zdivočelého rallyového jezdce formule jedna. Její droboučké twingo se překonávalo. Vybičované autíčko s troubením zastavilo sotva dva metry od shromážděné společnosti. Hannelore

zatáhla ruční brzdu a hned vyskočila z vozu. Měla na sobě bílé letní šaty bez rukávů a sandály bez podpatků. Když se na ni Van In díval, sotva se mu chtělo věřit, že je v šestém měsíci.

„Dobrý den vespolek.“

Hannelore objala Van Ina. Její polibek ho roztřásl. Bože, jak je svěží a voňavá. Pak políbila na tvář Versavela. Seržant přijal polibek blahosklonně. Byly chvíle, kdy by byl raději hetero.

„Chová se slušně?“

Vermast se na trojici zmateně podíval.

„Ovocný salát mu moc chutnal a už se těší na večeři, že jo, Pietře?“

Van In ze sebe vydal skřípavý zvuk. Versavel byl horší než tchyně. Seržant nikdy nevynechal příležitost, aby nepodpořil Hannelore v jejích ďábelských záměrech. Láska prochází žaludkem, pomyslel si Van In hořce. V tuto chvíli by prodal duši za porci mastných pomfritů.

Když si Hannelore všimla, jak Vermast pozoruje výjev a neví, co si má o nich myslet, představila se plným titulem.

„Hannelore Martensová, zástupce prokurátora Jeho Veličenstva. Byla jsem pověřena vyšetřováním případu.“

Vermast si otřel zpocenou ruku o usmolené kalhoty.

„Těší mě.“

Její ruka byla příjemně chladná a suchá.

„Právě jsme se chtěli jít podívat na tělesné pozůstatky,“ řekl Van In. „Podle paní Vermastové jde o lidské ostatky.“

„Dobře,“ řekla Hannelore.

Přestože ji vyhlídka na konfrontaci s kostrou trochu naplňovala odporem, nehnula ani brvou.

Leen Vermastová seděla nepřítomně s dětmi na lavici před hospodářským stavením. Po prosbách a hrozbách se jí konečně podařilo vykrotit Tině kost z ruky. Roztřepená kost ležela před ní na zemi. Tina nasupeně seděla vedle ní. Joris nerušeně počítal šrouby, holenní kost ho nezajímala ani trochu. Napočítal o dva šrouby méně, na to se bude muset ještě jednou podívat.

Leen se na Hannelore křečovitě usmála. Bylo na ní vidět, jak ji nález vyvedl z míry. Představa, že v její zahradě je někdo pochovaný, ji naplňovala zděšením. Hannelore měla dojem, že se Lena každou chvíli složí.

„Přijdu hned za vámi,“ zavolala Hannelore na muže.

Van In s úlevou zaznamenal, že se Hannelore slitovala nad Vermastovou ženou a připojila se k ní.

„To opravdu nebyla ovce.“

Versavel ukázal na lebku zpola zakrytou pískem. Vermast horlivě přkývl. Ten starší policista mu byl ohromně sympatický.

Van In se zdržel komentáře a vlezl do jámy. To je neuvěřitelné, co dokáže dítě s lopatkou, pomyslel si. Díra byla hluboká nejméně metr.

„Tohle vyhrabala vaše dcera úplně sama?“

Vermast zase zařehtal. Takhle se asi smál vždycky, když byl nervózní.

„Ale kdepak, pane komisaři. Potřeboval jsem písek na maltu a tady je ho spousta. Jámu jsem vykopal já. Ale jak asi sám víte, všechny děti si s pískem hrozně rády hrají.“

Ta díra byla dar z nebes. Tina trávila na improvizovaném pískovišti hodiny a nikoho neotravovala.

Van In si klekl. Jemně, jako zkušený archeolog, smetl suchý písek z lebky. Versavel sraštil čelo.

„Leo je pryč,“ řekl ustaraně.

Van In se zarazil. Versavel má pravdu, tohle je práce pro experty ze soudní policie. Opatrně vylezl z jámy. Lebka, žlutá jako cibule, se leskla na slunci. Van Ina napadlo, jestli bude někdy někdo takhle zkoumat jeho lebku.

„Mám ten hrob nechat vykolíkovat?“

Versavel použil úmyslně výraz „hrob“. Ať to zní starosvětsky, jak chce, ale mrtví si zaslouží respekt.

„Ano, udělej to, Guido. Jinak dostaneme vynadáno od lidí ze státního zastupitelství.“

Versavel se vydal ke služebnímu autu. Stejně jako Hannelore byl i on imunní proti vedru babího léta. Jeho nažehlená košile nenesla ani stopy po potu. Naproti tomu Van In měl pocit, že má slipy přilepené ke stehnům, což bylo všechno, jen ne příjemné.

Když osaměli, nevěděl Vermast najednou, jestli má něco říkat, nebo jestli bude lepší držet jazyk za zuby. Van Inovi se ticho ale nezamlouvalo.

„Zvláštní objev, co říkáte, pane Vermaste? Jenom doufám, že to není vaše tchyně, protože pak bychom asi vraha nemuseli hledat daleko.“

Tentokrát Vermast nezařehtal. Zamordovat tchyni by byla hloupost. Ta mrcha jim splácela polovinu hypotéky.

Dorazili všichni najednou: Leo, Rudy Degrande z technického oddělení, soudní lékař a čtyři policisté z městské policie v Bruggách. Pozemek se najednou podobal parkovišti dobře zavedeného supermarketu.

Po výměně obligátních zdvořilostních frází se dal Leo do práce. Nikon bzučel jako včelka nad jasmínovým keřem. Malý, kulatý soudní fotograf nepotřeboval na čtyřicet snímků ani deset minut. Pak se do jámy pohroužil soudní lékař.

Alexander De Jaegher byl v Bruggách známou postavou. Alespoň si to o sobě myslel. Soudní lékař vedl rušný společenský život.

Byl předsedou různých kulturních sdružení a propagátorem místního karnevalového spolku. De Jaegher měl hubenou a kostnatou figuru, což se neshodovalo s image bujarého Burgundána, o které usiloval.

De Jaegher se snažil o uznání v prostředí, které mu nesedělo.

Jeho reputace jako lékaře mnoho neznamenal. Před patnácti lety byl pro hrubou profesionální chybu skoro vyloučen z lékařské komory. Tehdy pro něj byla dráha soudního lékaře východiskem. Tam mu sevírovali pouze mrtvolu, což podstatně redukovalo možnost další fatální chyby.

Van In se pohledem zarazil na holé De Jaegherově lebce.

Jedna lebka zkoumá druhou, pomyslel si pobaveně.

„Toto jsou nepochybně lidské ostatky,“ zadeklamoval De Jaegher akademickým tónem.

Vzal lebku do rukou a ukázal ji svým posluchačům jako trofej. Versavel odvrátil hlavu. O pátrání po stopách nemá doktor po těch letech ani páru. Takový neprofesionální přístup už mnohokrát zničil důležitý důkazní materiál. Není divu, že veřejnost ztratila důvěru v působení práva a zákonů. Rudy Degrande si myslel přibližně totéž jako Versavel. Pokusil se seržanta uklidnit mrknutím.

Van In reagoval potlačeným zaúpěním, za což se mu od Hannelore dostalo dloubnutí mezi žebra. De Jaeghera to vyrušilo z produkce a vzhlédl, ale když uviděl Hannelore, roztáhl ústa do širokého úsměvu.

„Ach, to jste vy, paní zástupkyně! Nevěděl jsem, že jste tady.“

Hannelore zůstala v bezpečné vzdálenosti od jámy.

„Můžete nám říci něco o příčině smrti, doktore?“

De Jaegher měřil metr šedesát a v prohlubni vypadal jako pohyblivá busta.

„Ne, zatím ne.“

De Jaegher položil lebku na okraj jámy. Hannelore se zdálo, že prázdné oční jamky zírají na ni. Nebo se jí pod šaty pokoušel nahlédnout De Jaegher?

„Podle mého soudu tady nejsou žádné evidentní indicie, které by připouštěly formulaci fundovaných konkluzí. Další šetření bude muset prokázat, zda jde o oběť útoku, nebo zda se jedná o přirozenou smrt.“

Van In se ušklíbl. Versavel schoval zabublání smíchu do dlaní.

„Chcete říct, že musím počkat na pitevní protokol?“

„Přesně tak, madam.“

„A kdy ho můžu očekávat, doktore?“

Tuto otázku patrně dostal De Jaegher poprvé. Chudák soudní lékař zalapal po dechu.

„Může to trvat pár dnů, paní zástupkyně. Co byste řekla začátku příštího týdne?“

„Vždyť dnes je pondělí,“ zareagovala Hannelore zklamaně.

De Jaegher se rozhlédl kolem, jako by se dovolával pomoci.

„Udělám, co bude v mých silách, abych dokončil postmortální šetření do konce tohoto týdne,“ řekl se ztuhlou grimasou.

Hannelore ho odměnila zářivým úsměvem.

„To je skvělé, doktore.“

Otočila se a šla ke statku. Dokonce i Van In jejím výstupem oněměl.

„Kolik je hodin?“

Versavel se podíval na hodinky.

„Za deset minut půl páté.“

Van In se s odporem napil minerálky. K dovršení katastrofy v ní už nebyly ani bublinky. Nic jiného ostatně nečekal. Sklenice stála už dobrou čtvrt hodinu na slunci. Ať jde Hannelore se svou dietou do háje. Zvedl ruku. Číšník zareagoval okamžitě. Na terase kromě Versavela a Van Ina nikdo neseděl.

„Ještě dvě minerálky?“ zeptal se horlivě.

„Ne, dobrý muži. Pro mě černou čtrnáctku. Studenou, je-li možno.“

Van In se spokojeně opřel o opěradlo chatrné ratanové židle.

Teď si dokázal naprosto přesně představit, jak se cítil Alexandr Veliký, když rozetnul gordický uzel.

„Ještě že Hannelore musela k soudu.“

Van In čekal takovou nebo jinou jedovatou poznámku.

„Děje se něco, Versavliku?“

„Se mnou ne, Pietře. Ale až tě postaví na váhu...“

Van In pokrčil rameny a vylil vlažnou minerálku do vyschlé trávy.

„Kostry mi připomínají poušť, Guido. Kromě toho jsou to už dva týdny, kdy jsem zhřešil naposledy. Zajdu žízni.“

Znělo to nesouvisle, ale na to byl Versavel zvyklý. Každá Van Inova asociace končila u černé čtrnáctky.

„V poušti se většina lidí spokojí s vodou. Ty jsi patrně jediný Vlám, který hasí žízeň černou čtrnáctkou.“

„Výjimka potvrzuje pravidlo, Guido. Homouš jako ty to přece musí vědět.“

„To tedy vím,“ řekl Versavel schválně vysokým hlasem. „Ale na tvém místě bych začal cvičit, pro případ, že budeme brzy v převaze.“

Obsluha fungovala perfektně. Během minuty přinesl číšník ledově chladný Duvel a perlivou minerálku značky Perrier. Van In se nežinýroval. Strčil nos do hustého límce z pěny a pil.

Versavel ho nechal být.

„Vermast si rozhodně nemusí se svou loukou dělat starosti,“ řekl Van In bujaře. „Za pár dnů bude pěkně zrytá.“

„Myslíš, že tam jsou další mrtvolky?“

„Kdo ví, Guido. U Evropanů s jídlem roste chuť. Sériové vraždy už nějakou dobu nejsou jen americkým fenoménem. Já jen lituji kolegy, kteří teď převrací každý kousek země.“

„Já ne,“ poznamenal Versavel suše.

Oba se dali do smíchu.

Ve chvíli, kdy Yves Provoost zamkl dveře své kanceláře, zazvonil telefon. Znechuceně znovu odemkl a vešel dovnitř.

Přestože byl jen průměrným obhájcem, vlastnil kolosální vilu v Knokke, byt na Cap d'Agde a chalet v Rakousku. Sídlo jeho advokátní praxe bylo v mohutném patricijském domě na Zeleném okruhu, nejčastěji fotografovaném místě

Brugg.

Provoost šel dlouhou chodbou. Jeho kroky zněly ve vysokém a úzkém prostoru dutě. Na rozdíl od ostatních částí domu tvořila jeho kancelář příklad pečlivě a vkusně zařízených prostor, jak to dnes umějí italští designéři: hladké stoly z mořeného třesňového dřeva, futuristické skříně se skrytými dveřmi, na černo nalakované židle, na nichž nikdo nevydržel sedět déle než čtvrt hodiny, a rozmarné osvětlovací struktury jen spoře poskytující světlo.

„Haló, tady Provoost,“ zasyčel do olivově zeleného sluchátka interesantně tvarovaného telefonního přístroje.

„Yvesi, tady je Lodewijk,“ zaznělo pokud možno ještě nevlídněji.

Provoost ztuhl. Když byl Lodewijk Vandaele nabroušený, neznamenal to vůbec nic dobrého.

„Máme tady problém, Yvesi.“

„Poslouchám.“

„Zapni si počítač a čekej na můj e-mail.“

Než se Provoost stačil zeptat proč, přerušil Vandaele spojení a šel ke svému psacímu stolu. Vandaelova kancelář byla na rozdíl od Provoostovy prodchnutá starosvětskou úctyhodností.

Všechno, co tady stálo, bylo z dubového dřeva, mědi, sametu a na stěnách visely tapiserie z devatenáctého století od neznámých a zapomenutých mistrů. Perlově šedý počítač IBM stál na stole ve stylu Ludvíka XVI. Hodil se do místnosti jako hamburger do tříhvězdičkové restaurace.

Vandaele byl muž starého ražení, což ovšem zdaleka neznamenal, že odmítal moderní technologii. Jako Machiavelliho učeň využíval každého prostředku k dosažení svého cíle. A jako dobrý katolík by bez mrknutí oka provdal dceru za muslima, kdyby mu to přineslo nějaký užitek. Naštěstí dceru neměl. Nikdy se neoženil, protože s ženami jsou jen potíže.

Vandaele zapnul počítač a odeslal e-mail na Provoostovu elektronickou adresu. Použil k tomu tajný kód, který znal jen Provoost.

Vrchní inspektor Baert z policejního sboru v Bruggách slyšel Vandaelovo šourání po chodbě. Znal ho už velice dlouho. Jako mladý policista ho přistihl s polonahým chlapcem na zadním sedadle zaparkovaného auta. Po výměně názorů vyřešili problém jako chlapi. Vandaele mu zaplatil deset tisíc franků a tím byla věc vyřízená. Baert v tom uměl chodit. Věděl, že když úplatek nepřijme a napíše protokol, Vandaele podplatí někoho u státního zástupce. V obou případech by pro pedofila byl výsledek stejný.

Pro Baerta to znamenalo rozdíl deseti tisíc franků a ty peníze tenkrát dost potřeboval. Když za pár týdnů na to potkal Melissu, ženu, která ho stála majlant, dodal si odvahy a vyhledal Vandaela v naději, že z něj ještě něco vymámí. Starý lišák Vandaele se nedal a poslal ho s prázdnýma rukama domů.

Navrhl Baertovi, aby fungoval jako kontaktní osoba mezi ním a policií. Za to bude Baert dostávat měsíčně určitou částku.

V riskantních případech nebo když půjde o závažné informace, může počítat s uznaným bonusem.

„Promiňte, že jsem vás nechal tak dlouho čekat. Musel jsem zavolat neteři, a vy víte, jaké jsou ženy,“ usmíval se Vandaele.

„Nevadí, pane Lodewijku.“

Baert doufal, že se Vandaele ukáže, protože Melissa už několik měsíců snila o širokoúhlé televizi.

„Víte, že si vaši loajality velice vážím, pane Baerte.“

Vandaele měřil asi metr devadesát. Vyzařoval z něj respekt a jeho hlas jako zvon už přesvědčil mnohého protivníka.

„Jsou vám tedy moje informace užitečné?“

Vandaele našpulil svoje tenké rty. Růžové maso způsobilo Baertovi husí kůži. Hluboko ve svém nitru pedofily nenáviděl.

„Užitečné je asi přehnaný výraz, milý Baerte. Řekněme, že jsou zajímavé. Já jsem tu usedlost prodal už před mnoha lety.“

Jestli se tam teď objevila nějaká kostra, je to nanejvýš zajímavý fakt. Jistě si nemyslíte, že...“

„Samozřejmě že ne, pane Lodewijku.“

Baert polkl. Kostra musela být pod drnem už hezky dlouho a ta zpráva Vandaela dost vzala. Proč by jinak hned utíkal k sobě, do pracovny, když ho Baert informoval? Že to staříka vyvedlo z míry, dokazovala výmluva na naléhavý hovor s neteří. Ta výmluva byla průhledná jako Melissino negližé.

„Což samozřejmě neznamená, že bych nechtěl vaši snahu odměnit odpovídajícím způsobem.“

Baertova tvář se rozjasnila. Peníze byly jediným argumentem, který mu dokázal zacpat pusy. Vandaele vytáhl ze své peněženky čtyři desetitisícové bankovky. Baert se nepokrytě rozzářil. Zítra dostane Melissa svoji širokoúhlou televizi. Až přijde domů, poví jí tu novinku. Bude mít určitě takovou radost, že hned sundá šaty. A možná že si na sebe vezme to krajkové nic, co jí dal k Vánocům.

„Jste grand, pane Lodewijku.“

Vandaele mu přátelsky poklepal na rameno. „Budete mě informovat o vývoji, doufám?“

„Samosebou, pane Lodewijku. Jakmile se něco dozvím, bleskově vám dám zprávu.“

Hannelore se rozložila v zahradě, s nohama nahoru a se sklenicí chlazené zeleninové šťávy u ruky. Poslední sluneční paprsky probleskovaly kolem kupovitého mračna. Difúzní světlo barvy zralého obilí zbarvovalo zdi natřené bílým vápnem a vytvářelo rajsky nadzemskou atmosféru, jako by někdo slunci nasadil zlaté brýle. Jestli se dá věřit předpovědi počasí, je tohle poslední letní den.

Van In naaranžoval na stolek ostentativně tři cigarety a žiznivě upil moselského vína. Má nárok na dvě sklenice.

„Chutná?“

„Božsky.“

V dále zněl tlumeně zvuk zvonkohry na věži. Vál jihozápadní vítr. Brzy bude pršet, říkali meteorologové.
„Dieta je už vidět.“
Hannelore se kochala pohledem na svého nového muže. Van In seděl ve slípech. Pneumatika kolem pasu za tři měsíce splaskla na galusku.
„Versavel dnes ráno taky říkal. Co přijde teď? Pes?“
Hannelore povytáhla obočí.
„Pes?“ zeptala se překvapeně.
„Pak mě budeš moc poslat každý večer na ulici. To taky žere kalorie.“
Náhly poryv větru prošuměl listím stromů. Připomínalo to zvuk chřestýše.
„Až tady bude mimino, budeš sám rád, že můžeš jít venčit psa.“
„Co tím myslíš?“
Van In si zapálil cigaretu a vychutnával dávku nikotinu.
Hannelore si vyhrnula šaty, vzala Van Ina za ruku a položila ji na svoje břicho.
Vsedě bylo vyduťtí zřetelnější.
„Nemám dojem, že by se komisař Van In hrmul do přebalování,“ usmála se. „Budeš mi ještě vděčný, když tě pošlu s Fidem ven.“
Spojení jejího hladkého břicha a hromady pokaděných plenek zmírnilo jeho vzrůstající choutky.
„Od nynějška můžeme počítat dny, Pietře. Dnes jsem poprvé ucítila pohyb.“
Van In přitlačil ruku na její břicho, ale necítil nic.
„Napadlo mě, jestli je pro tebe to rozčilování vůbec dobré,“ promluvil najednou vážně.
Mraky zbarvily travu do tmavozelena. Soumrak začínal mít převahu nad zapadajícím sluncem. Hannelore upila zeleninovou šťávu.
„Nežijeme ve středověku, Pietře. Protože jsem dnes viděla lebku umrlce, neporodím příšerku.“
„Ve tvém stavu bych se tak nesmál. Moje matka vždycky říkala...“
„Nesmysl. Přece nevěříš těm povídkám.“
Proč se muži začnou chovat tak infantilně, když jejich žena otěhotní? pomyslela si Hannelore. Vždyť jen dělám svoji práci.
Přece nemůže jít najednou všechno stranou.
Van In se žádostivě podíval na dvě zbývající cigarety, které se vyjímaly na dřevěné desce stolu. Jednu vzal a bleskurychle si ji zapálil.
„Dřív bylo všechno jednodušší,“ povzdechl si. Zhluboka inhaloval kouř a lokl si vína.
„Spíš se soustřeď na to, že za pár měsíců budeš muset občas svému dítěti vyměnit plenu.“
„Přál bych si, abychom spolu byli na opuštěném ostrově,“ řekl Van In zasněně. „Pryč od všech zmatků a chaosu. Ustrkávali bychom chlazené koktejly, opékali rybu na roštu a zbytek dne trávili na toulkách v pleněru.“
„Množné číslo od plenu je pleny, ne plenér, Pietře. Tohle je ulice U přístavu, víno jsi dopil a za chvíli začne pršet.“
Nad šarlartově rudou střešou z pálených tašek se hromadily bouřkové mraky.
„Viš, co uděláme?“ řekla Hannelore s tajemným úsměvem. „Když vyřešíš tenhle případ s vykopanou kostrou do měsíce, zvu tě na výlet do Portugalska.“
„To nemyslíš vážně.“
„Ty mi nevěříš?“
„Věřím, ale kdy ses naposledy dívala na výpis z našeho konta?“
„Mám přece maličkou rezervu na svém účtu.“
„Ty peníze ale potřebujeme pro mimino,“ protestoval Van In.
„Kromě toho není vůbec jisté, jestli mi ten případ přidělí.“
„O to se postarám, Pietře.“
„Ať tě to ani nenapadne.“
„Případ, nepřípad. Chci jet do Portugalska. Za chvíli už to nepůjde,“ řekla Hannelore rezolutně.
„Viš přece, že těhotným ženám se nedoporučuje cestovat letadlem, zlato.“
„Ano?“
Hannelore vstala a pomalu si sundala šaty. Vypadala jako Botticelliho model: smyslná, plodná, vrchol ženskosti. Není nic krásnějšího než nastávající matka.
„Lítat se tedy nebude. Ale možná že by měl pán chuť na chvíli si lehnout?“
„Ale Hanne...“
„Pána snad bolí hlavička?“
Van In odhodlaně zamáčkl z poloviny nedokouřenou cigaretu a připojil se k Hannelore na trávníku. Nahoře nad jejich hlavami se právě srazila teplá a studená vlna. První zahřmění se nad městem převalilo jako těžký míč. Van In se klouzavě vznášel na vzduchovém polštáři, který mu šeptal milá slůvka. Ani si nevšiml těžkých kapek deště, které se mu jako projektily zabodávaly do zad.

Kapitola 2

Za Van Inem se po chodbách policejní budovy táhla pronikavá vůně pižma. Dnes měl na sobě vybledlé džínsy a bėžovou bavlněnou košili. Hannelore nesmlouvavě vypudila jeho staré svetry z šatníku. I kamufláž vytahanými tričky

byla definitivně minulostí. Už nemusel zatahovat břicho. Občas je život milosrdný, pomyslel si Van In. Když vešel do místnosti číslo 204, hvízdal Versavel jako na pastvě.

„Dobré jitro, bratře,“ zašklebil se.

Van In na jeho sexistickou poznámku nereagoval a vesele si zapálil první cigaretu.

„Život opravdu začíná po čtyřicítce, Guido. Měls pravdu. Teď se mi to začíná líbit.“

„Že by?“ zeptal se Versavel dvojsmyslným tónem.

„Žádné, že by a už vůbec ne s tebou. Řekni mi raději, jestli už je něco nového s naší kostrou.“

„Myslíš našeho Johna Doea.“

Dal přednost americkému eufemismu. Tam se mrtvole říká stiff. Ten, kdo dorazí do nemocnice v neživém stavu, je dead-on-arrival a neidentifikované stiff se říká John nebo John Doe.

„Víš, že jsem alergický na zámořské bláboly, Guido. Říkejme kostlivci normálně Herbert. Trocha originality neuškodí, nemyslíš?“

Versavel zkřížil paže jako indiánský náčelník, který oznamuje poslušnost svého kmene.

„Vaše přání je mi rozkazem, komisaři.“

Van In vyfoukl válečnický oblak dýmu směrem ke svému podřízenému.

„Tak, tak, Versavlíku.“

Seržant se zamyšleně prohrábl knírem. Když měl Van In depresi, věděl si s ním Versavel rady. Ale euforický stav šéfa dával tušit problémy, přinejmenším jako s pubertákem, kterému došlo kapesné. Za těchto okolností existovala jen jedna alternativa: neodmouvat a dělat, jako by nic.

„Tenhle fax přišel před čtvrthodinou,“ řekl Versavel vážně.

„Nevěděl jsem, že je ten případ přidělený nám.“

Van In si od něj vzal list papíru.

„Já jo,“ odfrkl.

„Aha, takhle to je.“

„Neštví mě, Guido. Je těhotná. Co mám dělat?“

Van In s odporem zamáčkl první cigaretu, kterou dokouřil až skoro k filtru.

„Předpokládaná příčina smrti: zlomený vaz,“ četl nahlas.

„Věk: mezi 25 a 30 lety. Výška: 1,76 m. Pohlaví: mužské. Doba úmrtí: 1985-1986. Zvláštní znamení: stará zlomenina holenní kosti, rozsáhlá plastika čelisti plus čtyřicet pět porcelánových zubů. Ježíši, to muselo stát majlant.“

„De Jaegher sebou hodil. Jestli se nepletu, dala mu Hannelore na zprávu lhůtu do pátku.“

„Včera odpoledne mu ještě volala,“ povzdechl si Van In.

„Někdo od soudu jí nakukal, že klinické vyšetření kosti je mimořádně snadná záležitost, která netrvá dlouho. Člověk nemusí být génius, aby konstatoval zlomený vaz. To musel De Jaegher vědět už v jámě.“

Van In si rychle zapálil druhou cigaretu. Versavel mlčel. Ze zkušenosti věděl, že Van Inova předsevzetí nemají dlouhého trvání.

„Ale stejně je to obdivuhodný výkon,“ řekl. „Od Hannelore, myslím. De Jaegher je tvrdohlavý osel. Dokonce i prokurátor s ním radši jedná jako v rukavičkách.“

„Hannelore chce jet příští měsíc na výlet.“

Versavel se na Van Ina překvapeně podíval. Komisařův mozek pracoval velice bizarním způsobem. Versavelovi se obvykle dařilo sledovat jeho myšlenky bez problémů. Dnes ne.

„Hannelore chce, abych ten případ vyřešil co nejdřív,“ vysvětloval Van In. „Prokurátora má omotaného kolem prstu a De Jaegher by si rozkrájel vlastní játra na proužky, jen aby se jí zavděčil. Kromě toho doufá, že se brzy stanu vrchním komisařem.“

„V tom případě bych se na tvém místě dal přeložit k četnictvu. To je hlavním dodavatelem vrchních komisařů.“

Versavelovi leželo četnictvo z nějakého důvodu v žaludku a nevynechal jedinou příležitost, aby si nezchladil žáhu.

„Jen se směj, Guido. Ženy jsou komplikované bytosti. Vlastně můžeš být rád, že jsi homo.“

Druhá cigareta Van Inovi nechutnala. Cigarety začnou páchnout, když člověk přestává kouřit.

„Díky za povzbuzení, šéfe.“

Van In pokrčil rameny a šel si sednout za psací stůl. Znovu si přečetl fax. Nejdřív budou muset zjistit Herbertovu totožnost.

Teprve pak se mohou vydat za pachatelem.

„Navrhují, aby ses podíval, jestli byl někdo takový pohřešován v letech 1985 až 1986.“

„V Bruggách?“

„Někde musíme začít. Svolaj si pár mužů, ať obvolají dentisty a stomatology v okolí. Muž s takovou spoustou porcelánu v puse musel zanechat stopy.“

Versavel si všechno poslušně poznamenal. „Mám do toho zapojit Baerta?“ zeptal se s licoměrným úsměvem.

Věděl, že Van Inovi při zmínce o Baertovi naskakuje husí kůže. Baert je protřelý kariérista, který to nenápadně a pomocí všelijakých pokoutních cestiček dotáhl až na vrchního inspektora.

V loňském roce absolvoval kurz „Analýza zločinu“. Název kurzu zněl vznešeně a skutečnost, že se takové kurzy vůbec organizují, poskytovala občanům pocit, že policie udělala konečně krok do dvacátého století. Ve skutečnosti se Baert sotva naučil zacházet s počítačem, i když diplom nad jeho postelí tvrdil opak.

„Máme jinou možnost?“

Versavel zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne, Pietře. Ty nečeš nikdy denní hlášení?“

O krysách se říká, že cítí blížící se nebezpečí. Někteří lidé mají tento dar také. Přestože Van In k nim nepatřil, vzbudil v

něm posměšný Versavelův tón podezření.

„Jaká hlášení?“ zeptal se opatrně.

Versavel se zhluboka nadechl. „Ty nevíš, že De Kee přidělil vrchního inspektora Baerta k nám?“

Když před měsícem zemřel vrchní komisař Carton na krvácení do mozku, převzal bývalý vrchní komisař De Kee zase svoji bývalou funkci, v naději, že ho někdo brzy vystřídá.

„Kdy přijde ten pabl?“

„Zítřka,“ řekl Versavel opatrně.

Špatné zprávy mají své výhody. Když jsou opravdu zdrcující, nastane po nich ticho. Van In tentokrát neporušil pravidlo žádnou výjimkou. Zalpal po vzduchu, pokusil se o zaklení, a když se mu to nepovedlo, vyrazil s úšklebkem z dveří.

William Aerts si přečetl novinku o Herbertovi u snídaně.

Svaly na hranatých čelistech se mu napjaly. Po všech letech relativního klidu se mu vnitřnosti rozbouřily jako nosorožec v malé kleci. Pokusil se utišit bolest lokem vlažného čaje. Linda mu podala máslem namazaný toust. Na mastné pánvi se škvířila dvě volská oka. Linda se odklátila ke sporáku, vzala pánev z ohně a mrskla rozměklá vejce na talíř.

„Stalo se něco?“ zeptala se.

Linda Aertsová bývávala krasavice. Ted' měla za sebou pětaticítku, na těle tu a tam tukový polštář a ve tváři stopy po nadměrné spotřebě alkoholu. Před deseti lety vévodila jako nekorunovaná královna nočnímu životu v Bruggách. Neexistoval muž, který by po ní nezatoužil, ale Linda se nechtěla na nikoho vázat.

Tančila životem jako lehkonohá nymfa a přiváděla své ctitele k šílenství. Flirtovala, koketovala, dovolila sem tam nějaké sáhnutí a smála se svým obětem, když se musely potají odpížit na toaletu.

Jednoho dne se objevil William Aerts. Každý se za ním otočil. William jezdil jaguárem, kupoval si oblečení u Armaniho a nechal se pravidelně doprovázet houfem sexuchtivých holek s bujarými nadry a vztyčenými bradavkami. Vládnoucí královnu ignoroval a ona se s tím nechtěla smířit. Během čtrnácti dnů sdílela Linda s dobyvatelem postel. Jako o překot se vzali a oslavovali, dokud William neutratil poslední cent. Tím skončilo jeho mládí.

Ted' se na něj přátelé z dřívějšíka dívali s pohrdáním. Jeho ženě říkali „Tlustá Linda“. Zrcadla se stala jejími nepřáteli.

Při každém pohledu odhalovala přezrálé poprsí, břicho jako harmoniku a rychle se zvětšující mateřská znaménka a bradavice s černým chlupem uprostřed. Její osud byl krutější než osud Doriany Graye a sám Oscar Wilde by se nad ní jistě ustrnul.

„Co by se mělo dít?“ reagoval William nerudně.

Linda si vymnula ospalky z očí. Zapálila si cigaretu - šestou za třicetvrtě hodiny. „Vypadáš, jako bys viděl přízrak.“

Přistrčila mu talíř se slizkými vejci.

„Jdi do hajzlu, ženská. Nikdo se tě na nic neptal.“ William složil noviny.

Linda pohrdavě vyfoukla plné plíce kouře nosními dírkami.

„Trocha přívětivosti ještě nikoho nezabila,“ odfrkla.

Výraz „nezabila“ se neminul účinkem. William se roztřásl jako dieslový motor. Linda usoudila, že v nejbližším okamžiku vybuchne jako vulkán. Proto se strategicky stáhla ke kuchyňským dveřím. Udělala to právě včas. Ještě nezmizela za dveřmi, když William chytil talíř s vejci. V okamžiku, kdy jím po ní hodil, přibouchla za sebou dveře. Talíř prolétl kuchyní jako UFO a roztřískl se o zeď. Za letu z něj volská oka sklouzla a rostříkla se jako žlutobílé prskavky po podlaze.

Linda slyšela klení a odstrkování židle. Rozběhla se k baru a chňapla po z poloviny plné lahvi Elixíru z Anvers. William rozrazil dveře z kuchyně a řval, že ji zamorduje. To dělal vždycky, když se přestal ovládat. Linda hrábila do krabice s cigaretami, strčila si dvě krabičky marlborek do kapsy u županu a vyběhla po schodech nahoru. Za hodinku bude po bouři a pak se bude moci vrátit dolů. Zavřela za sebou dveře ložnice a poslouchala. Tentokrát neházel nádobím. Dokonce ani nepřišel bušit na dveře. Nervózně otevřela láhev Elixíru a napila se.

William si sedl ke kuchyňskému stolu. Na něm stála zarámovaná fotografie jeho matky a smuteční páska přes levý horní roh mu připomínala, jaká tragédie ho potkala před šestnácti dny.

Van In zaparkoval golfu před zamčenou mříží. Po zvonku ani stopy. Hugo Vermast stál na střeše svého statku. Právě ho velice zaměstnávala demolice do černa očouzeného komínu. Řvoucí tranzistorové rádio přebíjelo šumění stromů a zpěv neohroženého drozda.

Van In stočil dlaně do kornoutu a nasadil si ho k ústům.

Zhluboka se nadechl a vykřikl z plných plic. Po dvou příšerných haló rádio zmlklo. Van In zamával. Naposledy někomu mával před dávnými věky. Před třiceti lety, přesně vzato. Tehdy byl v Bruggách na návštěvě král. Každý, kdo ho chtěl pozdravit, nemusel do školy.

Vermast odpověděl na komisařův pozdrav nadšeným posunkem.

Ještě spadne ze střechy, pomyslel si Van In s trochou škodolibosti.

Najednou se brána automaticky otevřela. Vermast slezl po žebříku na zem a šel Van Inovi naproti.

„To je šikovný aparát.“ Van In ukázal na dálkové ovládání, kterým Vermast otevřel bránu.

„Technika se nezastaví před ničím, komisaři. Čím vám mohu sloužit?“

„Hrnek kávy by mi přišel k chuti.“

Oba muži šli přes pozemek posetý stavebním materiálem.

„Žijete tady opravdu romanticky,“ řekl Van In, když prošli zchátralými zadními dveřmi do kuchyně.

„To byl dávný sen mé ženy. Už léta chtěla žít na venkově. I pro děti je to skvělá zkušenost. Chtěly stejně jako jejich matka za každou cenu z města.“

Van Inovi se ani nechtělo pomyslet, že ho jedno z jeho eventuálních roztomilých dětiček taky jednou vyžene z domu. Byl spíš toho názoru, že děti by měly následovat rodiče. Takzvaná volná výchova byl chorobný výmysl šílených doktorských mozků.

Jedním takovým byl doktor Benjamin McLane Spock. Několik desítek let po vydání první knihy už ten člověk litoval, že rozvrátil život milionům mladých rodin. Jeho teorie zplodila legie spratků.

Doktor Spock. Ježíši!

Interiér kuchyně se skládal z pestré sbírky květovaného nádobí, hrnků, sušených květin a nedbale namořeného nábytku. Stůl byl celý upatlaný džemem. Kulaté sežehlé skvrny od pánví rychle stažených z ohně a položených na stůl dokreslovaly autenticitu výjevu.

„Nazdar Jorisi.“

Van In se pokusil o přívětivost. Chlapec byl ještě v pyžamu.

Na vetřelcův pozdrav ani nezareagoval. Soustředil se na mížku, kterou se mu právě podařilo sestavit z kostek cukru.

„Řekni hezky pánovi dobré jitro, chlapče.“

Joris ignoroval otcovu dětinskou prosbu. Sklonil hlavu a začal stavět kostky do jiného útvaru.

„Joris má trochu potíž před lidmi, které nezná,“ řekl Vermast. Pravděpodobně podával takové vysvětlení každému, kdo u nich poprvé překročil práh domu.

„To je v pořádku, pane Vermaste. Hlavně když se děti dobře baví,“ zareagoval Van In nakysle. Vynasnažil se dát hlasu přesvědčivý tón.

Vermast postavil konvici na oheň a z kuchyňské skříňky vytáhl dva oprýskané hrníčky. Podle toho, jak nervózně lomozil nádobím, poznal Van In, že něco není v pořádku.

„Může to být čaj?“ zeptal se Vermast po chvíli trochu zahanbeně. Ukázal Van Inovi plechovku s hnědým dnem a zatvrdilými zbytky mleté kávy.

„Jen když to bude tekuté,“ lhal Van In. Podíval se na zásobu cukru na stole. S třemi kostkami se dá vypít každá brynda.

„Bydlíte tady už dlouho, pane Vermaste?“

„Tři měsíce, komisaři. Čeká nás ještě spousta práce, jak vidíte. Ale víte, jak to chodí.“ Van In vůbec nevěděl, jak to chodí, ale rozhodl se nepátrat tím směrem.

Burácení dieslového motoru nebezpečně rozechvělo nedávno zasklené okenní tabulky. Ještě na nich zůstaly nálepky. Van In se podíval oknem. Uviděl otvírající se bránu. Leen opatrně vjela na pozemek. Zaparkovala sešlé volvo mezi dvěma hromadami písku. Tina otevřela dvířka s takovou razancí, že jen otrlé švédské auto mohlo vydržet.

„Ostré děvče,“ řekl Van In. „Je vždycky tak energická?“

Přestože to nemyslel jako kompliment, Vermasta jeho poznámka očividně potěšila.

„Moje žena si myslí, že Tina potřebuje speciální výchovu.“

Bohužel tady v okolí není žádná škola pro nadanější děti. Má IQ nad sto třicet. To se neobejde bez problémů, takové děti narážejí na nepochopení, hlavně u učitelů.“

Van In zvedl oči k nebi. Děti! Benson na nebesích! Chlapec je skoro autista a neurotická holka musí být proto zázračné dítě.

Vermast vyndal ze skříňky třetí hrníček, vzal čajovou konvici a nalil čaj. Tekutina byla cítit mýdlem. Van Ina to mohlo napadnout, ale teď už bylo pozdě.

Leen si otevřela kuchyňské dveře nohou. Vlekla několik hnědých pytlů z místního supermarketu, které umístila na kuchyňskou linku.

„Ahoj, zlato, dobrý den, komisaři.“

Měla na sobě minišaty bez rukávů. Sesula se s povzdechem na židli, tím se jí šaty vyhrnuly ještě o kousek. Většina žen si překříží nohy, ale Leen si nedělala násilí, aby zakryla bílé kalhotky před komisařovými očima. Van In byl přesvědčený, že to udělala záměrně. Podíval se jinam. Prsa měla daleko od sebe, ten pohled se mu zamlouval víc.

„Mami, já chci mrkvovou šťávu!“ kňučela Tina. Vermast se usmíval jako ovce. Van In by té potvoře mrňavě dal s chutí jednu přes uši.

„Mami, já chci mrkvovou šťávu! Ráno jsi mi ji slíbila.“

Holčička tvrdošijně tloukla hlavou Leeně do zad.

„Hned, miláčku. Maminka si jen vypije hrníček čaje.“

„Mamíiii! Vždyť jsi to slíbila,“ dupala Tina. Její ječení pronikalo až do morku kostí. Van In stiskl čelisti. Dřív to dělal, když někdo přejel nehty po tabuli. Leen nechala dceru řádit. Klidně popíjela čaj a občas se usmála na Van Ina. Holčička se vrhla na otce.

„Renovace domu je určitě hrozně namáhavá záležitost.“

Van Inovi se vůbec nechtělo zavádět hovor na toto téma, ale okolnosti ho k tomu přinutily. Tina nedala otci pokoj ani na okamžik. Pořád se pokoušela upadnout. Řeči o domu se zdály Van Inovi jako jediná možnost obnovení komunikace mezi ním a Vermastem.

„To vás tedy můžu ujistit, komisaři. Než jsme se sem nastěhovali, dřel jsem na tom osm měsíců ve dne v noci. To, co tady bylo předtím, se spíš podobalo stáji než statku.“

Vermast od sebe dceru odstrčil a posadil se ke stolu. Leen dopila a s nechutí poodešla ke kuchyňské lince. Vyndala ze skříňky robot, otevřela jeden z hnědých pytlů a vytáhla svazek mrkve. Tina se přísála k matce jako černá vdova ke svému partnerovi.

„Jestli chcete, ukážu vám pár fotek, jak to tady vypadalo.“

Van In s nevelkým nadšením přikývl. Dostal se z deště pod okap.

„Pojďte, půjdeme do salonu. Tam je větší klid,“ navrhl Vermast nadšeně. To se Van Inovi zamlouvalo víc. Vřele zadoufal, že holčička zůstane u maminky.

Sotva vešli do salonu, už v kuchyni znovu propukl řev.

Vermast naštěstí zavřel dveře a zmínil rámus přinejmenším o čtyřicet decibelů. Pobídl Van Ina, aby se posadil na rustikální lavici, jejíž potah - stejně jako na ostatních kusech nábytku - byl v žalostném stavu. Dcerunka se očividně směla vyřádit všude a na všem.

Zatímco hostitel hledal fotografie ve starožitném prádelníku, ohodnotil Van In situaci rodiny Vermastovy. Za ten rozvrzaný nábytek zaplatili u nějakého mazaného starožitníka jistě pořádnou sumu. Skříně, plné prasklin a puklin, byly pokryté skvrnami od louhu. Nešikovný pokus kamuflovat ten žalostný stav tlustou vrstvou vosku dokonale selhal. Každá bedýnka od pomerančů by na burze vynesla víc než tato sbírka. Truhlářské zásahy dopadly - jestli je to možné - ještě hůř. V nadšeneckém pokusu zachovat autentický charakter skutečného statku se Vermast pokusil vyčistit ztrouchnivělé trámy na stropě. Bez ochranné vrstvy nátěru teď vypadaly spíš jako kusy seschlé vánočky. Byl to zázrak, že dům drží pohromadě. Stav prkenné podlahy se vymykal jakékoliv představě. Roztodivně tvarované chodbičky svědčily o neochvějném úsilí armády červotočů.

Všechny věci pocházely na první pohled z nejrůznějších tržišť. Imitace cínových talířů, náčiní ke krbu ze zrezivělého železa a různé zemědělské nástroje na zdech měly vytvářet bukolickou atmosféru. Co ale Van Inovi vadilo nejvíc, byly zmrzačené hračky, které se všude válely. Nepopíratelný důkaz toho, že v domě je dovoleno vše.

„Konečně,“ hekl Vermast. Vyprázdnil polovinu skříně. „Tady jsou.“

Vytáhl zaprášenou krabici. Položil ji mezi sebe a Van Ina na lavici a sundal víko. Krabice byla po okraj plná fotografií, většinou obvyklých rodinných momentek.

„Tyhle jsou z loňska.“ Vermast strčil Van Inovi do ruky svazek špatně osvětlených fotografií z polaroidu. Van In se na ně pozorně zadíval. Že šlo o týž terén, to poznal podle hlohu a holých jilmů, které se ostře odrážely od výhružného podzimmího nebe. Vermast nepreháněl. Původní stavba nebyla o mnoho víc než polorozpadlá bouda.

„To je neuvěřitelné, pane Vermaste. Vy jste dokázal skoro zázrak.“ Vermast se zasmál jako amatérský cyklista, který vyhrál svůj první závod na pouti. Van Inova pochvala mu zalichotila.

Vstal a šel k starobylému bufetu, kde schovával za hromadou časopisů láhev koňaku.

„Leenin švagr se dobře zná s makléřem, který nám dal tip.

Taky zařídil papírování kolem koupě.“

Van In povytáhl obočí.

„Ten dům je třikrát větší, než byl,“ smál se Vermast spiklenecky. „Tohle bylo jen hospodářství, chápete?“

Van In nechápal. Vermast vrhl kradmý pohled ke dveřím od kuchyně, konspirativně nalil dvě skleničky a honem schoval láhev zase do bufetu.

„Podle zákona se zastavěná plocha nesmí zvětšit o více než třicet procent,“ vysvětloval Vermast horlivě. Hodil do sebe koňak na ex.

„Ale vám přece nemusím vysvětlovat zákon, nemám pravdu, komisaři?“

Van In ochutnal opatrně ze své skleničky. Koňak byl proti očekávání skvělý.

„Za peníze, které jsme při nákupu domu ušetřili, si můžeme sem tam dovolit nějakou drobnost navíc. Minulý měsíc jsem sehnal například soubor burgundských kachlí. Nebyly levné, ale hodí se do salonu. Dáte si ještě jeden koňak?“

Van In dopil svou skleničku. Koňak už neměl tři měsíce.

Silný mok ho pátil v žaludku, ale ne zase tolik, aby odmítl nabídku.

„Tak ještě jednu.“ Bylo to silnější než on.

Vermast se odplížil jako malý kluk k bufetu. Znovu naplnil sklenice.

„Dálkové ovládání brány je taky pěkná hračka,“ poznamenal Van In mimoděk. V kuchyni najednou utichl rachot robotu. Leena určitě udělala několik litrů mrkvové šťávy.

„To ne, komisaři. Za hlouposti peníze nevyhazuju. Dálkové ovládání instaloval předcházející majitel.“

„Moderní sedlák?“

Vermast zavrtěl hlavou. Spěšně vypil svoji skleničku a podíval se prosebně na Van Ina. Ten z donucení následoval příkladu svého hostitele. Vermast bleskově popadl skleničky a neumyté je strčil do bufetu.

„Dům dřív vlastnila nějaká nadace.“ Když byly skleničky zase v bezpečí, Vermast se uklidnil. „Leen o tom ví víc. Já vím jen to, že měli něco společného s dobročinností.“

V tom okamžiku vtrhla do salonu Tina. V ruce držela velkou sklenici mrkvové šťávy. „Podívej se, co mi maminka udělala,“ vřískala triumfálně. Uvelebila se s výskáním na lavici, ale podařilo se jí při tom vylít nejméně třetinu sklenice na Van Inovy čerstvě vyprané džinsy.

„Ale Tino,“ napomenul ji Vermast. Vyskočil a dal jí symbolický pohlavek. Ta potvora okamžitě propukla v hysterický nářek, na který okamžitě reagovala Leen.

„Co se tady zase děje?“

Vermast jí vysvětlil, o co jde. Věděl, jak jeho žena bude reagovat. Nejdřív utišila Tinu a pak šla teprve pro utěrku na Van Inovy kalhoty.

„Nic si z toho nedělejte, komisaři. Mrkvová šťáva skoro nedělá fleky.“

Leen si klekla a jako by nic vysoušela Van Inovy kalhoty.

Nepříjemné to nebylo. V té pozici mohl Van In nahlédnout, že Leen nenosí podprsenku. Naštěstí nebyla nablízku Hannelore.

„Nadace Vlastní pomoc se stará o lidi v nouzi. Myslím dokonce, že Benedict je členem správní rady.“

„Benedict?“

„Benedict Vervoort, makléř, od kterého jsme koupili dům.“
Leen pracovala vytrvale na Van Inových kalhotách. Nijak jí nevadilo, že mu musí pořádně vysušit poklopec.
„Sama si vzpomínám, že sem dřív jezdily skupiny mládeže tábořit.“
Leen se věnovala svému úkolu s takovým úsilím, že Van In měl co dělat, aby se ovládl.
„Víte, proč ta nadace usedlost prodala?“
„Podle Benedicta si koupili něco většího. V posledních letech se nadace hodně rozrostla. Potřebovali víc místa.“
Rozrostla! Van In na to nemohl ani pomyslet. „Myslím, že už to bude dobré, paní Vermastová.“ Snažil se ze všech sil, aby nezasténal.
„Víte to jistě?“ zeptala se ho starostlivě.
Van In se podíval na Vermasta a napadlo ho, co by se asi tak stalo, kdyby u toho nebyl.

Kapitola 3

Benedict Vervoort řídil skromnou realitní kancelář s nemovitostmi v centru Waardamme. Nade dveřmi a zasklenou vitrinou visela světelná reklama po celé šířce štítu. Van In si přečetl nápis: administrativní kancelář VerVoort. Velké V uprostřed jména cosi vypovídalo o majiteli.

Přestože byla ulice prázdná, zaparkoval Van In golfa přece jen na parkovišti kanceláře, které - jak oznamovala cedule - bylo určeno výhradně pro klienty.

Kancelář sídlila v rodném sídle rodiny Vervoortů. Obývací pokoj byl přebudován na přijímací halu s přepážkami, což byl dosti silný výraz pro zamřížovaný kout, kde nikdo neseděl. Přesto to byl multifunkční podnik. Obchodování s nemovitostmi tvořilo jen část poskytovaných služeb. Tady mohl každý sedlák obchodovat s cennými papíry. Van In se to dozvěděl z různých rukou psaných letáků, které oživovaly strohou kancelář.

Přišla ho uvést starší paní, podle služebního zařazení kancelářská síla. Když promluvila, byla podobná Audrey Hepburnové, ale bez líčidel.

„Pan Benedict vás očekává,“ řekla stroze, když se Van In představil. „Posaďte se.“

V dále zakokrhál kohout. Van In nespál. Tady je venkov Západních Flander, tady se v nenápadných domech vydělávají obrovské peníze, tady je jediným viditelným znakem luxusu zablácený mercedes před vrátky. Benedict Vervoort dokonce ani nepovažoval za nutné vyměnit vyrudlý květovaný závěs. Tam, kde dřív stála kamna na uhlí, zela teď sazemi začouzená díra do komína-jako němý svědek minulých nedostatků. Tahle komedie určitě srazí na kolena i toho nezarputilejšího úředníka z bernáku.

„Dobré jitro, komisaři.“ Benedict Vervoort vyšel Van Inovi naproti s rozevřenou náručí. Měl na sobě oblečení v křiklavých barvách, kanárkově žlutou košili a brčálově zelenou kravatu.

Mafiánský kmotr na Sicílii se obléká méně nápadně.

Van In mu stiskl ruku. Tlusté, prsteny obkroužené prsty mladého obchodníka byly lepkavé. Voda po holení, kterou se štědře postříkal, páchla jako dezodorant na WC, pachem, který Van In nesnášel.

„Těší mě, že se s vámi mohu seznámit, komisaři,“ řekl Benedict spisovnou západní vlámsčinou. „Čím vám mohu sloužit?“

Benedict si šel sednout na ředitelskou židli potaženou koženkou. Jeho hlava jako by se skládala jen z růžových rtů a tvarohovitých tváří. Van In měl co dělat, aby nedal najevo odpor.

„Jste pan Vervoort?“ zeptal se ještě jednou s úklonou.

„V životní velikosti,“ usmál se žlutozelený harlekýn.

„Vadilo by vám, kdybych si zapálil?“ Van In vylovil z náprsní kapsy cigaretu. Benedict udělal odmítavý posunek.

Sakra, pomyslel si Van In.

„Dovolte mi, komisaři, abych vám nabídl doutník,“ řekl Vervoort s hostitelským gestem. Ze zásuvky psacího stolu vytáhl plochou krabici s havany. „Ty jsou ještě po nebožtíku mém otci, dej mu bůh věčnou slávu.“

Van Inovi nezbylo nic jiného, než nabídku přijmout. Doutník praskal jako list papýru.

„Vy jste příbuzný Aloise Vervoorta?“

Ta otázka padla Benedictovi do noty.

„Alois byl můj otec,“ řekl s nezakryvanou hrdostí.

„Opravdu?“

Alois Vervoort byl v padesátých letech cyklistickým idolem Flander. Dvakrát dojel jako třetí v závodě Příž-Roubaix a v Tour roku 1956 ten skvělý Waardamenaar dokonce vyhrál etapu.

„A já jsem ten, kdo nevynechal jedinou neděli odpoledne, když se vysílal přenos ze závodů,“ řekl Van In.

Benedict se smál od ucha k uchu jako americký kandidát na prezidenta ve volební kampani.

„Jen se smějte. Kvůli vašemu otci jsem několikrát dostal pár facek, když jsem fandil moc nahlas.“

„To je od vás milé, že si na to vzpomínáte, komisaři.“

Synovská pýcha z něj vyzařovala jako slunce zapadající nad Fudžijamou. I on měl v sobě něco východního. Když mluvil, připomínal sošku Buddhy.

„Vlastně jsem se přišel zeptat na vaše zákazníky Vermastovy a jejich majetek v Bremwegelu.“

Benedict rozpojil sepaté ruce, přiložil je na stehna a dělal, že hluboce přemýšlí.

„Je něco v nepořádku?“

Způsob, jakým Vervoort otázku položil, vyjadřoval neklid i zvědavost zároveň.

„Čtete noviny, předpokládám?“

„Nemyslíte snad...“

„Přesně to myslím, pane Vervoorte.“

„S tím já nemám nic společného,“ řekl Vervoort neohroženě.

„S čím?“

Kousavý tón, který Van In použil, donutil Vervoorta k jasné odpovědi.

„S tou vraždou přece.“

„S vraždou?“

„No, ano... Myslím... Vždyť se tam našla mrtvola.“

„Kostra,“ opravil ho Van In.

„Kostra. Jistě, komisaři. Tak to bylo v novinách, že?“

Van In se podíval Vervoortovi zpřímá do očí. Venkovský makléř se nedal vyvést z míry. Položil si ruce na temeno a opřel se dozadu ve svém procovském křesle.

„To bylo štěstí v neštěstí.“

Teď byla řada na Van Inovi, aby se divil, a příležitost pro Vervoorta, který ji využil tím, že šikovně převzal iniciativu.

„Život je souhrn nepředvídaných událostí, komisaři. Kdybyste kostru objevili před prodejem, měl bych na krku neprodejný pozemek. Vždyť by si nikdo dům s hrotem na zahradě nekoupil.“

Van In potáhl ze suchého doutníku a pokusil se neudělat ošklivou grimasu. Ta věc páchla po ztrouchnivělém dřevu a psích výkalech.

„Pan Vermast mi říkal, že usedlost byla dříve majetkem nadace Vlastní pomoc.“

Van In odložil doutník do popelníku a doufal, že zhasne sám.

„Není tomu tak zcela, komisaři. Ta usedlost byla majetkem jednoho našeho dobrodince. Nadace s ní mohla volně disponovat.“

„Můžete mi o tom říci něco bližšího?“

„Neznáte tu nadaci?“

Van In zavrtěl hlavou. „Měl bych?“

Vervoort pozoroval Van Ina pohledem studenta, který má za sebou první hodinu psychoanalýzy. Právě se mu snažil dokázat převahu.

„Nadace byla založena v roce 1986 hrstkou idealistů se záměrem zlepšit kvalitu života méně majetných spoluobčanů.“

Van In by vsadil hlavu, že Vervoort cituje doslova frázi z brožurky nadace.

„Jestli tomu dobře rozumím, věnuje se nadace dobročinnosti.“

Zvláštní název.“

Pomoz si sám, na to přece není třeba nadace, pomyslel si Van In.

Vervoort se nenechal vyvést z míry jeho umírněným sarkasmem.

„Vlastní pomoc sbírá už několik let prostředky ke zmírnění chudoby ve vlastní zemi,“ pokračoval nerušeně. „Nadace nabízí finanční pomoc lidem, kterým nestačí drobty, jež spadnou blahobytným této společnosti ze stolu.“

Vervoort artikuloval stále zřetelněji. Jeho masitá brada se třásla nahoru a dolů jako pudink v odstředivce.

„Přidělujeme stipendia, přispíváme na bydlení, na dovolené, poskytujeme levné půjčky, právnickou pomoc.“

„My?“ skočil mu do řeči Van In.

„Ano, my,“ reagoval Vervoort nadšeně. „Já jsem totiž pokladníkem našeho sdružení. Udivuje vás to?“

Co na to měl Van In odpovědět? Že by si spíš uměl představit Matku Terezu pózující pro Playboy, než Vervoorta, jak strká dvacet franků stávkujícímu chudákovi?

„Vůbec ne, pane Vervoorte. Jestli si dobře vzpomínám na hodiny náboženství, měl Kristus také slabost pro kurvy a farizeje.“

Van In se sám lekl své impulzivní reakce. Takové výroky ale přinášejí pozoruhodné výsledky. Na okamžik zahlédl, jak se Vervoortovy oči zúžily do štěrbin.

„Křesťanská láska k bližnímu je našemu sdružení velmi blízká, komisaři. V dobách, kdy všude vládne egoismus a láska k sobě samému, se to možná nezdá samozřejmé, ale já vás zvů, abyste naši práci lépe poznal. Dveře naší nadace jsou vám vždy otevřené.“

Vervoort deklamoval s vehemencí afrického prezidenta, který právě zahájil projev na schůzi Spojených národů.

„Nadace je naší nejprestižnější seberealizací,“ pokračoval po dramatické pauze s obnovenou energií. „Statek poskytoval přístřeší dvaceti osamělým lidem a deseti rodinám. Celý projekt se sám financuje. Produkujeme vlastní potravu a prodejem ovoce a zeleniny jsme schopni pokrýt zbytek našich potřeb.“

„Abyste mohli ten projekt financovat, prodali jste usedlost,“ řekl Van In opatrně. Zamáchl zpoloviny vykouřený doutník. Tohle byl ten největší nesmysl, jaký v poslední době slyšel. Zdálo se, že Benedict uhodl jeho myšlenky.

„Když kluby pro bohaté provozují charitativní činnost, přijímá to veřejnost dobře. Několikrát za rok organizují nepředstavitelně drahý banket, jejich členové zaplatí obrovské peníze za vstupné a pak věnují deset procent ze zisku na nějaký dobročinný účel. Tím přitahují zájem tisku. Naše nadace žádnou publicitu nepotřebuje. Všechny fondy jsou přímo použity na pomoc chudým, aby jim pomohly najít lepší cestu k budoucnosti.“

„To je velmi šlechetný cíl,“ řekl Van In nevýrazně.

Nabubřelá rétorika samaritána ze Západních Flander mu začala jít na nervy.

„Až uzavřu tenhle případ, najdu si jistě příležitost k návštěvě nadace. Teď ale musím jít. Mám před sebou rušné odpoledne.“

Vervoort doprovodil Van Ina až ke dveřím. Podali si ruce.

„propos, pane Vervoorte. Vermastova usedlost má bránu s dálkovým ovládáním. To instalovala nadace?“

„Už tam bylo, komisaři. Možná o něm bude vědět dřívý předcházející majitel.“

„Jistě,“ řekl Van In. „Neznáte náhodou jméno bývalého majitele?“

„Je to důležité?“

„Ve vyšetřování vraždy je důležité všechno, pane Vervoorte.“

Jestli se makléř dostal v tuto chvíli do úzkých, nedal to na sobě rozhodně znát.

„Musím se přiznat, komisaři, že nám usedlost dal k dispozici jeden dobrodinec, který raději zůstává v anonymitě.“

Ve zdvořilé konverzaci by tato odpověď stačila na to, aby tazatel dál nenaléhal. Van In ale rozhovor za zdvořilou konverzaci nepovažoval ani v nejmenším.

„Dobře mě poslouchejte, pane Vervoorte. Vy jako makléř jistě víte, že takové transakce jsou zaregistrovány. Pro mě to je jen otázka času, abych zjistil totožnost vašeho anonymního dobrodince. Vyberte si.“

Vervoort polkl nevoli a znovu přepnul na sladké řeči. Udělal chybu a teď ji musí napravit.

„Promiňte, komisaři. Neuvedl jsem si, že ta informace může být pro vyšetřování důležitá. Jistě chápete, že musíme být velice diskrétní, když jde o naše poskytovatele financí. Většina z nich volí anonymitu. Proto...“

„Jméno, pane Vervoorte.“

„Znáte Lodewijka Vandaeleho?“

Van In přikývl. Lodewijk Vandaele je majitelem jedné z největších stavebních společností Západních Flander.

„Tak Lodewijk Vandaele.“

„Ano, komisaři. Ale prosím vás, použijte tuto informaci jen tehdy, bude-li to pro vaše vyšetřování nezbytné. Pan Vandaele nesnáší negativní publicitu a naše nadace je mu mimořádně zavázaná.“

„Vynasnažím se,“ řekl Van In. Podíval se na hodinky.

„Teď už ale opravdu musím. Na shledanou, pane Vervoorte.“

Van In šel na parkoviště. Žádné auto nepřišlo, aby dělalo jeho golfu společnost. Teprve teď si uvědomil, že za celou dobu jeho návštěvy nepřišel žádný klient.

Linda Aertsová ležela na úzké posteli pro jednu osobu a chrápla. Vedle postele stála prázdná láhev Elixíru z Anvers.

V popelníku dohořela cigareta značky Marlboro. Pěticentimetrový popel sahal už skoro k filtru. V pokoji byl cítit pot, levný deodorant a nevyprané prádlo. Vládl tady nepořádek, jaký by jí mohl závidět leckterý puberták. Naštěstí byly zatažené závěsy.

V šeru se hromady špinavého spodního prádla na květovaných polštářcích z prachového peří a misky se zkaženými zbytky potravy podobaly nějakému dílu postmodernistického malíře.

Linda měla na sobě saténovou noční košili. Hladká látka zvýrazňovala nemilosrdně každý tukový záhyb kolem pasu. Její ochablá prsa se vlnila v rytmu těžkého oddychování.

Telefon zvonil už asi hodinu s desetiminutovými přestávkami.

Linda snila o pohřebním průvodu. Auto s rakví, černý chevrolet s chromovanými nárazníky, se prodíralo atavisticky řvoucím davem.

Linda jela na bílém hřebci. Davy skandovaly hesla. Poznávala desítky přátel z mládí. Nadnášela se na koni se vztyčenou hlavou ve špalíru za chevroletem a vychutnávala si parádní představení.

V autě ležela skleněná rakev. Víko bylo pokryto kyticemi šeříku. Uvnitř, na plyšovém koberečku, ležel William. Pod hlavou měl vyšívaný polštářek se střapci na všech čtyřech rozích.

Dýchal, ale nikdo si toho nevšímal. Nikdo také neviděl stříbrné okovy, kterými byl připoután k rakvi. Kolem krku, hrudníku a nohou byl kromě toho ještě svázaný látkovými pruhy, které ho pevně tiskly ke dnu rakve. Oči se mu protáčely. Na čele mu vyvstával smrtelný pot.

„Jaká to žena!“ slyšela Linda volat někoho z publika.

„Přijď dnes v noci ke mně,“ zapěl další obdivovatel rozjařeně.

Smuteční průvod se blížil k centru města. Náměstí před bankou bylo přečpané. Když Linda povolila uzdu, dav se uctivě vzdálil. Linda projela kolem banky a ohlédla se. Budova, klec z kovu a zrcadlového skla, odrážela její obraz. Byla nahá.

Kolemstojící začali zpívat oplzlou písničku. Najednou před koně skočil nějaký trpaslík v šaškovském úboru. Chytil koně za uzdu a hrábl chlípně po Lindiných stehnech. Zvonečky na šaškovské kápi přehlušily rámus. Linda se pokusila skřeta odehnat. Dala koni ostruhy. Bílý hřebec se zachvěl a pak splašeně vyrazil. Linda spadla na dláždění. Těsně předtím, než otevřela oči, zahlédla Williamův škleb. Chtěl jí nasadit pouta. Dala se do křiku.

Probudila se na zemi, vedle postele. Telefon vyzváněl bez přestání.

„Haló!“ Hlas se jí chvěl.

„Je tam William?“

„William není doma. Kdo volá?“ zeptala se.

Provoost potichu zaklel a zavěsil.

Vrchní inspektor Dirk Baert položil sluchátko.

„Už něco máš?“ zeptal se Versavela.

Seržant právě vyřídil sedmatřicátého zubaře.

„Ti nás potřebují asi jako Eskymák ledničku. Pořád je to stejná písnička. Buď ti vašnostové trpí ztrátou paměti a chtějí, abych jim zítra zavolal znovu, nebo hlásí na záznamníku, že jsou na dovolené. Není divu, když si člověk chce nechat předělat korunku, vyplázne za to polovinu týdenní mzdy. Dřív jsi za tu cenu dostal do huby valoun zlata.“

Versavel musel být hodně rozzlobený, když použil slovo huba.

Jeho špatná nálada se ale nedala přičítat na vrub jen zubařům.

Baertovo otravování ho přivádělo takřka k šílenství. „Teď jsem s jedním zubařem mluvil. Jmenuje se Joyeux,“ řekl Baert.

Trpělivě čekal na reakci. Versavel to věděl, ale mlčel. Baert řekl znovu: „Teď jsem s jedním mluvil, říkám. Jmenuje se Joyeux.“

„A?“ zeptal se Versavel otráveně.

„Jmenuje se Veselý a strašlivě se rozčilil, že ho tím obtěžujeme. V roce 1985 ještě studoval. A že prý si to máme ověřit.“

Versavel vrhl pohled na hodinky. „Teď si dáme kávu. Takhle se nedostaneme dál ani o krok.“

Versavel nalil vodu do překapávače a šel si zase sednout za psací stůl. Baert si přisunul židli. Rozhodně si pátrání představoval jinak.

„Zajímalo by mě, jestli Van In už něco má.“

První kapky horké vody pleskaly do konvice.

„Je opravdu tak dobrý?“

Baert položil tón svého hlasu někam mezi pochyby a obdiv.

„Van In je nejlepší,“ odpověděl Versavel rezolutně. Neměl vůbec náladu na debaty s vrchním inspektorem. Baert měl dost špatnou reputaci. Všude, kam přišel, se pokoušel zasít sváry.

Někteří kolegové byli dokonce přesvědčeni, že to nemá v hlavě tak úplně v pořádku. Odkapávání kávy bylo jediným zvukem, který rušil ticho.

„Slyšel jsem,“ zašeptal Baert s licoměrným úsměvem, „že...“

„Nezajímá mě ani za mák, co jste slyšel, vrchní inspektore.“

Baerta zarazila reakce podřízeného. Nosní dírky se mu začaly chvět. Měl by toho Versavela přivést k pořádku.

„My o vlku a vlk za humny,“ řekl Versavel s ulehčením, když Van In vstoupil do místnosti číslo 204.

„Měli jste kliku?“

Van In si kradmo ukousl čokoládové tyčinky. Umíral hladu.

Zatímco Versavel servíroval kávu, informoval ho Van In o průběhu pátrání. Baert horlivě naslouchal.

„Myslím, že jsem tomu Vandaeleovi sáhl na zoubek. Může to být samozřejmě náhoda, ale podle soudního lékaře byl Herbert zavražděn mezi rokem 1985 a 1986.“

„A Vandaele věnoval usedlost v roce 1986 nadaci,“ doplnil Versavel automaticky. Výhodou léta trvající spolupráce je to, že nakonec člověk uhodne myšlenky toho druhého.

„Asi tak nějak to bylo, Guido. A to mně právě vrtá hlavou.“

Versavel míchal opatrně kávu. Jméno Vandaele ho zavedlo zpátky do časů, na které měl obzvlášť pěkné vzpomínky.

„Možná by nám mohl pomoci Jonathan.“

Kdo zas má, sakra, být Jonathan? chtělo se Van Inovi říct.

„Jestli se nepletu, pracoval Jonathan pro Vandaelea do roku

1989. Léta mu dělal účetnictví.“

„Jeden z tvých milenců?“

„To už je hrozně dávno,“ řekl Versavel se zábleskem v očích.

„Mám mu zavolat?“

„Chudáku Guido. Ty bys taky udělal všechno, abys posloužil králi a vlasti.“

Baert se na dvojici detektivů díval s výrazem Pygmeje, kterého zavedli v Bruselu k atomu.

„Tak domluveno,“ rozzářil se Versavel. „Hned mu zavolám.“

Každé úterý večer chodil Van In s Hannelore do restaurace U Pana Halewijna na Pobřežním náměstí. Dieta, nedieta, ten večer byl nedotknutelný. Hannelore se mohla utlouct po bifteku ze svíčkové, který tam uměli, a Van In měl pádny důvod urazit láhev medoku.

Malé, idylické náměstíčko, podle znalců jedno z nejromantičtějších náměstí v Bruggách, bzučelo podvečerním ruchem. Číšníci v dlouhých zástěrách předváděli svá profesionální vystoupení. Turisté souhlasně pokyvovali. V Bruggách se cizinci cítí jako doma. Tady stačí na číšníka kývnout. Dokonce i když jsou turisté obtížní jako hmyz, mluví na ně číšníci jejich rodným jazykem. A když na nějakého turistu někdo promluví „po bruggsku“, přidá přátelský úsměv. Vždyť trocha lokálního koloritu neuškodí, aby se cizinec cítil jako na cestách.

Malá terasa restaurace byla plná. Na rozdíl od ostatních hospod a restaurací na náměstí se tady mluví převážně domorodým jazykem. Nebývají tu pivem se nalévající Němci, tlachaví Francouzi, angličtí plavci přes La Manche, nevychovaní Američané a Holanďani, ženoucí se za vůní jídla. Tady se člověk může dostat z pekla rovnou do nebe.

Suzanne přišla Van Ina osobně pozdravit. Znal šéfků od Pana Halewijna už léta. Políbila ho letmo na tvář. Dřív to nebyvalo letmo. Na jejich stálém stole se leskla tabulka s nápisem *Zadáno*.

„Extra porci nakládaných okurčiček, předpokládám,“ řekla Suzanne s mrknutím oka.

Hannelore přikývla na souhlas. Van In jí s galantním gestem přisunul židli. Posadila se a upravila si šaty.

„Vypadáš na osmnáct,“ řekla Suzanne.

„Nepřeháněj, Sue.“

„Nepřeháním.“ Myslela to vážně. Hannelore vypadala úžasně.

Pod šaty se skvělo tělo, pro jaké by Pýthón spáchal vraždu.

Jakkoli Hannelore kompliment odmítala, nenechalo ji to chladnou.

„Dej mi ruku. Cítíš? Pořád kope.“

Uhladila si šaty na břicho. Suzanne položila ruku na označené místo. Van In seděl a díval se.

„Člověk si musí sáhnout, aby tomu uvěřil,“ řekla Suzanne.

Van In se narovnal a vystrčil břicho. „A jak se ti líbí to moje?“

Suzanne se otočila. Podle zachvění řas usoudil, že má na jazyku jedovatou poznámku.

„Osmý měsíc. Nebo se mýlím?“

„Všimla sis, jak se snaží? Za chvíli bude vážit míň než já.“

Z tónu, jakým to Hannelore pronesla, se nedalo určit, jestli to myslí vážně, nebo jako žert.

„U tebe to je našťěstí jen dočasně, ale on to už nosí dvacet let.“

Hosté od vedlejšího stolu, kteří zaslechli jejich rozhovor, se dali do smíchu. Van In se tvářil, jako by ho někdo vytahal za uši. Hannelore mu chlácholivě položila ruku kolem ramen a zvučně ho políbila. Leckterý z mužů by si dal s radostí useknout malíček, jen aby mohl být na jeho místě.

Biftek ze svíčkové na rožni o váze 350 gramů a tloušťce tři centimetry byl teplý, šťavnatý a měkoučký jako polštářek. Van In s chutí snědl ve slupce opečené brambory. Každé sousto ponořil do rozpuštěného másla a pak je zalil sklenkou Chateau (a se stříškou!!) Corconac z roku 1989. Hannelore ůhltila nakládané okurčičky a salát v majonézovém nálevu. Kousíček masa jí zbyl.

„Je něco nového na frontě?“ Posunula talíř se zbytkem bifteku směrem k Van Inovi.

„Ani ne. Dokud se nám nepodaří Herberta identifikovat, budeme tápat ve tmě. Dnes ráno jsem zjistil, že tahle zeměkoule se pomalu přeplyňuje mrňavými spratky. Jedna z nich se jmenuje Tina.“ Van In vyprávěl Hannelore o své návštěvě u rodiny Vermastových.

„Tak dobře, to jméno vyškrtáme z našeho seznamu. Když to bude holčička, bude se jmenovat Beruška. Jsi spokojený?“

Z čiré frustrace si Van In nalil novou sklenici vína.

„Odborníci tvrdí, že děti se po určité době začnou podobat svým rodičům,“ dobírala si ho Hannelore dál.

„V tom případě doufám, že on nebo ona bude po tobě. Představ si, že by...“

„Přestaň, Pietře Van Ine. To byl jen vtip. Určitě znám horší otce, než jsi ty. Stejní odborníci oznamují se stejným zápalem, že otcům většiny géníů bylo při početí přes čtyřicet. Jestli mi nevěříš, podívej se do encyklopedie.“

„To už jsem udělal,“ poznamenal Van In sklesle. „Herr Hitler už taky nebyl z nejmladších, když se mu narodil Adolfek.“

„Až sem jsme se dostali!“ povzdechla si Hannelore. „Radši si zapal cigaretu, budu mít od tebe alespoň na deset minut pokoj.“

To nemusela říkat dvakrát.

„Vlastně jsem chtěla vědět, jestli máš něco nového o našem nalezeném skeletu.“

Slovo „našem“ znělo poněkud pochmurně.

„Myslel jsem, že vyšetřování vede policie,“ zakňoural Van In.

Hannelore se zeširoka usmála a trochu ho pod stolem nakopla.

Van In reagoval pomalu a ztuha.

„Au, sakra.“ Jeho ruka zmizela pod stolem. S obličejem staženým bolestí si masíroval zasaženou holenní kost.

Suzanne, která si zásahu všimla, se jim chystala naservírovat čokoládový krém.

„Bolí?“ zašklebila se.

Van In se mlčky vrhl na dezert. Až když olízl poslední proužek krému ze lžičky, navázal znovu nit rozhovoru. Vylíčil Hannelore, co zjistil na Vermastově statku. Van In byl talentovaný detektiv, který už vyřešil mnoho značně komplikovaných případů. Většinou postupoval netradiční metodou.

Podle jeho filozofie byl každý bohatec potenciálním vrahem. Van In měl největší radost, když mohl dostat na pranýř váženého občana, a někdy zapomínal, že k tomu, aby někoho mohl stíhat, potřebuje důkazy. V moderní kriminalistice se intuice považuje za cosi stejně bezcenného jako milion marek po druhé světové válce.

„Jen imbecil prodá svůj majetek, když ví, že pod zemí leží mrtvola. A Vandaele není žádný imbecil.“

Hannelore odsunula dezert stranou. Van In se žádostivě podíval na čokoládový krém.

„Nikdo mi nemůže zabránit v tom, abych se váženému panu Vandaeleovi podíval na zoubek. I kdybych měl zjistit, že neměl s Herbertem nic společného. Jsem ohromně zvědavý, proč si panáček tak usilovně hraje na dobrodince.“

Hannelore záměrně upustila od přednášky o uplatňování práva v Belgii. „Ještě stále žijeme ve svobodné zemi, Pietře.“ Uchopila lžičku a nonšalantně si nabrala kopeček čokoládového krému.

„Tak, tak. Mohla bys mi laskavě vysvětlit, proč Vandaele opatřil svoje panství drahou branou s dálkovým ovládáním? To zařízení má mnohem vyšší cenu než chalupa, na které se Vermast pachtí.“

„Mě by spíš zajímalo, jak podle tebe souvisí brána s vraždou.“ Hannelore posunula čokoládový krém směrem na jeho stranu stolu. „Neměl bys ještě chuť?“

Van In si vzal velkou lžici. Úterý je jen jednou za týden.

„Já nevěřím na náhodu, Hanne. Chci vědět, proč Vandaele dal v roce 1986 svou usedlost do užívání nějaké obskurní nadaci.“

Lodewijk Vandaele pozdravil Yvese Provoosta se skoupým úsměvem. Provoost vypadal strhaně. V uplynulých čtyřiaadvaceti hodinách skoro nespál.

„Dělá mi to starosti, Lodewijku. Neměli jsme Aertsovi tolik věřit.“

Vandaele potáhl ze svého drahého doutníku. Jeho obličej neprozrazoval žádné pocity. Malá, kalná očka mrkala v pravidelných intervalech, ale to způsoboval kouř doutníku značky Davidoff.

„Uvolni se, Yvesi. Každý problém má řešení.“

Vandaele zavedl Provoosta do salonu. Posadili se k oknu.

Venku bylo ještě dost teplo, ale okrově žluté paprsky zapadajícího slunce už obsahovaly příslib brzkého podzimu.

„Aerts utekl, Lodewijku. Chtěl bych vědět proč.“ Vandaele nabídl Provoostovi whisky. Sám se spokojil se sklenicí ovocné šťávy. Někdo si musí zachovat jasnou hlavu.

„Znáš Aertse. Četl tu zprávu v novinách a propadl panice.“

Pravděpodobně má strach z represálií z naší strany. Nikdy to tělo neměl pohrřbívát na mém pozemku. Tak jsme se nedohodli. Aerts ví zatraceně dobře, že jsem jeho služby štědře ocenil. Počkejme nějaký čas, on se zase vynoří.“ Vandaele se pokoušel Provoosta uklidnit. „Nesmíme se vzrušovat, dokud se nevrátí se svěšenýma ušima.“

„Zastihl jsi Bryse?“ zeptal se Provoost úsečně.

„Johan je právě v Burundi. Zavolám mu, jakmile se vrátí.“

Provoost do sebe bez okolků hodil whisky. Vandaele si šel sednout k němu a otcovsky mu položil paži kolem ramen.

„Proč by Aerst zakroutil krk slepici, která mu nese zlatá vejce? Vždyť jsem mu Cleopatru dal prakticky darem. William si na chleba vydělává královsky. Nemá jediný důvod, aby nás zradil.“

Provoosta začala Vandaelova paže na ramenou pálit. Znal jeho dary. Aerts strčil pět milionů do okázalé vily na Maalsesteenweg.

Cleopatra byla tehdy bar třetí kategorie, kam si penzionované bruselské kurvy chodily užívat zaslouženého odpočinku. Klientela se skládala z několika málo frustrovaných obchodních cestujících, kteří žili v domněn, že si za láhev vlažného šumivého vína mohou koupit jízdenku do ráje.

Aerts vzal obchod profesionálně do rukou. Importoval mladé, pružné a svěží holky: mulatky, Filipinky, thajské masérky a polské blondýny. Během šesti měsíců se dostavila smetánka z Brugg i okolí.

„Nechci ani pomyslet na to, že policie kostru identifikuje a dostane se Aertsovi na stopu. Buď si jistý, že nás ten hajzl neušetří.“

Vandaele rozčileně zamáčkl doutník za dvě stě franků do popelníku. „Aerts neušetří tebe,“ opravil Provoosta lakonicky.

„Konec konců neseš odpovědnost za...“

„Lodewijku, jak můžeš říct něco takového?“ Provoost se rozčílil. Jeho odulé pysky naběhly do ruda.

„Jen klid, Yvesi. K tomu nedojde, věř mi. Ten problém vyřešíme sami. Už jsem tě někdy nechal ve štychu?“

Byla to poněkud bizarní konverzace. Provoost byl proslulý ostrým jazykem. U soudu naháněl strach svými ostrými replikami.

Alespoň tak se to říkalo. V kontaktu s Vandaelem se spíš choval jako kluk ve škole, který se neodvažuje odmlouvat svému učiteli.

Starý Vandaele znal svého žáka. Pohladil Provoosta po hlavě.

„Můj milý Yvesi, šance, že si policie spojí Aertse s vraždou, je mizivá. Je to přece už tak dávno. Po Aertsovi není ani stopa. A kdo by mu uvěřil, kdyby si pustil pusu na špacír?“

Bylo by to jen slovo pasáka proti tvému slovu. Žijeme v Belgii, Yvesi. V této zemi není nikdo odsouzen bez nezvratně prokázané viny. To bys ty měl vědět. Kromě toho jsi pod ochranou ministra zahraničních věcí.“

Zdalo se, že ta slova Provoosta uklidnila. Vyprázdnil skleničku na ex. Alkohol zahnal z jeho očí strach. Vandaele sklenici znovu naplnil a sám si také nalil.

„Máš určitě pravdu, Lodewijku,“ řekl Provoost. Jeho hlas zněl pevně. Whisky mu pokaždé dodala odvalu. „Obhájil jsem za svou kariéru desítky zločinců, kteří na tom byli mizerně, daleko hůř než já.“

Vandaele byl rád, že se alkohol neminul účinkem. „To rád slyším, chlapče.“ Pečlivě si vybral další doutník ze stříbrného pouzdra. Už dlouho měl kouření zakázané. Armáda černých rakovinných buněk dobyla jeho plíce a teď si přivlastňovala zbytek těla. Během dohledné doby bude po něm, ale jeho jméno musí žít dál. Na tom nemůže nějaká hloupá vražda nic změnit. Brzy po něm budou pojmenované ulice. Doufal, že mládež se bude ve škole učit, že Lodewijk Vandaele vyčistil zemi od cizácké dekadence.

„Přesto mi ten Aerts nejde z hlavy,“ řekl Provoost po chvíli. „Sypt si popel na hlavu je teď v módě. Ale nikdo se neslítuje nad advokátem, který se ocitne na lavici obžalovaných.“

Lůza bude jásat. Stoka bude žádat moji hlavu. Aerts je mazaný, to oba dobře víme. Vždycky byl nevypočitatelný.“

Vandaele potlačil zachroptění. Zapálil si doutník a potáhl z něj.

„Nedělej si s tím starosti, Yvesi. Slibuji ti jedno: o Aertse se postarám.“

Provoost zašilhal po láhvi whisky na stolku. Ještě jednu, pomyslel si. Pak bych líp spal.

Kapitola 4

Linkový let do Říma byl vyprodán jen zčásti, což neznamenalo klid na letišti. U charterových letů na Kanárské ostrovy bylo jako obvykle rušno. Už opálení důchodci postrkovali svoje nacpané kufrы těžké jako olovo směrem k místu odletu. Slunce a moře jsou dnes na předpis. Vždyť co může být krásnějšího, než umřít na srdeční infarkt na subtropické pláži?

William Aerts prošel pasovou kontrolou bez problémů. Vypadal jako průměrný obchodník: sportovní oblek, lehoučký kufřík Delsey a noviny Finance a ekonomika pod paží.

Po téhle chvíli Aerts toužil víc než patnáct let. Konečně má pádný důvod opustit tuhle idiotskou zem. A pokud jde o toho pedofila: ten už ho nikdy nebude moci ponižovat. Ode dneška je svobodný člověk. Načasování bylo perfektní. Tak co? Opravdový chlap jde cestou, kterou mu osud vyznačil.

Burácivý záběr čtyř tryskových motorů ho vtlačil do měkkého polstrování širokého sedadla. O minutu později byli v mracích.

Podle předpovědi mělo pršet a William to všem Belgičanům přál z celého srdce.

„Přejete si něco k pití?“ Svěže vonící stevardka se k němu naklonila. Tohle je život, pomyslel si Aerts. Letěl první třídou a sdílel prostorné oddělení s ne více než pěti dalšími pasažéry.

„Dal bych si campari.“

Aerts si natáhl nohy. Za prostor zaplatil pěknou sumičku.

O tomhle druhu luxusu snil celý život. Po třech desetiletích konečně porazil své protivníky. Letěl na jih a jeho kupmáni ze starých časů zůstali po uši v hovnech.

„Tady je vaše campari, pane.“

Letuška se přívětivě usmívala. Alespoň si myslel, že to je přívětivě. Nebo se mu směje, protože vidí, jak na ten luxus nestačí?

Aerts ochutnal aperitiv a spokojeně zavřel oči. Mrtvola pro něj udělala víc, než by si kdy pomyslel.

„Pan Vandaele vás přijme za několik okamžiků, pane komisaři Van Ine.“

Ačkoliv byl Vandaele oficiálně už v penzi, trávil většinu dne ve své kanceláři. Ten starý lišák držel nitky ještě stále pevně ve svých rukou.

Sekretářka zavedla Van Ina do malé čekárny s výhledem na pusté atrium z betonu a eternitu: obchodní značka firmy. Na zdi visely zažloutlé fotografie, možná dílka nějakého snaživého úředníka. Na snímcích byly zachyceny mosty a silnice, v popředí černě oblečení muži, z nichž jeden vždycky právě přestříhával pásku.

Louis Vandaele, Lodewijkův otec, kdysi vydělával obrovské sumy na veřejných zakázkách. V šedesátých letech vyasfaltoval polovinu Flander.

Van In poděkoval sekretářce s úsměvem.

„Mohu vám nabídnout šálek kávy, pane komisaři?“ zeptala se bytost zahalená do šedi.

„Ne, děkuji vám, slečno.“

Osoba se podobala Audrey Hepburnové, pravé ruce Benedicta Vervoorta.

„Chci mluvit s ředitelem pobočky, a to hned,“ ječela Linda Aertsová.

Marc, úředník u přepážky, se pokoušel paní Aertsovou ukonejšit. Za ní stáli tři zákazníci. Jeden z nich byl pan Ostijn a ten neměl konflikty rád. Hilaire Ostijn byl předsedou místního sdružení středního stavu a zároveň jedním z nejlepších zákazníků filiálky.

„Jen klid, paní Aertsová. Pan Albert přijde za pět minut.“

Jsem si jistý, že i on potvrdí, že jde o nedorozumění.“

„Když mi dáte deset tisíc franků, nebudu pana Alberta potřebovat!“ křičela Linda rozčileně.

Úředník se střídavě díval na paní Aertsovou do ruda naběhlou a na přísně stažená ústa pana Ostijna. Dřív by takový problém vyřešil obratem ruky. Dal by jí deset tisíc franků a tím by smetl problém ze stolu. Dnes už obyčejný bankovní úředník takovou pravomoc nemá. Kdo nic nemá, nic nedostane. Nový předpis byl neúprosný.

„Tak bude to, nebo budu muset vybalit, jak jsem pana Alberta poznala?“

Linda se otočila a vyzývavě se podívala na ostatní zákazníky. Ostijn dělал, jako by ji neznal. Úředník věděl, že jak jeho šéf, tak Ostijn byli frekventanty Cleopatry. Vzal ze zásuvky peníze a vysázel obnos. V tom okamžiku se rozlétly dveře.

Rychlost, s jakou Albert Denolf reagoval, byla ohromující. Došlo mu, proč Linda přišla, a znal její temperament.

„Paní Aertsová,“ řekl cukrově sladkým tónem. „Jak jsem rád, že vás tady vidím. Jistě je všechno v pořádku, že?“

Marc strčil peníze zpátky a anuloval platbu.

„V pořádku?“ ušklíbala se Linda. „Co bys asi tak říkal, kdybych...“

„Lindo,“ přerušil ji Denolf. „Jestli se vyskytly nějaké problémy, prohovoříme je v klidu v mé kanceláři.“

Jeho vstřícný postoj zaznamenal úspěch. Linda zastavila svůj útok. Nafoukaně se obrátila a následovala Denolfa do jeho kanceláře.

Ostijn si přišel proměnit dividendy, vyzvednout denní výpisy a proplatit stoh faktur. Bohatý příslušník středního stavu byl muž starého ražení. Bankovní operace po telefonu nebyly jeho styl. Ostijnovy transakce zabíraly určitě dobrou čtvrt hodinu.

Rutina byla najednou přerušena řinčením skla. Ostijn reagoval jako každý správný podnikatel. Nejdřív prostrčil cenné papíry okénkem a pak se teprve rozhlédl, aby zjistil, co se děje.

„Ale Lindo,“ slyšel Alberta křičet ztlumeným hlasem. Dveře Albertovy kanceláře se rozlétly. Střeptý popelníku shozeného na zem zakrývaly pod Lindinými podpatky.

„To byly naše peníze!“ křičela.

Albert stál jako solný sloup za svým psacím stolem.

„A tys mu je všechny dal jen tak!“

„Peníze byly zapsány na jeho jméno, Lindo. Pokoušel jsem se mu jeho plán rozmluvit, ale jako bankéř nemůžu dělat nic jiného, než...“

„Tak tys jinak nemoh“, vřískala Linda. „Ty zatracený pitomče! Víš, co bych teď chtěla?“

Všichni, včetně Ostijna, napjatě naslouchali.

„Vidět ksicht tvojí katolický manželky, až uslyší, že její vážený pan manžilek každý měsíc...“

„Lindo, prosím tě.“ Denolf si všiml otevřených dveří a patrně překonal světový rekord v trojskoku. Zavřel dveře a vytáhl peněženku.

„Tady máš deset tisíc franků. Za pár dnů se William určitě vrátí. Pak se podíváme, jak se to celé dá vyřešit.“

„Udělej z toho dvacet,“ řekla Linda drze.

Denolf nasál tolik vzduchu nosními dírkami, že mu hrozila hyperventilace.

„Ať si William ty peníze nechá. V naší bezpečnostní schránce jsou videokazety,“ triumfovala Linda. „Už to vidím, jak si je policajti s radostí prohlíží,“ přitvrdila.

Denolf se za bílého dne ocitl ve spárech noční mýry.

Posunkem naznačil Lindě, aby počkala, vzal sluchátko a zavolal Marka.

„Paní Aertsová odchází. Dej jí z mého účtu dvacet tisíc franků.“

„Řekni mu, ať je sem přinese,“ zavřískla Linda.

Denolf přikývl jako ovce. Vida, funguje to, i když na sobě nemá kožený oblek dominy.

„Nech to být, Marku. Vyzvednu ty peníze sám.“

Lodewijk Vandaele pozdravil Van Ina žoviálním stiskem ruky.

Ukázal na pohodlnou pohovku blízko u okna. Na rozdíl od výhledu z čekárny mohl se teď Van In těšit pohledem na pečlivě udržovanou skalku s vodotryskem uprostřed. Vodotrysky jsou teď v módě.

Každý, kdo si jen trochu váží sám sebe, ho má.

„Mohu vám nabídnout skleničku, komisaři?“

Van In zdvořile odmítl svůdnou nabídku. Podle římsko-katolického pokrytectví by to znamenalo udělat ze smrtelného hříchu hřích každodenní.

„Nebudte jako malý, komisaři. Sklenička whisky ještě nikoho nezabila.“

Van In se kousl do rtu a zavrtěl hlavou.

„Tak tedy kávu?“

„Ano, rád.“

Vandaele položil tlustý doutník do popelníku a domácím telefonem objednal kávu.

„Nejdřív bych vám chtěl sdělit, že moje návštěva nemá oficiální charakter,“ pronesl Van In formálně.

„Posaďte se přece, komisaři.“

Van In si sedl do impozantního křesla, které ho skoro celého spolklo. Vandaele se posadil přímo proti němu.

Mohutný stařec trůnil na pohovce jako golem. „Předpokládám, že vaše návštěva souvisí s nálezem na louce u Love,“ předešel Vandaele s vzezřením moderního Nostrada. Van Inovu otázku.

Benson im Himmel, pomyslel si Van In. On tu barabiznu dokonce pojmenoval. Melancholicky si vzpomněl na dětství, kdy si chodil hrát se sestrou a dcerou místního hokynáře na pláž v Blankenberge. V městečku nesly mnohé oprýskané vily honosná jména jako Camelot, Beau Geste nebo Manderley. Vzletné jméno je přece jen levnější než čerstvý nátěr.

„Skutečně, pane Vandaele. Podle soudního lékaře byla vražda spáchána v osmdesátých letech. Love,“ Van In měl co dělat, aby dostal směšný název přes rty, „byla tehdy vašim majetkem.“

Vandaele natáhl levou nohu a masíroval si koleno.

„Revma,“ zasténal. „Kolena už mi léta moc neslouží.“

Starý lišák se pokoušel získat čas tím, že převede hovor jinam, ale Van In se nedal nachytat.

„Mohu se vás zeptat, jestli jste svůj pozemek dřív navštěvoval pravidelně?“ zeptal se zlehka.

„Ach, komisaři, můj otec postavil Love vlastníma rukama.“

Jako dítě jsem si tam hrával každé léto. Později jsem tam občas chodil malovat. Měl jsem ten dům jako vzpomínku na mládí.“

Na stěnách visely různé amatérské akvarely. S trochou fantazie se daly rozeznat kontury Love.

„Pronajímal jste ten dům někdy?“

Vandaele propukl v hřmotný smích.

„Drahý komisaři, já jsem vlastníkem řady domů, vil a bytů.

Ty pronajímám. Love je pouhá sentimentální vzpomínka na mladá léta. Byl to náš první letní byt. Pokud si vzpomínám, vypadal ten barák vždycky zchátrale. Dnes žádají lidi komfort. Nikdo si takovou boudu nenajme.“

Van In byl rád, že alespoň v tomhle jsou zajedno. To také vysvětlovalo, proč Vandaele daroval Love nadaci. Vždyť každý ví, že bohatí lidé se zbavují jen věcí, které nemají žádnou hodnotu nebo které už nemohou použít.

„Love tedy byla celá léta, kdy jste ji vlastnil, prázdná?“

Vandaele mohutně potáhl z doutníku. Do místnosti diskrétně vstoupil bleďý mladík s podnosem.

„Polož to na můj psací stůl, Vincente. Obsloužíme se sami.“

Vandaele se s praskotem a lupáním kloubů napřímil. Z profilu byl trochu podobný prezidentu De Gaullovi. Působil stejně impozantně a nepřístupně.

„Jezdil jsem tam občas s několika synovci,“ řekl zlehka.

„Děti jsou celé divé do starých domů, kde se mohou vyřádit. Někdy jsme tam dokonce zůstali přes noc. Večer jsme si udělali obrovský táborák. Teď už se to samozřejmě nesmí, ale tenkrát to nikomu nevadilo. Chlapci popíjeli colu, zpívali a hráli divadlo.

Například si vzpomínám na léto 1972. Bylo tak teplo, že jsme všichni spali pod širým nebem. Teď by to pochopitelně už nešlo.“

Vandaele ukázal na svoje kolena.

Van In měl na ono horké léto mimořádně příjemné vzpomínky.

Dvacátého srpna toho roku byl poprvé s dívkou v posteli.

„Později, když jeden z mých synovců vedl skauty, jezdily na Love různé oddíly a skupiny mládeže.“

Vandaele nalil kávu. „Cukr?“

Van In zavrtěl hlavou.

„Nikdo tam tedy nebydlel,“ naléhal.

„Tak je to správně, komisaři. Před jedenácti lety jsem předal Love charitativní instituci. Mládež tam už přestala jezdit.

Staví si teď stany jen tam, kde je poblíž sprcha a mikrovlnná trouba.“

Vandaele se zasmál jako misionář, který právě pokřtil dvacet pohanů.

„Mládež má vysoké nároky, komisaři. Romantika z dřívějšíka je definitivně mrtvá. Udělat co nejrychleji kariéru a vydělávat peníze - to je to jediné, co je ještě zajímavé.“

Vandaele je poslední, kdo může dělat takové poznámky, pomyslel si Van In, ale kývl a lokl si kávy.

„V tom s vámi tedy souhlasím, pane Vandaele,“ řekl diplomaticky. „Všechno musí probíhat rychle a automaticky. Umíte si představit, jaká panika by mezi lidmi vypukla, kdyby ode dneška přestala fungovat všechna dálková ovládání?“

Vandaele vrtěl hlavou sem a tam. Postavil svůj šálek na servírovací stůl a vytáhl kapesník. Po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy.

„Byli bychom úplně bezmocní, komisaři. Většina lidí by okamžitě volala nějakého technika a oznámila mu, že jejich přístroj je rozbítý.“

Van In přistoupil na jeho hru. Udělal nešikovný pokus imitovat pochechtávajícího se stavitele. Asi to udělal příliš nápadně nebo Vandaelovi došlo, že vlezl do pasti jako medvěd mládě.

„Nemůžeme samozřejmě mládeži vyčítat všechny hříchy od stvoření světa,“ řekl najednou Vandaele vážně.

„Připusťte, komisaři, že luxus rozmazluje i nás dospělé. Někdy jsou ty hračky zatraceně šikovné.“

Ostentativně si masíroval ztuhlá kolena.

„Musím přiznat, že se sám těm vynálezům nevyhýbám. Doma mám vrata u garáže také na dálkové ovládání. Občas mi to ušetří trapné chvíle. Jako člověk, který je zvyklý na komfort...“

„Necháváte si ty vymoženosti instalovat všude, pane Vandaele?“

Zovíralní úšklebek starého stavitele ztuhl. Napil se kávy, zaskočilo mu a předvedl záchvat kašle. Komédie mu vynesla několik vteřin.

„Míříte pravděpodobně na bránu v Love, komisaři.“

Van In kývl.

„To nebyla otázka lenosti nebo ztuhlých kolen,“ řekl Vandaele. Pokusil se o dramatickou pauzu. „Elektrickou bránu jsem nechal instalovat kvůli zatačce.“

Van In si musel vypošlechnout smutný příběh. Vjezd na Love je za ostrou zatáčkou. V roce 1979 se tam stala nehoda s takřka smrtelným následkem. Někdy člověk na mopedu narazil na Vandaelovo auto právě ve chvíli, kdy Vandaele otevíral bránu.

Cesta na Love byla úzká a Vandaelův mercedes ji zabíral skoro celou. Ten nešťastník sice nehodu přežil, ale Vandaele přísahal, že už nikdy se mu nic takového nestane.

„Proto jsem na tu bránu nechal promptně zavést dálkové ovládání,“ uzavřel plamenně Vandaele. „Protože předcházet malérům je vždycky lepší, než je hasit.“

Byl to věrohodný příběh a to právě Van Ina mrzelo. Musí poslat Baerta, aby to ověřil. Alespoň se obtížného inspektora na nějaký čas zbaví.

„Možná že to je zbytečná otázka, pane Vandaele, ale moje povolání mě zavazuje k tomu, abych vám ji položil.“

Starý muž mohutně potáhl z napůl vykouřeného doutníku značky Davidoff. Byl rád, že Van In jeho příběh s bránou vzal bez dalšího vyptávání.

„Jen klidně do toho, komisaři.“

„Informoval vás někdo o tom, že by se na vašem pozemku pohrbívalo?“

Vandaele čekal naprosto jinou otázku. „Ne, komisaři,“ odpověděl rezolutně.

„Nikdy jste nezjistil stopy po pokusu o vloupání?“

Vandaele zavrtěl hlavou. Dokonce ani nemusel lhát.

„Jak jsem už řekl, komisaři. Jezdil jsem tam zřídka. Vrah to jistě věděl.“

„Taky si myslím,“ řekl Van In. „Takové případy jsou v odborné literatuře detailně popsány. Pachatel si většinou vyhledá nějaké místo v dezolátním stavu, aby se zbavil oběti. Ve Flandrech takových míst moc není a z toho můžeme v první fázi usoudit, že vrah znal okolí celkem dobře a váš pozemek zejména.“

„To se mi jeví jako přijatelná teze, komisaři. Rád bych vám nějak pomohl.“

Van In dopil kávu a zvedl se. Teď se teprve mohl na Vandaele podívat svrchu.

„Ach, pane Vandaele,“ řekl sladce. „Ohromně jste mi pomohl.“

To byl starý trik, který se naučil v policejní akademii.

Spočíval v tom, že policista musí vždycky budit dojem, že ví víc, než co se dozvěděl od protější strany. Pochybnosti jsou vždycky semeno, které rychle vyklíčí a které někdy podezřelý zasil, ale sám je považuje za neodhalitelné.

„Budu vás informovat o dalším vývoji vyšetřování,“ slíbil Van In.

„Očekávám vaše informace s napětím, komisaři.“

Starý muž se s námahou narovnal a doprovodil Van Ina až ke dveřím. Vypadal o trochu méně sebejistý než o hodinu dříve. Nebo si to Van In jen namlouval?

Většina průvodců radí dobromyslně turistům, aby se nepoflakovali sami po Neapoli. William Aerts si tu radu vzal k srdci. Vzál si do přístavu taxi. V kapse kalhot měl peněženku s padesáti stodalárovými bankovkami a čtyřmi miliony lir ve velkých bankovkách. Navzdory nesnesitelnému vedru nevytáhl ruku z kapsy po celou cestu vlakem z Říma do Neapole. Tohle bylo území mafie a tady přijdou lidi o krk pro zlomek toho, co má on.

Zátoka v Neapoli, dříve exotické místo, vypadala jako šedivá podpažní jamka umírajícího organismu, který si říkal město. Zuřivě troubící taxikář se prodíral suverénně chaosem s naprostým pohrdáním smrtí. Semafory mu nevadily ani trochu a cestu přečpanými ulicemi si razil s hlasitým sakrováním. Bylo to něco jako malý zázrak, že svého zákazníka

přes všechny úklady dovezl bezpečně na místo určení.

Přístavy páchnou vždycky, ale v Neapoli se obvyklý pach shnilých ryb a odpařující se moči propojil s naftou a térem prosáklými do moře. Aerts to snášel jen s přemáháním. Když všechno klapne, bude se moci za hodinku nalodit.

Trajekt do Palerma byl nacpaný. Aerts se musel spokojit s nechráněným místem na přední palubě. Nic ho nemohlo rozházet.

Kdyby bylo třeba, podnikl by ten výlet i v rakvi.

„Adieu, Lindo, adieu, hajzlóvé,“ řekl potichu, když hlučné lodní motory rozvířily špinavou vodu. Za půl hodiny ovíval vítr jeho zpocený obličej. V dálce lákal horizont. Sen z mládí se konečně naplňoval.

Lodewijk Vandaele opustil svoji kancelář pět minut po Van Inovi.

„Po zbytek odpoledne tady nebudu.“

Sekretářka mu podala slaměný klobouk a vycházkovou hůl.

„V pořádku, pane Vandaele. Na shledanou zítra ráno.“

„Na shledanou, Liesbeth.“

Liesbeth otevřela dveře a pak pokračovala ve své práci.

Obvykle obědval Vandaele v exkluzivní restauraci na kraji města, ale dnes jel přímo do své vily na Damse Vaart, na nábreží.

Rozhovor s Van Inem mu nešel z hlavy. Nebyl to ani tak obsah, co ho zneklidňovalo, ale spíš nenápadný způsob, jakým Van In zavedl řeč na bránu s dálkovým ovládáním. Ten člověk byl nebezpečný a s tím se muselo něco udělat.

V salonu vzal Vandaele z barové skříňky láhev a královsky se obsloužil dvacetiletým koňakem. Pak zalistoval v diáři a vytočil číslo ministerstva zahraničních věcí.

Když telefon zazvonil, seděl Johan Brys za svým psacím stolem. Ministr přistál právě před hodinou na letišti u Bruselu, v Zaventemu. Jeho pracovní návštěva ve Rwandě přinesla žalostně málo. Ta země byla hromada rozvalin a svinstva, na tom sto milionů, které svému rwandskému kolegovi slíbil, moc nezmění. Aby vůbec bylo možné postavit před soud viníky masového vraždění obyvatelstva, musel by se soudní aparát znovu uvést do chodu, což bylo potřebnější než sto milionů. Není ovšem zdaleka jisté, jestli Rwanda slíbenou podporu dostane. Vlastně to Brysovi mohlo být jedno. Pro jeho kariéru bylo důležitější, že v dnešních večerních zprávách bude moci prohlásit, že belgická vláda (tedy on) udělá všechno pro to, aby pomohla rwandské justici při vyhledání a odsouzení masových vrahů. Vždyť za pár měsíců jsou parlamentní volby a čím častěji se objeví v televizi, tím víc bude skórovat.

„Na lince jedna je nějaký Lodewijk Vandaele, pane ministře.“

Ríká, že je to naléhavé,“ sdělila mu omluvným hlasem sekretářka.

„To je v pořádku, Sonjo. Znáám pana Vandaelea,“ řekl Brys konejšivě. „Přepojte mi ho.“

„Dobrý den, pane Lodewijku.“

„Buď zdrav, Johane. Jak bylo v Burundi?“

„Ve Rwandě,“ opravil ho opatrně Brys.

„Rwanda, Burundi. Co na tom záleží?“ zasmál se Vandaele.

Usrkl ze skleničky. Už samotný fakt, že si jen tak může zavolat ministru zahraničních věcí, na něj působil uklidňujícím dojmem.

Když přišel Van In o půl druhé do místnosti 204, zastihl Baerta v pilném telefonování.

„Pořád nic?“ zeptal se blahosklonně, když Baert zavěsil.

„Obvolal jsem celé Bruggy i s okolím. Ani jeden zubař si nevzpomíná na pacienta se čtyřiačtyřiceti korunkami. Ted' volám jen stomatologům a na kliniky.“

„A přineslo to něco?“

„Negativní výsledek, komisaři. A jak jste na tom vy s vyšetřováním?“

Van In se rozladěně otočil. Co je mu do toho?

„Versavel se už vrátil?“

„Ne, komisaři. Seržant odešel kolem jedenácté. Už by měl být tady.“

„O tom rozhodnu já, pane vrchní inspektore.“

Baert zatnul prsty do dlaně. Proč ho nikdo nemá rád?

Rozzlobeně sáhl znovu po telefonním seznamu a zaškrtnul další číslo. Když se chystal, že bude ve své odysseji pokračovat, Van In ho zadržel. Tohle byla jedinečná šance, jak toho otrapu setřást.

„Rád bych, abys pro mě udělal něco jiného, Baerte. Jde o nehodu z roku 1978. Pan Vandaele tvrdí, že v létě toho roku, na přesné datum si už nevzpomíná, narazil nějaký motocyklista na mopedu do jeho stojícího auta. Chci vědět, jestli to skutečně bylo tak.“

Baert zaklapl telefonní seznam a opustil místnost. Pochopil, že tady není žádoucí. Jakmile byl za dveřmi, zasunul se Van In za Versavelův starodávný psací stroj. Někdo musí vyřídit lejštra.

Seržant dorazil ve tři čtvrtě na čtyři.

„Je mi ctí,“ pronesl, když uviděl svého šéfa za klávesnicí.

Van In se zarazil uprostřed věty, která byla stejně plná překlepů.

„Tady jsi,“ řekl s úšklebkem. „Jak vidím, pán si žije jak na zámku. Užili jste si to s Jonathanem?“

„Skvěle-le,“ zadeklamoval Versavel s rozzářeným úsměvem.

„Pozval mě na oběd ke Karmelitánům.“

Šel si sednout na kraj stolu na daktyloskopii.

„Jonathan je skutečný fajnsmekr, ostatně byl vždycky. Dali jsme si kachní prsíčka na roštu na brusinkovém želé, podávaná s teplou pěnou z artyčoků. Jako druhý chod jsme měli paštičku z jatýrek mořského marana v košíčkách z

listového těsta s plněnou čekankou a pstružími jikrami, a pak jehněčí kýtičku s...“

„Já jsem měl kafe,“ kontroval Van In jedovatě.

„A lahvinku Mouton Rotschild,“ pokračoval Versavel nerušeně dál. „A navíc z roku 1984. To nemůže žádný smrtelník odmítnout.“

„Naštěstí tě neslyší Frank.“

Versavel pokrčil rameny.

„Frank ví, že jsem měl vztah s Jonathanem. V tom je právě ten rozdíl mezi námi a vámi, co jste hetero. My muži si neděláme starosti s nějakou starou aférou. Přítel zůstane přítelem. Frank a já si navzájem dopřáváme svobodu.“

Mouton Rotschild neudělal seržantovi dobrou službu. Versavel se choval jako přestárlý hippie, který se právě vrátil z tripu s LSD.

„Říkal Jonathan vůbec něco?“ zeptal se Van In.

Versavel si šéfova sarkasmu vůbec nevšímal. V myšlenkách byl ještě u Karmelitánů, zahleděný do Jonathanových očí.

Van In kouřil naposledy před třemi hodinami. Ted' sáhl po cigaretě. Tohle byla jasně nouzová situace. Co si má pro vůli boží počít se stárnoucím homosexuálem, který se po patnácti letech lásek a rozhodů sešel s láskou z mládí?

„Nemyslíš si, že jsem opilý, komisaři, že ne?“

Versavel se na šéfa podíval s mladistvým úšklebkem.

„K věci, Guido. Pak si klidně můžeš dát šlofika.“

Versavel si sedl na židli. Úsměv na rtech mu ztuhl.

„Podle Jonathana fongovala Love jako bordel pro vlivné osoby.“ Versavel vyslovil jméno usedlosti anglicky.

„Jména, Guido.“

„Ta nezná.“

„Jak tedy může vědět, že to byly vlivné osoby?“

„Předpokládá to.“

„Ach, on to předpokládá!“

Versavel pochopil Van Inův sarkasmus. Chodit ke kurvám není zločin.

„Jonathan občas doprovázel Vandaele do bordelu na ulici Maalsesteenweg. Tam se někdy hovořilo o Love. Provozovatel podniku, jistý William Aerts, jednou Jonathanovi vyzvonil, že musí odvézt lepší zákazníky a speciální holky na usedlost. Tam si mohli nerušeně ukájet svoje choutky.“

„Jestli tomu dobře rozumím, poskytl Vandaele Love k dispozici svým obchodním partnerům,“ řekl Van In s rozčarováním. Vyslovil jméno nizozemsky, ale trochu při tom zaváhal.

„Ne, v °Love° vysloveno po našem, s dlouhým o, žila kdysi flanderská hrabata. Jonathan to jméno vyslovoval anglicky - love jako láska.“

„Jasně,“ řekl Van In. „A já už jsem myslel, že to má něco společného z loubím z popínavých rostlin.“

„To by taky mohlo být,“ pousmál se sotva znatelně Versavel.

„Na listí se tam taky jezdilo.“

„Jak to?“ Van In se zmateně podíval na lehce ovíněného seržanta.

„Nemá snad každý starý kozel čas od času chuť na čerstvé, zelené listky? To bys přece měl vědět, Pietře.“

Van In útrpně zavrtěl hlavou.

„Mám dát na kávu?“

Šel k vodovodu a naplnil konvici vodou. Z řetězu utržený Versavel byl použitelný stejně jako pastor u smrtelného lože svobodného zednáře.

Poprvé za dvanáct týdnů vykouřil Van In víc než deset cigaret při jednom posezení u jídla. Hannelore ho mlčky nechala být. Dopřála si jednu skleničku moselského navíc a v tichosti bojovala s chutí také si zapálit. Měli za sebou oba těžký den.

Van In zamáčkl nedbale půlku cigarety do popelníku.

Hannelore málem naskočila husí kůže, jak ji vinoucí se dým lákal.

„Děje se něco?“ zeptal se Van In automaticky.

„Ne. Jak se má Herbert?“

Van In příliš ženské psychice nerozuměl, ale zpozdlý také nebyl. Neušlo mu, že jí zvlhly oči, jako by měla každým okamžikem propuknout v pláč.

„Mám ti ohřát trochu kysaného zeli?“ nabídl se úslužně.

Zlatíčko Pieter.

„Nebo hranolky?“

Hannelore k němu přes stůl natáhla ruku.

„Chci cigaretu,“ řekla rozhodně.

Van In se pokusil balíček stopit, ale Hannelore byla rychlejší.

„To nemůžeš, Hanne.“

Když si naplnila plíce kouřem, zahořelo jí v očích.

„Jen jednu,“ smlouvala.

„Přece jsme si slíbili, že už nebudeš kouřit,“ vyletěl na ni Van In rozzlobeně. „A já na revanš budu dodržovat přísnou dietu.“

Já slib dodržuju: deset cigaret denně, syrovou zeleninu, vařenou rybu a celozrnný chleba s pilinami.“

Hannelore kouřila jako posedlá. V obličejí zbledla jako benátská maska.

„Jenom dnes večer jsi vytáhl půlku krabičky,“ zaprotetovala. „Počítala jsem je.“

Van In se pokusil ovládnout se. Napadlo ho, jak by na tom asi byl on, kdyby ho někdo požádal, aby přestal kouřit.

„Tak dobře, jednu. Ale pro lásku boží...“

„Co pro lásku boží? Myslí si snad vašnosta, že je sám, kdo je ve stresu? Přijď někdy na den k soudu, a uvidíš.“

„Hanne, prosím tě, řekni mi, co se děje?“

Hannelore vstala. To dělala většinou tehdy, když už svoje emoce nemohla zvládnout.

„Tak já ti tedy řeknu, co se děje. Celý večer tady litáš jako blázen a kouříš jednu cigaretu za druhou. A pak si ještě dovolíš tvrdit, že já jsem porušila naši dohodu.“

Byla to už věčnost, kdy Van In naposledy takhle oněměl. Hned poznal svého starého nepřítele. Proti hysterii byl bezmocný.

Stísněný pocit, že má zablokovaný jícen, a hněv, který mu prostupoval hltanem, mu připomínaly minulost, o níž si myslel, že už je dávno mrtvá a pohřbená. Vyskočil a s lapáním po vzduchu pádil do kuchyně. V lednici stálo půl láhve J&B.

V zahradě dokouřila Hannelore cigaretu posledním douškem.

Hlava jí třesla. Podívala se na hvězdné nebe, hekla a hodila nedopalek do růží. Slyšela, jak dvířka od ledničky zapadla s měkkým bouchnutím.

„Tak jo, jen si klidně chlastej. Já jdu spát,“ zavolala na Van Ina furiantsky, když vešla zadními dveřmi ze zahrady do domu.

Van In se napil z lahve. Cítil, jak ho nápoj pálí v žaludku.

Když slyšel, jak jde Hannelore se vzlykáním po schodech nahoru, připadal si osamělejší než Robinson Crusoe.

Přelavba katamaránem ze Syrakus na Maltu proběhla bez chybičky. Moře bylo hladké jako igelit, přes nějž klouzal futuristický člun jako vesmírný koráb. Stovky turistů si vychutnávaly výlet na Sicílii. Nikdo si nevšímal podivného ptáka, který na zadní palubě zíral na lodní kýl.

Aerts podplatil kormidelníka pěti sty dolary, aby se mohl nalodit inkognito. Jeho jméno nebylo uvedeno na seznamu pasažérů.

Za chvíli neodvolatelně vymaže pěna vln poslední stopu. Zítra může začít nový život. Amand všechno fešácky zařídil. Můžou prohledat celou zeměkouli. Tady ho nenajdou.

„Promiň, zlato. Je to moje vina.“

Van In položil láhev moselského na noční stolek a nabídl Hannelore cigaretu.

„Vezmi si ještě jednu. Nedošlo mi, že tě to tak žere.“

Ležela na posteli a vypadala zranitelně a křehce.

„Vykašli se na to, Pietře. Už je to lepší.“

Van In si sedl na kolena a objal ji. Začala zase vzlykat.

„Byla jsem dnes u gynekologa.“

Van In měl pocit, že mu po zádech přeběhlo sto pavouků.

„Já věděl, že se něco děje.“

Znělo to nemotorně. V takových situacích většina mužů oněmí.

„Bolí tě něco?“ zeptal se za chvíli.

Hannelore vzala papírový kapesník a otřela si oči.

„Dělám si starosti o dítě. Požádala jsem o punkci plodové vody.“

„Punkci plodové vody! Ty, která si s ničím neděláš hlavu!“

Hannelore mu zajela prsty do vlasů. Rozhodně u něj nechtěla vyvolat pocit viny.

„Chci mít jistotu, Pietře. Vždyť je mi šestatřicet.“

Van In si nalil sklenici vína. Jemu je třiačtyřicet. Plíce má plné téru a krev mu žilami protéká jen proto, že ji denně ředí alkoholem.

„Chceš si taky loknout?“ podal jí svoji sklenici. „Trocha vína mu neuškodí.“

Hannelore udělala odmítavý posunek.

„Alkohol má už v genech,“ chlácholil ji Van In. „Věř mi.“

V tomhle směru jsem dominantní.“

Někdy se Van In dokázal vykrotit z problémů dost nelogicky.

Hannelore sice nevěděla, proč jeho argumenty poslouchá, ale vzala si od něj skleničku. Na několik vteřin zavládlo nepřijemné ticho.

Během nich zavalily Van Ina apokalyptické obrazy strašlivě zdeformovaných dětí.

„Co budeme dělat, jestli...? Myslím, kdyby... Představ si, že...“

Hrozná představa, s níž teď Van In zápasil, pronásledovala Hannelore už od včerejška.

„Nechtěla jsem ti to dnes večer říkat. Možná jsem ale měla... Nevím, Pietře. Dnes mluví každý o dědičnosti a genetickém vyšetření. Noviny jsou toho plné. A ty máš pravdu. Dřív jsem se tomu sama srdečně smála, ale včera se ta jistota zhroutila jako domeček z karet. Teď chci vědět, jestli je všechno v pořádku.“

Je právě tohle ta chvíle, kdy muž má dát najevo, jak je silný, nebo naopak může projevit svoje pocity? Van In nevěděl.

Odpověď na tuhle otázku by jistě našel v nějaké knize.

„Nebudu to říkat dvakrát,“ křičela Leen Vermastová. „Je jednáct hodin. Oba do postele a spát!“

Když Tina o chvíli později slyšela matku vybíhat po schodech nahoru, honem strčila hlavu pod polštář. Joris seděl na posteli v tureckém sedu. Podíval se zoufale na Tinu, ale ani se nepohnul, když matka vtrhla dovnitř. Leen se nad

synkem slitovala, uložila ho a dala mu pusy. Pak se obrátila k dceři.

„Jestli tady ještě uslyším nějaký rámus, máš zítra domácí vězení.“

Tina naoko pokorně sklonila hlavu. Zítra má jít s kamarádkami jezdit na koni. Přece jí ta ježibaba nemůže zkazit radost.

Leen zhasla světlo a šla dolů. Na schodech si sundala šaty a do pokoje vešla polonahá. Hugo měl na sobě ještě dva kousky oblečení, Jef už jen ponožky a Annelies ještě všechno. Jak to, že vždycky prohrávala, když k nim přišli Jef a Annelies na stripový poker?

Kapitola 5

Několik kilometrů za Victorií, sídelním městem ostrova Gozo, vedl Armand Dekeyzer jediný tříhvězdičkový restaurant na maltézkém souostroví. Amand pocházel z belgického Knokke a před dvaceti lety objevil díru na maltézkém trhu. Jakkoli se obyvatelé ostrovů snažili přizpůsobit se choutkám turistů, ztroskotávali jeden po druhém na kuchyni. Bylo to tím, že kdysi ovlivnili jejich jídelní zvyklosti Britové, nebo nedostatkem kulinární invence? Dnes na ostrově převládá vyprahlost, a to byl ve starověku nazýván „medový ostrov“.

Ať už to bylo, čím chtělo, Armand zjistil, že na běžně servírované kombinaci švestkového pudingu, pizzy a kuskusu by se dalo leccos vylepšit. Začal skromně, dovážel suroviny z Flander a po pěti letech si mohl říkat majitel hojně navštěvovaného restaurantu s nočním klubem.

William Aerts dorazil v pozdním odpolední. Amand se právě na terase nechával ovívat příjemným vánkem. Poznal starého přítele okamžitě.

„William,“ zvolal nadšeně. „Tak brzy jsem tě nečekal.“

Oba muži si chvíli potřásali rukama. Amand hned nechal přinést pro krajany belgické pivo Jupiler a něco na zakousnutí.

„Konečně jsem tady,“ řekl Aerts. „Belgie mi může políbit šos.“

„To je skvělé, William, že tě zas vidím. Musíme to oslavit.“

Versavel vplul do místnosti č. 204 jako vyšňořená parolod': vznešeně a majestátně. Měl na sobě módní oblek, do bronzova měňavou zelenou košili a černou kravatu. Kolem rtů mu pohrával svatouškovský úsměv.

„Jdeš pozdě,“ řekl Van In ostře.

Versavel si sundal sako a přehodil ho frajerským pohybem přes židli. Šel si stoupnout před otevřené okno a zhluboka se nadechl.

„Je čtvrt na deset, Guido. Neříkej mi, že tě ještě drží víno ze včerejška. Chodit pozdě je moje privilegium. Na to nezapomínej.“

Versavel provedl několik cviků na protažení a otočil se jako ruský baleták kolem své osy.

„Mais od' sont les neiges d'antan, mon ami?“

„Benson na nebesích, Guido! Mám zavolat psychiatra nebo si vlezeš do svěrací kazajky sám?“

Versavel se nenechal odradit. Zarecitoval z plna hrdla dvě sloky z balady Francoise Villona a pak sebou plácl do židle.

„Děje se něco, komisaři?“

„Já nemám náladu na takové fóry, Guido. Za chvíli na nás bude koukat celé druhé patro. Který ďábel tě posedl? Vypadáš jako klon Eddyho Wallyho a chováš se jako klaun třetí kategorie.“

„To byl pleonasmus nebo tautologie, komisaři?“ (pleonasmus = přebytečné nahromadění výrazů významově blízkých, tautologie = rozvedení téhož sdělení nahromaděním synonym - pozn. překl.) Van In vstal ze své židle a postavil se zešířena rozkročený před Versavelův psací stůl.

„Milý Guido, můžeš mi laskavě vysvětlit, co se děje?“

„Mám dobré zprávy, Pietře. Jen samé dobré zprávy. Jonathan mi včera volal. Dnes večer přijde na večeři a Frank slíbil, že pro nás připraví perličku s brusinkami.“

Van In obrátil oči k nebi. V oblasti mezilidských vztahů měl samozřejmě zkušenosti jen se ženami, ale za uplynulých pětadvacet let se vstáváje lehaje naučil, že žena určité věci není schopná akceptovat. Jedna z nich je pozvat milenkou na večeři, kterou uvaří manželka.

„A Frank s tím jen tak mímix, dírnix, souhlasil?“

„Frank říkal, že Jonathan je senzační.“

Versavel se opřel o opěradlo a se zívnutím se protáhl. Oči se mu leskly jako vyleštěný jantar.

Na dveře zaklepal Baert a vešel, čímž prozradil, že poslouchal.

„Dobré jitro, komisaři.“

„Dobré jitro, vrchní inspektore.“

Baert pozdravil Versavela sotva znatelným pokývnutím.

Seržant se ani nenamáhal, aby na ten sporý pozdrav vyšší hodnosti odpověděl.

Van In si sedl za psací stůl, z jedné zásuvky vytáhl svazek papírů a začal si usilovně dělat poznámky. Obvykle používal tenhle trik výhradně tehdy, když na návštěvu přišel nejvyšší šéf.

Většina protokolů, které měl Van In v zásuvce, byla léta u ledu.

Versavel sraštil obočí. Nechápal, proč Van In hraje komedii před tímhle silně ambiciózním poddůstojníkem.

„Povídej, Baerte,“ zaznělo najednou úsečně.

Baert stál celou dobu v předpisovém postoji.

„No tak si sedni, člověče.“

Baert uvolnil svalstvo, jako kdyby loutce někdo odstříhl nitky.

„Chci podat hlášení o nehodě na Bremwegelu v roce 1979,“ začal Baert služebním tónem.

„Na Bremwegelu, Baerte?“

„Na venkovském sídle Lodewijka Vandaelea,“ doplnil vrchní inspektor úslužně. „Požádal jste mě, abych ověřil, jestli bylo v roce 1979 vykonáno podání oznámení nehody, na které se zúčastnili Lodewijk Vandaele a neznámý jezdec na motocyklu.“

Baert mluvil jazykem, kterým psal svoje hlášení: vážnou a úřední spisovnou holandsčinou.

Teď byl na řadě Versavel s poznámkami. Vzal kus papíru a psal. Van In dělal, jako by Baerta neslyšel. Soustředil se na zažloutlý spis z úctyhodného stohu papírů a nechal vrchního inspektora mluvit. Teprve teď Versavelovi došlo, jakou hru Van In hraje. Normální člověk, se kterým by se jednalo takovým způsobem, by do týdne podal žádost o převelení na jiný případ. Versavel zadoufal, že Baert je normální.

„Pokračuj, pokračuj, vrchní inspektore,“ řekl Van In nedůtklivě.

Baert polkl. Jeho nahoru a dolů poskakující ohryzek prozrazoval stav mysli, v jakém se ocitl.

„Pan Vandaele osobně oznámil fakta. Jezdec na motocyklu, jistý John Catrysse, utržil otřes mozku. Celý případ byl urovnán dohodou. Pan Vandaele vzal na sebe veškerou úhradu škody.“

„Adresa?“ zeptal se Van In suše.

Baert se na něj zmateně podíval. „Bremwegel 38, komisaři.“

Van In udělal obličej, který by mu mohl závidět leckterý znuděný poslanec horní komory.

„Cartryssova adresa, vrchní inspektore.“

Baert začal pociťovat střídavě horko a střídavě zimu. „Na to se musím podívat, komisaři. Myslel jsem, že...“

„Myšlení přenech nám, Baerte.“

Versavel si nápadně odkáslal. Baert ovládl rozhořčení a uraženě odkráčel.

„Tak, to bychom měli,“ zašklebil se Van In.

Strčil hromadu papírů zpátky do zásuvky.

„Vandaele tedy nelhal,“ řekl Versavel. „Co dál?“

„Nevěřím Baertovi ani za půl centu. Vyčmucej pro mě tu Catryssovu adresu.“

Versavel se udiveně podíval na svého šéfa. Baert je sice nekompetentní, ale debil to není.

„A taky chci vědět, kolik mu Vandaele zaplatil. Podle znění zákona byl dědek v právu. Cartrysse najel na zaparkované auto.“

Vlastně by škodu na mercedesu měla uhradit pojišťovna.“

Versavel kývl. Takhle to znělo logicky.

Van In shrnul sporé údaje, které měli k dispozici. Podle Jonathana fungovala Love jako hnízdečko lásky pro Vandaeleovy obchodní partnery. Kontaktní osobou byl jakýsi William Aerts, provozovatel renovované kavárny na Maalsesteenweg. Herbert byl v polovině osmdesátých let pohřben na pozemku patřícím k Love a v roce 1986 převedl Vandaele usedlost na jakousi nadaci. Van In si udělal poznámku: zavřel Vandaele bordel, nebo přesunul jeho činnost na jiné místo?

„Myslím, že se na toho Aertse musím podívat zblízka. Možná že nám řekne, kdo si jezdil do Love zařadit.“

Soudní budova v Bruggách je bezpochyby nejmodernější v Belgii a také jediná, která disponuje barem. Na rozdíl od obvyklé vážnosti, vládnoucí ve většině sálů a místností, převládá v baru obvykle uvolněná nálada, a občas dokonce bujará. Dnes byl náhodou jeden z uvolněnějších dnů. Přes padesát advokátů slavilo zahájení nového soudního roku (ověřit - dr. Zvala?). Pivo teklo proudem a anekdoty byly hodinu od hodiny těžšího kalibru. Když vstoupila Hannelore, mohla počítat s halasným uvítáním.

Komplimenty jen pršely a ona je setřásala jako foxteriér, který přiběhne po bouřce do místnosti. Objednala si šálek čaje a sedla si s ním na slunnou terasu, i ta je k dispozici, a kochala se romantickým pohledem na mlýny v Bruggách. Teplo babího léta ji dělalo dobře. Natáhla si nohy a na chvíli zavřela čí.

Nikdo ani nezpovozoroval, že se k ní po několika minutách připojil Leo Vanmaele. Byl na výsostném území nejsvatějších ze svatých poprvé. Bar nebyl nižšímu personálu přístupný. S výjimkou jednoho podivného zapisovatele zde byli tolerováni jen advokáti a soudci.

„Mám ti přinést něco k pití?“ zeptala se Hannelore, když si k ní Leo přišel sednout.

„Ne, děkuji, Hanne.“

„Opravdu ne?“

Leo zavrtěl rezolutně hlavou.

„Určitě se divíš, proč jsem si s tebou dala schůzku právě tady.“

Leo se opravdu divil.

„Protože tohle je nejbezpečnější místo pro náš rozhovor.“

Jaegher sem nechodí nikdy a...“

„...a ty už máš dlouho v plánu dát si tady tajnou schůzku s jedním z neznámých ctitelů,“ zavtipkoval Leo.

„Jak to víš?“

„Nebojíš se drbů?“ Leo ukázala na hlučné šířitele práva u baru.

„Ti si myslíš, že jsi mladý stážista,“ pousmála se Hannelore.

„V září by to nebylo nic divného.“

„Je mi sedmačtyřicet, Hanne.“

„Já vím,“ odpověděla Hannelore pohotově. „Ale za střizlivé uvažování svých kolegů bych teď moc nedala.“

„Myslím, že si v tom případě dám přece jen jedno pivo,“ řekl Leo.

„A pro mě ještě jeden čaj,“ zavolala za ním Hannelore.
Leo šel k baru a objednal nápoje s jistotou stálého návštěvníka.
„Nemohl jsem dnes odpoledne sehnat Pietra,“ řekl Leo, když položil na stůl podnos s čajem a sklenicí piva. „A protože informaci od Versnicka považuji za důležitou, zavolať jsem ti.“
Hannelore upila čaje a pohodlně se zavrtala do křesla.
Nechybělo mnoho a zula by si boty. Tak se jí tady zalíbilo.
„Povídej, Leo. Poslouchám.“
„Koen Versnick je hodný chlapec. Neodpovídá sice všeobecné představě ohledávající mrtvol, ale co se dá dělat. Dnes není pro právě dostudovaného lékaře vůbec jednoduché najít místo.“
„A pro koho to je lehké?“ povzdychla Hannelore.
Leo znal její kritičnost k poměrům. Zástupce prokurátora se sympatiemi doleva byl výjimečný jako kaktus v amazonském pralese.
„Koen Versnick prostudoval De Jaegherův pitevní protokol.
Podle něj hodil De Jaegher jeden přímo kruciólní fakt za hlavu.“
„Je všeobecně známo, že se doktor De Jaegher tu a tam dopustí chybičky,“ řekla Hannelore konejšivě. „A právě dostudovaní doktoři taky nevědí všechno.“
„Versnickův otec je renomovaný plastický chirurg, Hanne.
Koen vzal rentgenové snímky Herberta domů, protože měl pocit, že tam něco nesedí. A jeho otec je machr. Čelisti oběti nejsou řezané, ale rozštípnuté ((konz.!!)), což znamená, že jde o kosmetickou operaci.“
Leo nakreslil na pivní tácek schéma čelistí a pokusil se Hannelore vysvětlit rozdíl mezi dvěma chirurgickými technikami.
„Podle Koenova otce si toho De Jaegher musel všimnout,“ řekl hrdě.
„Jaký smysl má taková operace?“ zeptala se Hannelore zvědavě.
„Tím, že se rozštípnou čelisti, dostane se brada trochu dozadu. Výsledkem zásahu jsou pravidelnější a jemnější obličejové rysy.“
„Náš Herbert byl tedy estét a chtěl být krasavec.“
„Anebo byl tak znetvořený, že byl zásah nutný. Podle Versnickova otce je tato operační technika poměrně nová. V roce 1986 se prováděla jen výjimečně.“
„Myslíš, že bychom na základě tohoto údaje mohli Herberta snadno identifikovat?“
„Přesně tak, Hannelore.“
„Pieter bude rád, až mu to řeknu.“
„Taky si myslím. Proč myslíš, že bych se jinak odvážil na zakázané území?“
Hannelore se lenivě narovnala. „Řekla bych, že si zasloužíš ještě jedno pivo,“ zakřenila se na Lea.
Van In znal reputaci Cleopatry, ale sám tam nikdy nebyl.
Zaparkoval golfa na šterkovité cestě před vilou opatřenou modrou neonovou reklamou.
„Takhle nic moc,“ řekl, když vystupovali.
Golf byl jediné auto na improvizovaném parkovišti. Versavel pokrčil rameny.
„Je teprve tři čtvrtě na dvě, Pietře. Co tady chceš dělat?“
Van In nereagoval na naivní Versavelovu poznámku. V dobách rozkvětu kaváren s děvkami to bylo jinak. Tehdy se v těchto podnicích provoz nezastavil od večera do rána a od rána do večera. Každý obchodní cestující, který dbal na svou pověst, přicházel pravidelně oslavit svůj obchodní úspěch půlkou lahve moselského s holkou na klíně.
Než zazvonili, nakoukl Van In dovnitř oknem. V polotmě rozeznal rustikální výčepní pult z dubového dřeva, vysoké barové stoličky a obligátní polstrovaná křesla. Stála tam i blikotající hrací skřín. To už se dnes jen tak nevidí.
Když zazvonil zvonek, seděla Linda v kuchyni, před sebou láhev Elixíru z Anvers. Vytáhla cigaretu ze skoro prázdné krabičky a zapálila si ji. Až ti otravové ode dveří zmizí, oblékne se a pojedje si opatřit novou zásobu.
„Možná mají dnes zavírací den,“ pronesl Versavel, když ani po pěti minutách neslyšeli žádnou odezvu.
„Nesmysl. Spíš viděli naše auto. V tomhle okolí není policie vítaná. Obejdu dům. Třeba jsou na zahradě a opalují se.“
Versavel pokračoval ve zvonění, a proto si Linda nevšimla, že Van In na ni kouká do kuchyně oknem. Málem ji trefil šlak, když zatřel okno.
„Je zavřeno,“ zaječela jako lítice.
„Policie, paní. Mohl bych mluvit s panem Aertsem?“
Poldové. To by mohla být zábava. Odklátila se k zadním dveřím.
Versavel slyšel Van Ina, jak volá. Přestal zvonit a hnál se za roh. Van In ho posunkem volal k sobě. Linda otevřela dveře a pustila pány od policie dovnitř. Kuchyň se podobala bitevnímu poli. Versavelovi se málem zvedl žaludek z pachu zkažených zbytků jídla.
„Tak vy teda hledáte mého ctného manžila,“ řekla Linda s nabobtnalým jazykem.
„Přesně tak, paní. Doufali jsme, že ho najdeme tady. Není tu?“
„Vidíte ho snad?“ odsekla Linda.
Van In rozhodně neměl v úmyslu nechat se dožírat opilou ženskou. Vzal si židli a posadil se. Versavel následoval jeho příkladu. Při tom málem šlápl na zaschlý žloutek.
„Můžeme tady na něj počkat,“ řekl Van In ostře.
„To byste se načekali! Panáček předečtírem zahrnul kramle.“
Určitě ne poprvé, chtělo se Van Inovi říct.

„Kdy čekáte, že se vrátí?“ zeptal se.

Linda se opřela o kuchyňskou skříňku. Župan se jí pootevřel a odhalil dvojici neforemných nohou. Schválně počkala, až oba muži odvrátí pohled, a pak si upravila oblečení.

„Ten hajzl se už nevrátí,“ vypálila najednou.

„Proč myslíte, paní Aertsová?“

Van In vytáhl z náprsní kapsy cigaretu a zapálil si ji. Ten zápach se opravdu nedal vydržet.

„Dáte mi taky jednu?“

Linda hrábla po cigaretě jako medvěd po plástvi medu. Van In jí podal svoji předposlední cigaretu, což ji poněkud uklidnilo.

Spěšně několikrát potáhla.

„Vzal si s sebou fotku své matky.“ Ukázala na prázdné místo na krbové římse. „To nikdy nedělá.“

Versavel pomyslel na svoji matku. Od té doby, co před třemi lety zemřela, nosí její fotografii na krku jako talisman. Vždyť ona a Frank byli jediní lidé, kteří s ním sdíleli jeho úspěchy i prohry. Chyběla mu. Van In sledoval Lindin pohled. Její oči se zastavily na prázdné láhvi Elixíru z Anvers. Prsty, ve kterých držela křečovitě cigaretu, se jí třásly.

„Není to tedy poprvé, co váš manžel opustil manželský příbytek?“

Musel to říct nahlas.

„Manželský příbytek,“ rozchechtala se Linda. „Kdybych byla věděla, že žádnou ženskou nenechá na pokoji, nebyla bych si toho požírače krokodýlů nikdy vzala.“

Versavel se podíval na Van Ina. Měli oba co dělat, aby se nedali do smíchu.

„Vy si tedy myslíte, že se už nevrátí,“ procedil Van In mezi zuby.

Linda hodila zpoloviny vykouřenou cigaretu na podlahu a požádala posunkem o další. Van In jí dal poslední. V její krabíčce zbývalo ještě nejméně šest cigaret.

„Že mě ten parchant podvádí, to mě nemůže rozházet, ale ať nestrká pracky na moje prachy.“

Bylo to venku. Jen ať to vědí, že ten kurevník zdrhnul s jejím prachama. Podle zákona to je zlodějna a policajti jsou od toho, aby zloděje chytali.

„Vaše peníze?“

„Jo, moje prachy. Ten hnusák je prachsprostý zloděj.“

„Jestli tomu doře rozumím, chcete podat trestní oznámení na manžela.“

„Jestli vás to nebude obtěžovat,“ odsekla strojeně.

„O kolik přesně jde, paní Aertsová?“

„O šestnáct milionů. Z toho jsem já vydělala přes polovic.“

Protože ani Versavel, ani Van In Lindu dřív neznali, nedovedli si představit, jak se jí to mohlo podařit.

„Šestnáct milionů je hromada peněz, paní Aertsová,“ řekl Versavel nevěřícně. Xantipa kdysi dohnala Sokrata k šílenství. Je přece známo, že týraní manželé dělají někdy nejšílenější kotrmelce, aby unikli osudu. Trochu peněz si s sebou obvykle také vezmou, ale šestnáct milionů... S takovým úlovkem mohl tu ženskou nechat už před lety.

„Hraje váš manžel hazardní hry?“

Linda se lekla. Otočila se. Versavel se pokusil o nevinný výraz.

„Jen se ženskejma,“ řekla hrubě. „A o tom vy nemáte ani šajna.“

Versavel se znateně podíval na Van Ina. Ten dělal, co mohl, aby udržel vážnou tvář.

„Máte představu, u koho hledá váš muž útočiště? U kamaráda?

U příbuzných? U milenky?“

Lindin obličej ztuhl. Najednou jí přišlo líto, že v návalu sdílnosti zaskvětila ty poldy do svých problémů. Ať už je William, jaký chce, ale když jde o policii, má pravdu. Vždyť to je párek uslintaných chudáků.

„Myslíte, že jsem tak pitomá? Jasně že jsem obvolala jeho kámoše.“

„A u nich tedy není,“ řekl Van In opatrně. Při tom usilovně přemýšlel, jak by formuloval další otázku, protože ukřivděná manželka je po bílém žralokovi nejnebezpečnějším živočichem na zeměkouli.

„Patří k těm, ehm... přátelům, se kterými jste mluvila, také Lodewijk Vandaele?“

„Jak jste na to přišel?“ ofrkla Linda. „Co by William hledal u Vandaelea?“

Poprvé použila manželovo křestní jméno.

„William přece pro Vandaelea pracoval?“

Varsavel i Van In měli v tu chvíli pocit, že Linda exploduje.

„Pracoval, pracoval. William je samostatný. Nepracuje pro nikoho.“

Mluvím o práci v sexbyznysu a o zisku ze smilstva, paní Aertsová,“ řekl břitce Van In.

„Smilstvo, sakra. Jak jste na to přišli?“ Její chraptivý has přešel do drsného skřípotu. „Jsme snad ve středověku? Octla jsem se na jiné planety? Smilstvo! Teď je rok 1997, vy kokoti. Každý si může honit bidlo, jak chce.“

Vřiskavě se rozesmála. Van In musel uznat, že ovládá originální slovní zásobu.

„Podle zákona není sex mezi zletilými osobami zakázaný, jestliže k němu dojde dobrovolně. V opačném případě je řeč o znásilnění a to je trestné, paní Aertsová.“

Byl to chabý argument, ale zato jediný, který ho napadl.

„Znásilnění, do prdele,“ chechtala se Linda, až se za břicho popadala. „Já se tady pokouším podat trestní oznámení na krádež a pán začne se šoustáním. Víte, co jste? Párek buzerantů!“

„Tak pomalu, pomalu. Uberte plyn. Jestli budete takhle pokračovat, budeme vás muset obvinít z urážky veřejného činitele.“

Dávejte si trochu pozor na jazyk.“

Linda Aertsová se narovнала v celé své délce.
„Jděte do hajzlu,“ křičela. „Ven, nebo zavolám policii!“
Letěla na opačnou stranu kuchyně, kde visel na stěně usmolený telefon.
„Dávám vám třicet vteřin,“ vřískala bojovně.
Van In naštvaně zabouchl dvířka golfu. Versavel se usadil na sedadle vedle něj a připevnil si bezpečnostní pás.
„Co teď, Pietře?“
Van In marně šátral ve své náprsní kapse.
„Ta mrcha vybánila všechny moje cigarety,“ řekl rozzlobeně.
Byl pobledlý. Nikdo mu ještě nikdy nevynadal do buzerantů.
„Zavolej dozorcího/ službu. Chci, aby okamžitě poslali antona se čtyřmi muži. V okamžiku, kdy ta bestie překročí práh domu, seberou ji a dopraví na Hauwerstraat.“
„Na základě čeho?“ zeptal se Versavel.
„Opilství na veřejnosti. Ta ženská je nalitá jak dělo a už skoro nemá co kouřit. Za chvíli vyrazí doplnit zásoby.“
Versavel předal vysílačkou rozkaz svého nadřízeného.
„Mimochodem, párek buzerantů je docela vtipný odhad,“ zamumlal.
„To bylo na tebe,“ řekl jedovatě Van In. „Co já s tím?“ patrně vyhodit: //matrakken// „To je gumová tyčinka, Pietře. My tomu říkáme gumová tyčinka.“
„Zatraceně, Guido.“
Když dorazil anton s posílenou posádkou, dal Van In policistům instrukce, nastartoval auto, přidal plyn a vyrazil se zakvílením pneumatik. Versavel byl rád, že má zapnutý bezpečnostní pás, protože při té zběsilé jízdě na komisařství se Van In nejméně desetkrát dopustil přestupku. Když na Kruispoortu jel na červenou, jen o vlásek minuli dvacetitunový nákladník.
Van se uklidnil, až když vykouřil třetí cigaretu. Každých pět minut volal policisty, kteří hlídkovali před Cleopatrou. Zprávy od Hannelore, kterou mu poslal faxem, si sotva všiml. Musí tu mrchu dostat a taky ji dostane.
Za tři čtvrtě hodiny ji měl. Agent Deschacht hlásil, že paní Aertsová je konečně zadržena.
„Měl jsi jim připomenout, že si nemají brát rukavičky,“ řekl Versavel, když Deschacht dokončil hlášení.
Van In si vesele zammul ruce. Může mu být ukradené, že ji museli sledovat až do Maldegemu a že jim dala dost zabrat, než ji dostali. Že do jednoho policisty strčila tak, že upadl, mu znělo v uších jako rajska hudba. Čím hůř, tím líp.
Policista Deschacht vypadal vyvedený z míry, když vešel do místnosti číslo 204.
„Podezřelá je zabezpečená pod zámek a za mřížemi,“ řekl s ulehčením.
„Jak je na tom ten zraněný policista?“ zeptal se Versavel starostlivě.
„Ronnyho jsme odvezli na pohotovost. Doktor se obává, že má zlomenou klíční kost.“
„Perfektní,“ řekl Van In. „Musíme uvědomit státního zástupce. Chci ji zadržet minimálně na čtyřicet hodin.“
Deschacht nadšeně přikývl. Ronny byl jeho kamarád a moc nechybělo, aby ta hysterická ženská jemu samostnému nevyškrábala oko.
„Ještě něco, komisaři.“
Van In zářil. „Jen ven s tím.“
Deschacht zaváhal.
„Když jsme ji strčili do antona, okamžitě usnula. Myslím, že bude lepší, když ji necháme vyspat se z opice.“
„Nesmysl, Deschachte. Řekni jim, ať na ni obrátí kbelík s vodou. Chci, aby byla střízlivá co nejdřív.“
Deschacht neodpověděl. Nechat někoho vychládat čtyřicet hodin bylo něco jiného, než to, co chtěl komisař.
„To nemyslíš vážně,“ zareagoval Versavel nevěřicně.
„A jak vážně. Jestli si netroufáte, udělám to já.“
„Ještě něco pro vás můžu udělat, komisaři?“
„Ne, Deschachte. Můžeš jít.“
Policista bleskurychle vypadl.
„Pojď se mnou, Guido,“ řekl Van In. „Je čas probudit Šípkovou Růženu.“
„Promiň, Pietře, ale tuhle hru nehraju.“
Časy, kdy se opilci drasticky nutili vystřízlivět a pak se jim poskytla nakládačka, byly definitivně pryč.
„De Kee bude zuřit, až...“
„De Kee mě podrží. To by udělal každý náčelník.“
„S tím bych nepočítal,“ řekl Versavel. „Spíš myslím, že tě pokárá za to, že paní Aertsovou protiprávně zadržuješ.“
„Kbelík vody ještě nikoho nezabil, Guido. Tak potvora dostane chuť na cigaretu a na skleničku. To je moje jediná šance, jak ji přimět k řeči.“
„Jak chceš, Pietře, ale já jdu domů.“ Srazil podpatky. „Sieg Heil, Herr Kommissar.“
Versavel si vzal sako a vyšel s rozhořčením ze dveří.
Tentokrát zašel Van In příliš daleko.
Van In zareagoval tak, že vystrčil prostředník směrem nahoru. Zítra bude všechno, jak má být. Pak mu bude každý, včetně šéfa, gratulovat, až vyjde najevo, že vyřešil případ.
Hannelore vložila plátky telecích jater do velké pánve. Na kuchyňské lince stála plechovka s černým pepřem a krabička se smetanou. Ve sklepe našla zaprášenou láhev Vin de Cahors. Ta se teď skvěla uprostřed stolu. Hannelore měla za to, že si Pieter zaslouží odměnu. Nikdy by nevěřila, že vydrží tři měsíce její spartánskou dietu. Slavnostní menu byl způsob, jakým mu chtěla poděkovat za vynaložené úsilí.
Podívala se na kuchyňské hodiny. Za dvacet minut přijde domů. Položila pánve na oheň a začala opékat kusy jater.

Pak přidala smetanu a černý pepř. S trochou štěstí bude jeho nejmilejší jídlo hotové včas.

Když člověk někoho čeká a zazvoní telefon, nevěští to obvykle nic dobrého. Hannelore stáhla plamen a s předtuchou šla zvednout telefon.

„Haló, tady Hannelore Martensová.“

„Zdravičko, zlato.“ Nikdy neřikal zdravičko. „Promiň, ale mám službu. Nepočítej se mnou. Přijdu v noci. A nedělej si starosti. Dám si za chvíli chlebiček.“

Hannelore mu popřála dobrou službu. Sfoukla svíčku a hodila telecí játra do koše na odpadky.

Kapitola 6

Yves Provoost šel po šterkové pěšině vedoucí k vile Lodewijka Vandaele. Rovinaté okolí se začalo ztrácet v mlžném oparu. Odpoledne ještě úpěly Flandry pod nesnesitelným vedrem.

Teď přicházel od vody zářijový chlad. Proměnlivé počasí je s Belgií neodlučitelně spojené jako pomfrity a čokoládové pamlsky.

Stromy skláněly své koruny, jako by zatím jediný závan podzimu ohrožoval jejich listnatou okrasu. Tu a tam se proti nebi napěchovanému mračny rýsoval oblak kouře nad osamělým statkem.

Provoost se otfásl. Byl prokřehlý od hlavy k patě.

Brys zaparkoval svůj antracitový BMW před vilou. Provoost se podíval na značku. Brys šel s módou. Nechal si ministerské číslo nahradit soukromým, což byla taktika, kterou používala většina současných hodnostářů. Tak byly excellence méně nápadné, když překračovaly povolenou rychlost jízdy na dálnici stoosmdesátkou.

„Nazdar, Yvesi. Večer už je dost chladno, nezdá se ti?“

Lodewijk Vandaele pozdravil návštěvníka se širokým úsměvem.

Provoost si sundal sako a následoval svého hostitele mlčky do salonu. V otevřeném krbu praskala čtyři polena dubového dřeva.

Drahocenné palivo v ohni jemně hučelo.

Brys se choval velmi rezervovaně. Formálně oběma stiskl ruku. Provoost dal najevo, že si jeho chladu všiml, a zaujal místo co nejdál od něj. Po přátelství z dřívějšíka zbylo zatraceně málo. Oba muži souhlasili s tímto setkáním jen z čistě sobeckých důvodů. Vandaele si toho byl velmi dobře vědom. Snažil se udržovat atmosféru v co nejlehčím tónu.

„Myslím, že nám všem sklenička přijde k chuti.“

Aniž by počkal na odpověď svých hostů, vydal se starý stavitel k baru, vzal tři skleničky a nalil je. Vandaele byl všechno možné, jen ne skrblik, pokud se týkalo drahého pití.

„Tady to máte,“ řekl napůl jako příkaz. „To člověka vzpruží.“

Dobrý nápad, přijet na kole.“

Provoost lemtal nápoj jako žirafa, která po čtyřech hodinách běhu konečně doběhla ke studánce. Místo aby koňak donesl k ústům, naklonil se nad skleničku a převracel ji do sebe v nepřírozeném úhlu.

„Nedělej si starosti, Yvesi. Mám to perfektně pod kontrolou.“

Johan volal vrchnímu státnímu návladnímu. Za pár dní vyšetřování dojde do slepé uličky a všechno bude zase v normálu.“

Brys přikývl ne právě přesvědčivě, když Vandaele nastínil svoje předpoklady. Pan Lodewijk žil v minulém čase. Doba, kdy bylo možné udělat nátlak na vrchního státního návladního, byla dávno pryč. Skandály loňského roku opatřily justici nesmazatelným otiskem. To samozřejmě nemůže panu Lodewijkovi povídat. Ten je stále přesvědčený o tom, že každý zločin může být přikryt pláštěm lásky.

„A co je s Aertsem?“ zeptal se Provoost.

Vandaele se loktem opřel o krb. Intenzivní teplo ohně dělalo dobře jeho revmatickým kostem.

„Mám důvod domnívat se, že Aertsův útěk nemá nic společného s případem,“ řekl uklidňujícím způsobem.

Brys se znuřeným výrazem válel koňak po stěnách skleničky.

„Proč myslíte, pane Lodewijku?“

Vandaele se usmál. Měl rád, když mu říkali „pane“.

„Je s Lindou věčně na kordy. Už od ní utekl mnohokrát. Jsem si jistý, že se za pár dnů zase objeví.“

„Jen bych rád věděl, jestli si to myslí i policie,“ řekl Brys odměřeně. „Jestli si spojí Aertse s Love, začnou narůstat otazníky.“

Vandaele vzdychl. Aerts byl skutečně nejslabším článkem řetězu a nezdálo se, že bude moci Provoosta a Bryse uklidnit argumentem, že Aertsův útěk je nevinná záležitost.

„Jak by se bruggské policii mohlo podařit, dát si ty věci do souvislosti?“ poznamenal shovívavě.

Provoost vypil zbytek své sklenice jedním douškem.

„Přidělili na ten případ Van Ina,“ kontroval kousavě.

„Přece se nebudeš bát nějakého čmuchálka, Yvesi.“

Vandaele byl skálopevně přesvědčený, že státní návladní vykáže Van Ina do patřičných mezí.

„Nepodceňujme ho,“ protestoval Provoost. „Ten čmuchálek nebere na nikoho a na nic ohled. Nemusím vám přece připomínat, jak nedávno zacházel s Degroofem a Creytensem.“

„Degroof spáchal sebevraždu a Creytense oddělal šílený mafián,“ zareagoval Vandaele rezolutně.

„To je moc náhod najednou. Rozhodně je zvláštní, že vždycky, když se případem zabývá Van In, nedostanou se viníci před soud.“

Brys kývl. Musel dát Provoostovi za pravdu. Jako Západovlám sledoval tehdy jako každý v Západních Flandrech ten případ dost podrobně.

„No tak, Johane. Nevěříš přece, že by druhořadý detektiv, nějaký komisař, mohl brát právo do svých vlastních rukou?“

Vandaele cítil, že se mu Provoost a Brys začínají vymykat.

„Van In si ani neškrtně.“

„Proč jsi mě tedy žádal, abych vyvinul nátlak na státního návladního?“

Vandaele na chvíli oněměl.

„Myslím, že musíme počítat s tím, že policie přijde Aertsovi na stopu,“ trval Brys na svém.

Jako všichni politikové, kteří už nějaký čas jedou v rozjetém vlaku, naučil se i Brys, že lidský faktor je ze všech faktorů nejméně důvěryhodný. Vandaele s ním nemohl nesouhlasit.

Na druhé straně se nechtěl Aertse vzdát jen tak pro nic za nic.

„Důležité je, abychom-kdyby došlo ke konfrontaci -vypovídali stejně. Ostatně, tělo se našlo na mém pozemku.

Technicky vzato jsem spoluviník.“

Zavládlo stísněné ticho, které přerušil pád horního polena na rošt, doprovázený deštěm jisker.

„Všechno závisí na Aertsovi,“ pokračoval umíněně Brys.

„Jestli si pustí hubu na špacír, jsme v koncích.“

Provoost si sám nalil další koňak. Silný nápoj působil rychle a nemilosrdně. Ještě lok a bude opilý.

„Kdyby to došlo tak daleko, postarám se, aby Aerts definitivně zmizel ze scény,“ řekl Vandaele rezolutně.

Nikdo mu nemohl vyčítat, že se nepokusil zachránit Aertsovu kůži.

Brys a Provoost bez výhrad odsouhlasili podmíněčný rozsudek.

Byli si vědomi toho, že pan Lodewijk má vždycky hlavní slovo.

„Aspoň bych už nemusel klopat,“ povzdechl si Provoost.

Za ten lapsus mohl hlavně koňak. Vandaele sraštil obočí.

Brys studoval dno své skleničky.

„Mohl bys to zopakovat, Yvesi?“

Provoost vrhl významný pohled na Bryse, ale ten mlčel jako ryba.

„Aerts nás už léta vydírá. Ten mizera tvrdí, že má videozáznam toho incidentu.“

Vandaele zrušil svoji komfortní pozici u otevřeného ohně, vzal si doutník a začal přecházet po místnosti. Měl nechuť k lidem, kteří ho opomněli informovat.

„A to říkáš teď,“ zasyčel.

„Nechtěli jsme ti dělat starosti,“ zamumlal Provoost.

„Mysleli jsme si, že tě taky vydírá. Johan ti nic neřekl?“

Brys se podíval ohromeně na Provoosta. To nemusel ctěný pan advokát říkat.

Vandaele chrchlal jako vysloužilý z vápenky. S tím neměl doutník nic společného. Začaly pracovat nervy. To, že Aerts zakopal tělo navzdory všem dohodám na jeho pozemku, by se dalo přehlédnout. Ale vydírání prominout nehodlá.

„Okamžitě zařídit nezbytná opatření,“ řekl bezvýrazným hlasem. „Náš William je poněkud příliš chamtivý.“

Teď Vandaele pochopil, proč Aerts utekl tak překotně.

Zatraceně dobře věděl, že by ho pan učitel potrestal.

Van In potřeboval dva kbelíky na to, aby Lindu probral.

Nebyl to vůbec hezký pohled. Linda vypadala jako mokrá klokan.

Začala lítat jako pomínutá po cele a chrlila ze sebe nejohavnější kletby.

Van In byl na druhé straně dveří v bezpečí. Kouřil jednu cigaretu za druhou. Bylo jen otázkou času, kdy ji bude mít na lopatě.

Za půl hodiny otevřel okénko a podíval se do cely. Kolem půlnoci začala frekvence záchvatů vzteku slábnout. Čím častěji bylo ticho, tím častěji Van In nahlížel dovnitř. Linda seděla zhrouceně na pryčně. Jektala zuby. Přes ramena měla přehozenou hrubou, páchnoucí příkrývku. Už večer zavolal Van In policistku, aby Lindě sundala mokré šaty. Nestál o to, aby dostala zápal plic.

O půl třetí ráno poslal mladého policistu pro cigarety do obchodu s nočním provozem. Čas začal pracovat proti němu. Měl jen tuhle noc, aby ji dostal na kolena.

Van In si zapálil cigaretu, otevřel okénko a foukl oblak kouře dovnitř. Na několik vteřin se na sebe podívali.

Provokativní vůně cigaretového kouře probrala Lindu z letargie.

Vyskočila jako kočka, když ji hoří ocas.

„Ty perversní vošouse,“ zaječela. „Hnusáku hnusná, chčijóne, ty vohníváku jeden, nemrcouchu, prasáku fízlačká...“

Nadávký nebraly konce. Van In foukal kouř do cely a šklebil se. Ten úšklebek byl poslední kapkou, kterou pohár přetekl. Linda se vrhla ke dveřím, nehty připravené k zaseknutí. Van In o krok ustoupil, sedl si na židli a poslouchal bušení na dveře. Linda vydržela deset minut. Pak se zhroutila. Dostala hysterický záchvat pláče a hodila příkrývku na zem. Kdyby Van In teď vešel, riskoval by suspendování. Žádný vrchní komisař by se ho nezastal, kdyby se prokázalo, že se zdržoval déle než deset vteřin s nahou ženou v policejní cele.

Carine Neelsová podala Lindě její šaty. Usušila je, jak to jen šlo, nad elektrickými kamínky. Ještě byly vlhké, ale Linda neprotestovala. Záchvat zuřivosti, který měla právě za sebou, ji zcela vyčerpával. Oblékala se jako zombie. Šoková terapie jí úplně rozbila pojem o času. Jak dlouho už je tady zavřená? Kdy ji pustí domů?

„Paní je hotová, pane komisaři,“ řekla Carine, když se Linda dooblékla. „Mám tady ještě zůstat?“

Zeptala se, protože jí to dělalo starosti. Její přítomnost by mohla komisaře uchránit před spoustou nepříjemností.

„Budu tě tady potřebovat, Neelsová.“

Carine přikývla. Byla ráda, že jí Van In tyká. Navzdory drbům, které o komisaři kolovaly, ho měla za bezvadného chlapíka.

Van In se zhluboka nadechl. Nerad zasvěcoval do svých případů mladé policistky, ale teď neměl jinou možnost. Bylo čtvrt na pět. Mnoho času už mu nezbývalo.

„Ale musíš slavnostně odpřisáhnout, že všechno, co uslyšíš, je přísně tajné.“

Rozbušilo se jí srdce. Ještě za studií si občas dala joint.

Chvějivý pocit, který jí přeběhl po páteři na krk, byl přinejmenším stejně příjemný.

„To je samozřejmě, komisaři.“

Van In se pousmál. To děvče bylo zelené jako potah na biliárovém stole. V téhle situaci to byla spíš výhoda než naopak.

„Paní Aertsová má patrně informaci, která je nezbytná pro zdárný vývoj vyšetřování. Rozumíš, Neelsová?“

Samozřejmě že rozumí. Přece ví o případu nalezené kostry všechno. „Klidně mi říkejte Carine,“ zašeptala spiklenecky.

Benson na nebesích! To mi ještě scházelo, pomyslel si Van In.

Linda šla dobrovolně do místnosti číslo 204. V očích měla zoufalství. Její sebevědomí utržilo pořádnou trhlinu. Nucená abstinence si začala žádat svoji daň a ďábel alkohol nastoupil nemilosrdně k poslední ofenzivě. Kdyby jí teď Van In řekl, že je ve vězení už šest měsíců, uvěřila by mu. Asi se z toho zblázní, vždyť někoho zavřít je to nejhorší, čeho se člověk na člověku může dopustit.

Van In nabídl Lindě židli. Málem mu za ni poděkovala.

V policejní hantýrce se tomu říká helsinský syndrom. Ten pojem vznikl v sedmdesátých letech, když vězňové dostali povolení dívat se na televizi a neustále ji kritizovali. Psychologové konstatovali, že u vězňů vzniká po určité době přátelský vztah mezi vězněným a vězňitelem. Před dvaceti lety trvalo pár dnů, než takový zvláštní vztah vznikl, ale dnes, v instatní době, jde všechno nesrovnatelně rychleji.

Linda se posadila. Sklonila hlavu a složila ruce do klína jako žena ruského mužika, která se po celodenní dřině na poli vrátí domů a chce si na chvilku odpočinout. Carine Neelsová stála za ní ve služebním postoji, jako na hlídce. Výjev tím získal cosi východoevropského. Chybělo jen kožené sako a světlo do očí.

„Paní Aertsová,“ řekl Van In sladce. „Obávám se, že vám musím položit ještě několik otázek.“

Linda nereagovala. Byla vystrašená k smrti. Vybavil se jí jeden film, ve kterém se z dozorkyně vyklubula krvelačná sadistka.

„Rád bych věděl, koho váš manžel vozil na venkovské sídlo pana Vandaeleho.“

Linda zvedla oči. William jí vždycky kladl na srdce, aby nikdy nikoho nejmenovala.

„O to jsem se nikdy nestarala.“

„Ale, ale, vážená paní. Všichni zvláštní hosté pana Vandaeleho se setkávali v Cleopatře a tam vy stojíte za barem.“

Dřív, když muži ještě uměli ocenit kus pěkného masa, byla sama oblíbenou kurtizánou v Love. Ale od té doby, kdy se začali vrhat na vyzuny s vycpávkami, ji William degradoval na holku u baru.

„To je možné,“ řekla o něco sebejistěji. „Já jsem měla na starost pití. Na identifikační karty jsem se neptala. Slyšela jsem, že to je věc policie.“

Carine rozhořčeně odfrkla. Ta ženská má ale drzost.

„Jistě, madam.“ Van In schválně zdůraznil poslední slovo.

„Ale nevykládejte mi, že k vám nechodili stálí zákazníci, které jste znala podle jména.“

Linda urputně zavrtěla hlavou. „Na to se musíte zeptat mého muže. Jestli ho teda najdete.“

„Dobře,“ řekl Van In ledově.

Opřel se dozadu o židli, vytáhl zásuvku a vyndal z ní láhev whisky.

„Pak nezbývá nic jiného, než vás nechat odvést zpátky do cely.“

Klokotání whisky do sklenice mělo na Lindu stejný účinek jako čerstvá krev na právě probuzeného upíra. Chřípí se jí zachvělo. Musela se držet, aby nezakvílela.

Van In donesl sklenici ke rtům a napil se. Jestli teď neměl důvod napít se ve službě, tak už nikdy.

„Dáte si taky kapku, paní Aertsová?“

Carine povytáhla obočí. Zbláznil se?

Linda se lačně podívala na láhev prvotřídní whisky. Van In vyndal druhou skleničku a do půlky ji nalil. Zapálil si cigaretu a položil krabičku doprostřed psacího stolu. Linda se na cigarety vrhla jako pes na kost. Carine ji chytila za ramena, ale Van In jí dal znamení, aby Lindu pustila. V levé ruce držel zapalovač.

„Oheň, paní Aertsová?“

Škrtl. Linda držela nezapálenou cigaretu v třesoucí se ruce.

To nemůže dlouho vydržet. Vždyť je to jedno. Půlka Brugg ví, kdo chodil do Cleopatry. A co se odehrávalo v Love, nebyly žádné zločiny.

„Yves Provoost chodil každých čtrnáct dnů.“

„Ten advokát?“

„Kdo jiný?“ odsekla jízlivě.

Van In jí přisunul whisky. Linda chňapla po sklenici a dvěma hlty ji vyprázdnila.

„No vidíte, že to není tak těžké, vzpomenout si, paní Aertsová.“

Van In jí podal zapalovač a znovu jí nalil. Pak vzal pero a papír. Jak klesala hladina whisky v láhvi, prodlužoval se seznamjmen na papíru.

„Hleďme, Alexander De Jaegher. Kdo by to řekl?“

„Doktor Fajfka,“ řekla Linda posměšně. „Ten někdy chodil dvakrát v týdnu.“

Za půl hodiny zaplnil Van In dvě čtvrtky papíru. Teď mu bylo jasné, proč si Vandaele nechal instalovat dálkové ovládání příjezdové brány. Někteří „klienti“ Love byli tak známí, že diskrétnost byla nepostradatelnou podmínkou soukromí.

Van In přešel náměstí Zand. Koupalo se v nadpozemském světle. Otevřená plocha, posetá kovovými lucernami, mu připomněla obraz od surrealistického malíře Delvauxe. Ta asociace nebyla tak nesmyslná, protože tady dřív bylo nádraží a nahá žena vyspávala opici v cele nedaleko. Otrásl se. Vál chladný východní vítr. Van In strčil ruce hluboko do kapes a se skloněnou hlavou šel proti studené podzimní bríze. Už v životě probděl mnohou noc a věděl, že když vydrží do pěti hodin, nechce se mu hned domů. Proto šel na Vaječný trh. Všude bylo zavřeno na zámek. Jediná možnost byla Vila Italiana.

Mario, barman, Van Ina hned poznal. „Deš domu, nebo makat?“

Namixoval dvě odměrky Glenfiddiche s půlkou láhve coly. Na tanečním parketu se znemožňovali čtyři otupělí čtyřicátníci.

Jejich dřevěné pohyby ostře kontrastovaly s bouřlivým beatem zvětšelé discohudby. Naštěstí tady nebyl nikdo, kdo by je vypískal.

„Jednu na cestu,“ pravil Van In suše.

Napil se. Mario znal jeho styl. Pítí Van Inovi bystřilo myšlenky. Otázka číslo jedna: jak bude Hannelore reagovat na jeho noční eskapádu? Otázka číslo dvě: do jakého vosího hnízda šlápl?

Odpověď na první otázku se dozví brzy. Otázka číslo dvě mu dělala větší starosti. Lodewijk Vandaele, jeden z nejváženějších obyvatel Brugg, vlastnil do roku 1986 luxusní bordel, kam si jezdila smetánka Západních Flander prověřovat faldy. Den po objevení Herberta se beze stopy vypařil William Aerts, Vandaelův pohůnek.

Van In vypil sklenici. Někdy může krapet whisky zapůsobit inspirativně. Mario okamžitě reagoval na prázdnou sklenici.

Promptně namixoval druhou.

„Od patrona,“ ušklíbl se.

Otázky, samé otázky. Jestli Vandaele věděl, že na jeho pozemku je pohřbená mrtvola, proč přenechal usedlost nadaci Vlastní pomoc? Vlastní pomoc, nebo spíš Vlastní poklopec? Jaké poslání má ta nadace? A jakou roli tady hraje Benedict Vervoort, makléř se způsoby vodnatelného mafiána?

Van In si poznamenal úvahy na zadní stranu pivního táčku.

Jen tak si zítra připomene včerejšek. Nebo dnešek, který je už zítra?

„Dáš si kávu, zlato?“

Hannelore už byla na odchodu, když znavený Van In přišel domů. Naštěstí nebyla v dohledu žádná zrcadla. Hlavu měl nateklou a na kruzích pod očima by se daly pořádat gymnastické přebory.

„Rád,“ zívá.

„Měl jsi příjemnou noc?“ dloubla ho do žeber. „Přineslo mučení vodou nějaký výsledek?“

Van In si mnul oči. Hannelore mu nalila slabou kávu.

„Guido mi včera volal,“ řekla suše. Úsměv vystřídal hořký rys kolem úst. „Zdvořile mě požádal, abych ukončila tvoje středověké praktiky.“

„Jaké praktiky?“

Van In ochutnal kávu. Příšerná brynda.

„Být tebou, propadla bych se hanbou.“

„Proč na mě nepošleš jednotku Bodieho a Doylea?“

Ve vzduchu visela hádka. Hannelore si sundala sako a sedla si ke stolu naproti Van Inovi.

„I o tom jsem uvažovala, Pietře Van Ine. Ty ses musel úplně zbláznit.“

„Ta ženská byla nalitá.“

„Jako ty.“

„Já jsem unavený,“ protestoval Van In. „Versavel přehání.“

Nikdo ještě neumřel na mokré šatstvo. Dřív...

„Dřív ještě dostali nakládačku,“ řekla jedovatě Hannelore.

„Ty časy už jsou v nenávratnu.“

Van In věděl moc dobře, co tím chce říci. Před dvaceti lety si policie potrpěla na přiznání a snažila se jich pak využít způsobem prospěšným pro obě strany. Dnes musí udržovatelé zákona počítat s veřejným míněním. Lidová jury, složená z deseti milionů členů, už nestrpěla důraznou argumentaci. Ostatně ne neprávem.

V minulosti se mnohokrát prokázalo, že argumenty slouží hlavně těm, kteří jsou právě u lizu. Pro obyčejné lidi je strmá cesta dodržování zákonů.

„Musíš uznat, že můj archaický přístup přinesl výsledek.“

Van In vytáhl z náprsní kapsy seznam se jmény a rozprostřel ho na stůl. Vstal a vylil nepoživatelnou kávu do dřezu.

Hannelore se podívala na cár papíru. Muži jsou v podstatě odporné bytosti. Věděla, že v takzvaných vyšších kruzích se tu a tam najde pár černých ovcí, ale tohle je spíš stádo.

„To ti řekla Linda Aertsová?“ zeptala se udiveně.

Van In se zašklebil. Hannelore se jen tak nenechala něčím přivést k údivu. Vzala si bez ptaní cigaretu.

„Myslel jsem, že už musíš k soudu?“

Zul si boty a uvelebil se na pohovce. Hannelore klidně kouřila, pak šla do kuchyně, nasypala do filtru čtyři odměrky

kávy a do překapávače nalila půl konvice vody.

„Máme problém,“ zavolala z kuchyně.

„Já vím.“

„Dostal jsi včera můj fax?“

„Jaký fax?“

Hannelore se postavila do dveří. „To mi ani neříkej,“ zaúpěla.

Van In se zavřenýma očima vyslechl informaci od Koena Versnicka, upovídaného asistenta soudního doktora.

„Jestli De Jaegher úmyslně zatajuje důkazní materiál, musí k tomu mít zatraceně dobrý důvod. Hned ráno se do toho dám.“

„Podle Versnickova otce by to neměl být problém. V roce 1986

byla plastická chirurgie ještě v plenkách. Takových operací se tehdy moc nedělalo.“

„Fajn,“ uchechl se Van In. „Pak je to přesně ten pravý případ pro inspektora Baerta. Jestli to zas nezvládne, budu mít alespoň důvod poslat ho do vyhnanství na Sibiř.“

„Na Sibiř?“

„Na oddělení Ztráty a nálezy, Hanne. Už jsem ti to říkal několikrát.“

Hannelore jeho popichování přehlédla.

„De Jaegher je samozřejmě malá ryba ve srovnání s ostatními osobami na seznamu,“ řekla s obavami v hlase.

„Provoost je renomovaný advokát a Brys ministr zahraničí. Jestli se ten případ přesune do vyšších sfér, nevím.“

„Nedělej si starosti, Hanne. To už neplatí, že úřad státního zástupce držel nad ministry ochrannou ruku. O jednu excelenci víc nebo míň ve vězení nehraje roli. Lid to miluje.“

Na rozdíl od roztoku připomínajícího odvar z bukvic teď Hannelore přinesla dva hrníčky tekutého asfaltu.

„Vypij to a hleď vystřízlivět,“ řekla autoritativně. „Chci jet do Portugalska. Ať jsi za půl hodiny na Hauwerstraat.“

Van In vhodil se žblunknutím do svého hrníčku tři kostky.

Hannelore se zdržela komentáře.

„Na seznamu je taky Vervoort,“ řekl Van In jakoby mimochodem.

„Kdo je Vervoort?“

„Pokladník úctyhodné nadace a správce nemovitostí Lodewijka Vandaelea.“

„Ach já,“ řekla Hannelore.

„Jen klid, děvče. Když to špatně dopadne, můžeme se odvolat ke králi.“

Van In se napil kávy. Pálila ho v žaludku jako sanytr.

Kapitola 7

Yves Provoost se díval na Lindu a vrtěl hlavou. Se zruinovaným účesem a bez make-upu vypadala ještě ucouranější než obvykle.

„Vaše historka je obzvláště nevkusná, paní Aertsová.“

Provoost stiskl zuby tak silně, že se mu odkrvil obličej.

„Nejdřív očermíte moje dobré jméno, a pak mě požádáte, abych nechal obeslat vysokého policejního důstojníka, protože vám na hlavu vylil kbelík vody.“

„Má na to právo?“

„Samozřejmě že ne,“ reagoval Provoost mrzutě. Ocitl se před značným problémem. To, že Linda uvedla jeho jméno, se dalo napravit. Veřejnost chápe, že i hodnostáři v této zemi občas zabruslí na tenký led. Není to právní případ a tisku se také nemusí obávat. Klienti Love patřili ke smetánce Brugg i okolí.

Žádný šéfredaktor by si netroufl použít jména z Lindina seznamu do svého článku. Dnes nestačí skandál vyvolaný jen pro samotný skandál, aby padaly hlavy. Bez důkazů bylo její povídání jen fámou a fámy patří k životu. Bylo také jasné, že Linda Aertsová udělala prohlášení pod nátlakem, a tím je jeho hodnota nulová.

Ale největší starost mu dělalo to, že se do případu zakousl Van In. Jestli si komisař spojí sexuální orgie s nálezem, půjde věci až na dřevě.

„Nikdy jste neměla takové prohlášení dělat, paní Aertsová.“

Rád bych věděl, jak by na to reagoval William.“

„William zdrhnul a tím to nastartoval,“ řekla Linda hrubě.

„Ale, ale, paní Aertsová. Nebudeme si hrát na slepou bábu.“

To přece není poprvé, kdy si William na pár dnů odskočil jinam.

Ten se zase vrátí.“

V tomhle směru byl Provoost klidný. Nikdo už Williama živého neuvidí.

„S šestnácti miliony v kapse,“ jízlivě opáčila Linda. „Proč si, sakra, myslíš, že jsem ho práskla poldům? Ten mizera mě okradl. Chci zpátky svoje peníze. A zbytek mě může vlízt na záda.“

„Šestnáct milionů,“ hvízdal Provoost.

„Jo, šestnáct, velevážený. Jako bys nevěděl, odkud je má.“

Provoost polkl. Rychle počítal. Za ty roky vyklopil on sám skoro osminu té částky.

„Já vás nemohu samozřejmě úplně odškodnit, paní Aertsová, ale co byste řekla tomu, kdybych vám vypsál šek na sto tisíc franků? Jeďte někam, udělejte si dovolenou, ať z toho něco máte.“

Provoost se pokusil o úsměv. Za nejlepší strategii považoval hru o čas.

Linda zůstala několik vteřin sedět bez hnutí. Provoostův královský návrh zapůsobil. Provoost sáhl pro pero a vytáhl vrchní zásuvku svého psacího stolu. Tam ležela šeková knížka.

„Já chci, abys toho parchanta přivedl před soud,“ zasyčela Linda.

Provoost zastrčil zásuvku a schoval pero.

„Jistě, paní Aertsová.“

Ta štěkna mu vnukla spásnou myšlenku.

„Povězte mi ještě jednou podrobně, co se dnes v noci stalo,“ řekl s démonickým rysem kolem úst.

Takhle se to Lindě zamlouvalo. Natáhla si nohy a odrazila od břehu.

Versavel se novinku dozvěděl po poledni. Linda Aertsová podala stížnost u státní policie. Obvinila Van Ina ze zlého nakládání a z pokusu o znásilnění. Protože Van In nebyl v úřadovně, zavolal Versavel Hannelore. Marně. Zástupkyně prokurátora Martensová není v tomto okamžiku k zastížení, jak pravila telefonistka koženě. Versavel nenaléhal, ačkoliv věděl, že každý důstojník u policie a výše je vždy a všude k zastížení.

Právě v okamžiku, kdy zavěsil, vešel Van In. Vypadal jako Perseus připravený na konfrontaci s Medúzou.

„Nazdar.“ Van In hrábl do kapsy a hodil na zem hrst mincí.

„Nevím, jestli jich je třicet, Jidáší.“

Versavel počkal, až ustane cinkot poslední mince.

„Považoval jsem za svou povinnost informovat Hannelore o tvém řádění, Pietře. Dnes v noci jsi zašel daleko.“

Van In pokrčil rameny. Versavel má pravdu, ale teď už bylo pozdě to přiznat.

„Linda Aertsová podala dnes ráno stížnost u státní policie.

Obvinila tě ze zlého nakládání a z pokusu o znásilnění.“

Versavel si nervózně potahoval knír.

„So what?“ reagoval nedůtklivě Van In. Zapálil si cigaretu a šel si sednout ke svému psacímu stolu.

„Myslím, že jsi v tom až po krk, Pietře. Soudci už nemají pro takové řádění pochopení. Časy se změnily, víš?“

Van In záležitost nepodceňoval. Uvědomoval si to. Přiznat chybu bylo ale ještě o něco náročnější.

„Nedotkl jsem se jí ani prstem, Guido. Sám to přece víš.

Kromě toho jsem se v době výslechu pohyboval v milé společnosti Cariny Neelsové. Přece si nemyslíš, že jsem takový idiot, abych...“

„Yves Provoost bude paní Aertsovou zastupovat,“ přerušil ho Versavel. „Každý ví, že on prohrává málokdy svůj případ.“

„Provoost tyje ze jména svého otce. Zas až tak dobrý není.

Kromě toho je všechno možné, jen ne nezranitelný. Udělej mi laskavost a přestaň do mě hučet. Já si svoje rány vyližu sám.“

Sáhl si do náprsní kapsy. „Strávil jsem celé dopoledne u obchodního soudu.“

Podal Versavelovi svazek papírů.

„Tohle je kopie zakládací listiny nadace Vlastní pomoc.

Ujišťuji tě, že to je velice zajímavé čtení.“

Versavel četl jména členů představenstva. Všichni byli na seznamu, který dnes v noci nadiktovala Van Inovi Linda Aertsová:

Vandaele, Provoost, Brys, Vervoort a De Jaegher.

„Zajímavé.“

Neznělo to přesvědčivě.

„Benson na nebesích! Přemýšlej, Guido. Náš přítel Vandaele založí s několika svými kámoši nadaci. Náplní spolku je podporovat lidi chudé jako kostelní myš. Po vraždě Herberta daruje Vandaele polozbořenou usedlost nadaci, což si může odečíst z daní. Pozoruhodný detail: statek léta fungoval jako exkluzivní bordel, kam si členové představenstva jezdili pravidelně zašukat.“

„Pozoruhodné,“ řekl Versavel suše.

Van In se pohyboval po slatinách. Stížnost, kterou proti němu podala Linda, měla větší váhu než skotačení několika hlavounů.

„Ty nechápeš tu souvislost?“ zeptal se Van In překvapeně.

„Podle poslední účetní závěrky má nadace přes sto osmdesát milionů vlastních prostředků. Jestli tohle nesmrdí, tak už teda nevím. Ročně vydají přes dvanáct milionů na tiskoviny, dvacet milionů na zahraniční cesty pro chudé a nějakých usmlených deset milionů vydají na vzdělání méně nadaných. Tomu přece nemůže uvěřit žádný soudný člověk.“

„Existují věci mezi nebem a zemí...“

„Přestaň, Guido.“ Van In nemohl pochopit, proč se Versavel chová jako idiot.

„To víš, že existují, to z toho vyplývá. Obvolal jsem několik dobročinných spolků. Nikdo nezná nadaci Vlastní pomoc.

O její činnosti nikdo neví.“

„A kam dávají peníze?“

„Na to se ptám taky, Guido.“

Versavel si levou rukou masíroval triceps. To dělal vždycky, když byl napjatý.

„Jestli se nepletu, patří Vervoort ke špičce NUF. Měli bychom se možná zaměřit tím směrem.“

Van In se na kolegu podíval ohromeně. NUF-Nenechme si Ukrást Flandry-byla frakce uvnitř extrémně pravicové strany, která se v posledních letech stala velice populární. Bylo známo, že chlapci z ultrapravičácké NUF se neštítí

trochy násilí.

„Řekni, že to není pravda, Guido.“

„NUF musí přece odněkud brát peníze,“ prohodil Versavel.

„Modleme se, aby Herbert nebyl Marokánec.“

Van In si vzpomněl na léto 1996, kdy Belgii rozbouřil případ Dutroux, a na hon na čarodějnice, který potom nastal.

„V každém případě by to pro nás byl důvod, abychom se na tu bandu podívali trochu zblízka,“ zavrčel Versavel.

Van In se pokoušel představit si, co se stane, jestli je ta hypotéza správná.

„Rozhodně to je stopa, kterou nemůžeme pustit. Nebylo by to poprvé, kdy někdo zneužil takzvaný charitativní spolek ke službě vyšším cílům.“

„Vandaele svoje pravičácké sympatie nikdy nezastíral,“ řekl Versavel. „A Provoosta taky nemůžeš považovat za Marxova následovníka.“

Van In vstal a začal přecházet po místnosti. Na hypotéze bývá zavádějící to, že vyšetřovatel začne myslet určitým směrem a vnímá jen ty prvky, které mohou jeho premisu podepřít.

„A jak do toho zapadá Brys?“

Ministr zahraničí byl socialista. Jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet, ale že by byla možná aliance socialistů s pravicovými extrémisty? To bylo i pro Versavela příliš.

„Ten o tom třeba nic neví. Víš, jací jsou socialisti. Jak něco nehraje, trpí kolektivní ztrátou paměti.“

Seržant byl apolitická bytost. Házel všechny do jednoho pytle.

Van In se pokusil shrnout fakta. Zaprvé: vražda Herberta.

Zadruhé: souvislost mezi vraždou a klienty Love. Zatřetí: případné financování NUF nadací Vlastní pomoc. Hodně parametrů a ještě víc neznámých.

„Co kdybychom jim nechali zkontrolovat účetnictví,“ řekl najednou.

„To by si vyžádalo spoustu času, Pietře. Než k tomu získáš povolení, udělají úklid. Většina takových organizací má dvojí účetnictví. Kromě toho mají ke každé transakci připravené zdůvodnění.“

„Co navrhuješ ty?“

„Někdy dokáže udělat divy neohlášená návštěva,“ řekl Versavel. „Říkal jsi, že nadace má útulek pro bezdomovce.“

„Ještě že sis vzpomněl, Guido. Jak říkal Vervoort, že se jmenuje?“

„Péče. Včera jsem našel adresu ve Zlatých stránkách.“

„Tak do toho. Řekneš to Baertovi, nebo to mám udělat já?“

Versavel pokrčil rameny. „Dnes ráno volal, že je nemocný.“

„Něco vážného?“

„Jeho žena říká, že to chce jen pár dnů odpočinku. Ten chudák klempíruje se zády. Moc dlouho telefonoval, řekl bych.“

„A za to dostane dva dny volna.“

„Naštěstí je jeho obvodní lékař jedním z těch, co chtějí udělat pořádek v sociálních jistotách. Pacient musí mít smrt na jazyku, aby mu napsal týden nemocenské.“

„Škoda.“

„Jak to myslíš?“

„Že si Baerts nemůže dovolit nějakého doktora ze staré školy.“

Versavel se zasmál. „Mám nechat připravit auto?“

„Ne,“ řekl Van In. „Policejní auto je příliš nápadné. Slouží Devos?“

„Myslím, že ano,“ řekl Versavel. „Je na služebně.“

„Výborně. Musím se ho nejdřív na něco zeptat.“

Van In šel ke dveřím, ale v polovině cesty se otočil.

„Mohl bys zatím sehnat Carine Neelsovou? Zeptej se jí, jestli by pro nás nechtěla pár dnů pracovat. Chci, aby obvolala všechny plastické chirurgy.“

Versavel se na něj udiveně podíval.

„Herbert se nechal zušlechtit jedním z těch krasotvůrců.

Včera to zjistila Hannelore. Promiň, ale zapomněl jsem tě v tom fofru informovat.“

Van In otevřel dveře.

„Pietře.“

„Ano, Guido.“

„Rád bych věděl, jak víš, že Carine Neelsová má dnes službu, a proč se mě ptáš, jestli tady náhodou není Devos.“

Van In už měl ruku na klíče. Versavelova otázka ho velice pobavila.

„Protože vím, kde je co pěkného, Guido.“

Na rozdíl od Love byla Péče pečlivě renovovaný areál s množstvím dobře udržované zeleně. Kdo nadaci navštívil, nemohli jí vyčítat amatérismus. Usedlost vypadala jako drahá kosmetická farma, kde se unavené ženy středního stavu dávají každého půl roku do fazony. Ale zdání klame. Malé pavilony, rozesté křížem krážem v objektu, poskytovaly přístřeší asi deseti rodinám, které se z nejrůznějších důvodů ocitly na okraji společnosti.

Ilse, zaměstnankyně nadace, která tady očividně měla hlavní slovo, provedla Van Ina a Versavela po objektu.

„Nadace se stará zejména o rodiny,“ řekla s úsměvem, po němž by skočila každá reklamní kancelář, která na sebe dbá. „Nejprve se snažíme těm lidem poskytnout klid. Až po dvou týdnech se jim začneme plně věnovat. Tým specialistů se zabývá jejich problémy a navrhuje řešení a my je pak nabízíme našim klientům. Po důkladném zvážení vznikne strategie, která zaručí zpětnou integraci našich klientů do společnosti. Procento úspěšnosti je u nás vysoko nad hranicí

celostátního průměru.“

Van In ji už chvíli neposlouchal. Ilse měla nádherné nohy a prádlo prosvítající pod jejími vzdušnými letními šaty svědčilo o tom, že ředitelka Péče nenakupuje v levném obchodním domě.

Versavelovu pozornost takové detaily naštěstí neodváděly.

Dělal si neustále poznámky.

„Byla to velice zajímavá prohlídka, slečno...“

„Vanquathemová, doktore,“ řekla. „Ale můžete mi říkat Ilse.“

Versavel se pokusil o vážnou tvář. Ten doktor byl Van Inův nápad. Byla to osvědčená taktika. Hipokratovi adeпти ještě stále požívali respektu. Ilse Vanquathemová byla přesvědčená, že doktor Vansande a doktor Praat chtějí nedaleko Turnhoutu vybudovat podobný objekt. Dokonce ani násilný antverpský akcent, který Van In pro tuto příležitost nasadil, ji neznejistil.

„Možná že by bylo prospěšné pohovořit si s několika klienty.“

Zářivý úsměv na jejích rtech zamrzl.

„Obávám se, že takové delikátní záležitosti nelze improvizovat, doktore. Podobné konfrontace si vyžadují patřičnou přípravu. Přednesu vaše přání na poradě vedení.“

„To by bylo skvělé, Ilse. Jistě chápeš, že se nám hodí všechny informace o tomto nádherném projektu.“

Podal jí svoji vizitku.

Ilse vrhla zběžný pohled na zdobné písmo: profesor doktor Pieter Vansade, psychiatr. Versavel měl podobných vizitek v kapse asi padesát. Nechali si je vytisknout na stanici. Tam stojí automat, který vytiskne za dvě stě franků cokoliv. Teď vytáhl svoje pověřovací listiny i on.

„Děkuji vám, doktore Praate,“ řekla Ilse s jistým náznakem obdivu. Měla slabost pro starší, dobře vypadající, akademicky vzdělané muže. „Mohu vám nabídnout šálek kávy?“

Ilse vmanévrovala své hosty do hlavní budovy a požádala jednoho z klientů ústavu, aby postavil na kávu. Když si Versavel odskočil na toaletu, dal se Van In do chvály nadace Vlastní pomoc. Dělal to tak přesvědčivě, že si Ilse ani nevšimla, že Versavel je pryč přes čtvrt hodiny.

Když se pak u dveří loučili s hostitelkou, vrazil Van In do hubeného muže v montérkách. Na okamžik se střetli pohledem.

Mužovy studené oči vzbudily ve Van Inovi nepříjemný pocit. Se zahradnickými nůžkami v ruce připomínal Freddyho Krügera z filmu Noční můra v Elmstreet.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Van In, když se na červenou pomalu posunovali ke křižovatce.

„Půl páté,“ řekl Versavel.

„To je dobře. Devos může být klidný.“

André Devos byl kolega, který propadl drahým autům. Přestože byl obyčejný policista, měl nápadné alfa romeo. Van In si je před několika hodinami vypůjčil, aby při návštěvě Péče udělal dojem.

Pomalu spouštěl spojku a ledabyle přidal plyn. Nervní auto ihned zareagovalo. Alfa romeo nechalo konkurenty daleko za sebou.

„Živé autíčko,“ odfrkl Van In.

„Jedeš stodvacítkou, Pietře, a tady je povolená rychlost 30 kilometrů.“

„A žádný polda, který by nám dal pokutu,“ zašklebil se Van In.

Versavel se odevzdaně odmlčel. Doufal, že Van In doveze auto celé, jinak to Devos nepřežije.

Van In stál u sporáku. V pánvi pod pokličkou se dusily čtyři křepelky. Stůl byl prostřený. Skleničky se třpytily a čistý ubrus voněl pracím práškem. Přesto ve vzduchu viselo jisté napětí.

Zhmotnilo se, když Hannelore přibouchla dveře. Svíčka na stole se v láhvi zatřásla a plamen zlověstně zaplápolal.

„Nezlobíš se na mě, že ne, zlato?“

Hannelore hodila kabelku na židli. V tyrkysových šatech vypadala úžasně. Těhotenství ji zkrášlovalo den za dnem.

„Jsi zpozditý trouba, Pietře Van Ine. Co s tebou mám proboha dělat?“

Neřekla nic o vůni dušených křepelék, která pronikala domem.

Událostmi posledních dnů bylo dietní úsilí poněkud zatlačeno do pozadí.

„Ptal jsem se, jestli se na mě zlobíš.“

Byly chvíle, kdy Hannelore proklínala jeho drzý pohled. Když se bezradně zastavila, věděl Van In, že má vyhráno. Nechal křepelky křepelkami a objal ji. Hannelore protestovala, ale velmi nepřesvědčivě. Když toho nenechal, nastavila mu ústa k polibku.

„Měla jsem tě včera nechat zavřít. U soudu jsi tématem hovoru číslo jedna. Dokonce i vrátná se mě s úsměvem zeptala, jak se máš. Umíš si to představit?“

„Neber si to tak, Hanne. Víš, co dělám.“

Uvolnila se z jeho objetí. „Za chvíli mám na krku prokurátora Beekmana.“

Van In se zachechtal od ucha k uchu. „Prokurátoři něco snesou, zlato.“

„Paní Aertsová se znemožní sama. Nikdo jí neuvěří. A co se týká Provoosta, ten zřejmě zapomněl, že sám patří k těm kozlům, kteří si na Vandaelovu usedlost jezdili vybalancovat hladinu hormonů. Když přijde na věc, bude mít o čem přemýšlet a chytí se za nos.“

„Jsi si tím tak jistý?“

Hannelore stála u sporáku a zvedla pokličku. Z vůně zlatohnědých křepelék se jí zatočila hlava. Vynechala dnes oběd a měla chuť na něco teplého.

Van In šel k lednici. Vyndal půl láhve moselského a křepelky odstavil z ohně.
„Mám přiznání paní Aertsové,“ řekl flegmaticky.
„Z toho udělá Provoost bezcenný cár papíru.“
Hannelore se šla posadit ke kuchyňskému stolu. Zauvažovala, proč právě v den, kdy je na něj strašlivě rozzlobená, jí vaří to nejúžasnější jídlo.
Van In nalil dvě sklenice vína. Trochu ulil na ubrus.
„Je pro mě záhadou, proč ji Provoost chce obhajovat. Jestli z toho bude případ, bude jeho jméno uvedeno v souvislosti s orgiemi v Love.“
„Provoost ví, že jeho jméno padne tak jako tak. Podle mě chce použít Lindu Aertsovou jako úhybný manévr pro odvedení pozornosti. Komisař, který obtěžuje nahou, bezbrannou ženu, zajímá veřejnost spíš než advokát, který si před deseti lety párkrát odskočil do bordýlku.“
„Ho, ho, ho, já jsem tu čarodějnici neobtěžoval ani náhodou,“ protestoval Van In.
Hannelore oťřela stopku své skleničky papírovým ubrouskem a napila se.
„A to ti mám věřit?“ řekla uštěpačně.
Van In se najednou cítil jako ve slepé uličce. Když někdo zpochybňuje jeho dobré úmysly, je schopen vybuchnout jako ohňostroj.
„Nedotkl jsem se té ženské ani prstem.“
Aby svému tvrzení dodal důraz, uhodil pěstí do stolu. Jeho sklenička s vínem se převrhla, kutálela se po stole a spadla na podlahu.
„Ty ses úplně zbláznil,“ zaječela Hannelore.
Obvykle jeho výbuchy vzteku přecházela s klidem, ale dnes večer byla unavená a popudlivá. Vyskočila. Víno jí potřísnilo šaty. Běžela ke dřezu a namočila utěrku.
Van In zůstal chvilku sedět jako ztuhlý. Ke svému velkému údivu cítil, jak vztek opadá. Že by tři hladové měsíce příznivě ovlivnily jeho temperament?
„Je to hodně zlé?“ zeptal se popleteně. Šel k Hannelore zutý, jen v ponožkách.
„Dej pozor na střepy,“ vyštěkla na něj spíš z obavy, než zlosti.
„Promiň, zlato.“
Hannelore si vyčistila šaty kouskem mokré utěrky.
„Naštěstí to nebylo červené víno,“ řekla na usmířenou.
Van In si přitáhl panftofle, vzal smetáček a zametl střepy.
Zanechávaly na dlaždicích lepkavé stopy.
„Mám ti dát šaty do pračky?“ nabídl se úslužně.
„To by bylo od pána velice laskavé.“
Hannelore si všimla, jak se na ni ukřivděně dívá a dala se do smíchu.
„Tak mi věříš?“
„To víš, že ti věřím, ale otázka zní, jestli ti bude věřit soudce.“
„To uvidíme,“ odpověděl Van In. „Moje slovo proti slovu štetky. A když už mluvíme o štetkách: vůbec bych se nedivil, kdyby nadace Vlastní pomoc byla jen pláštíkem pro organizovanou prostituci.“
Van In podal hlášení o návštěvě v Pěči.
„Když jsem s ředitelkou popíjel kávu, vlezl jim Versavel do počítače.“
Hannelore se nechtělo bůhví po kolikáté opakovat, že důkazní materiál získaný nelegální cestou má před soudem nulovou hodnotu.
„Hádej, co našel?“
Van In nečekal na odpověď. Tohle byl okamžik, na který se celý večer těšil. Vytáhl z kapsy kalhot kus potištěného papíru.
„Co tomu říkáš?“
Hannelore si prohlédla papír. Stálo na něm asi dvacet jmen.
„Podívej se na nadpis.“
„K dispozici,“ četla bezelstně nahlas.
„Podívej se na data narození.“
Za každým křestním jménem bylo uvedeno šest čísel.
Nechápala, co to má celé znamenat.
„Ani jedna z těch žen není starší než pětatřicet,“ řekl Van In.
„To snad ne,“ řekla Hannelore s úlekem.
„Musí mít nějaký zdroj čerstvého masa,“ řekl Van In cynicky.
„Ale říkal jsi, že Vandaele Love v roce 1986 zrušil.“
„To je pravda. A za několik měsíců začala nadace používat objekt, kde je dnes Pěče. Náhodička, co?“
„Po vraždě Herberta.“
„Přesně tak.“
Hannelore upila moselského.
„Nepřeháníš to trochu? Seznam s dvaceti jmény nic nedokazuje. Dokonce nemůžeš ani prošetřit totožnost těch žen. Třeba je to seznam zaměstnankyň, které nadace platí načerno.“
„Takový seznam zaměstnanců mám taky,“ řekl Van In. „A koho tam nenajdeme? Je tam John Cartrysse, člověk, který najel mopedem na Vandaelův mercedes. Hraje si tam na zahradníka a můžu tě ujistit, že mu oťres mozku vůbec neudělal

dobře. Vypadá jako Quasimodův mladší bratr.“

„Nech toho, Pietře Van Ine. Nikdo nemůže za to, jak vypadá.“

„V kabinetu nestvůr Cesara Lombrosa by měl jistě čestné místo,“ nedal pokoj Van In.

„Lambrosovy teorie jsou půl století překonané,“ odfrkla Hannelore. „Mezi fyziognomií člověka a jeho sklonem ke zločinu není žádná souvislost.“

„Řekl jsem snad, že Cartrysse je zločinec?“

„Ne, ale narážíš na to.“

„Přesto jsou v Americe vědci, kteří...“

„V Americe jsou vědci, kteří tvrdí, že Elvis ještě žije.“

Van In udělal odmítavý posunek. Neměl chuť se hádat.

Zavládlo ticho.

„Ale stejně se na činnost té nadace musím pořádně podívat,“ zívá Van In po chvíli.

Cítil malátnost, jako by dostal gumovým kladivem do hlavy.

Myšlenky měl vazké jako tuhnoucí barvy.

„Myslím, že teď je na řadě večeře,“ řekl. Hannelore přestala se svými námitkami. Oba měli za sebou těžký den.

Hannelore byla na zítřek objednaná ke gynekologovi pro výsledek punkce plodové vody. Nemělo smysl o tom teď začít mluvit.

„Za deset minut začne Metropolis na programu Arte. Máš chuť se na to podívat?“

Hannelore věděla, že Van In se nechá na klasiku nalákat.

Reagoval nadšeně. Vyskočil a běžel do kuchyně.

„Budu tedy servírovat v salonu, madam.“

Kolorovaná a zkrácená verze mistrovského díla filmu Fritze Langa je nijak nezaujala.

„Tak to vidíš,“ řekla Hannelore. „Když se Hollywood dá do umění, je to na nic.“

Ohryzávala poslední křepelčí kostičky.

„Zítra jsou Ptáci,“ řekl Van In. „Ti nezklamou. S Hitchcockem člověk ví, na čem je.“

Přepnul na BBC. Hannelore se usadila vedle něj. David Attenborough ve svém dokumentu právě předváděl páření mravenečníků s odborným komentářem.

„I kdyby je člověk neviděl, dostane chuť,“ řekla Hannelore spokojeně.

Van In odsunul talíř a vypnul televizi.

„Tak tím je to jasné,“ řekl s žádostí v hlase.

Jos Brouwers během krátké doby poměrně dost zbohatl. Bývalý člen státní policie se před šesti lety osamostatnil a teď vydělával desetkrát tolik, co dřív. V právnických kruzích požívala jeho detektivní kancelář solidní reputaci.

K nejvěrnějším zákazníkům patřil Lodewijk Vandaele. Brouwers znal starého stavitele jako muže, který vždycky dosáhl toho, co chtěl, a žádný prostředek k dosažení svých cílů neodmítl.

Brouwers zaparkoval svého rezavého renaulta v postranní ulici z Damse Vaart a posledních tři sta metrů došel pěšky.

Vandaele platil královsky, ale výměnou za to požadoval absolutní diskrétnost.

Přesně v devět hodin Brouwers zazvonil. Ještě než zvonek dozněl, otevřela dveře Virginie, Vandaelova hospodyně v důchodovém věku. Byl to úctyhodný výkon od osoby zklívené revmatismem. Uvítala pozdního návštěvníka a řekla, že pán ho očekává na verandě.

Vandaele pozdravil Brouwerse okázalým gestem, které prozrazovalo spíš autoritu než pohostinnost.

„Posaď se, Josi. Jsem rád, že jsi přišel. Doutník?“

Brouwers nabídku neodmítl. Vandaele kouřil výhradně doutníky Davidoff a ty byly dokonce i pro bývalého policajta takřka nezaplaceným luxusem.

„Kávu?“

„Děkuji, rád.“

Brouwers si vzal doutník, sirkou si zapálil cedrovou tyčinku a konec doutníku podržel nad žlutým plamenem bez dýmu.

„Jak se daří Gretě?“

„Je na cestách,“ odpověděl Brouwers suše. „Odjela na Martinik, jako by tady nebylo dost hezky.“

„Ty ženy,“ povzdechl mnohovýznamně Vandaele.

Oba muži vtipkovali, dokud Virginie nepřinesla kávu.

Brouwers nasál vůni čerstvě mleté kolumbijské kávy. Virginie se odšourala zpátky do kuchyně a přinesla misku koláčků, cukroví, po kterém se Brouwers mohl utlouct. Bez vyzvání po nich sáhl.

„Od Nicolase?“

„Samozřejmě,“ řekl Vandaele vlídně.

Nicolas byl proslulý cukrář.

„Děkuji, Virginie.“

Z Vandaelových úst znělo i poděkování jako rozkaz. Osůbka se nehlučně vzdálila.

„Hledám někoho,“ řekl Vandaele, když Virginie zasunula dveře od verandy.

Brouwers kývl, polkl kousek koláčku a vytáhl blok.

„Žádné poznámky, Josi. Obávám se, že bude třeba poslat někoho k ledu.“

Bývalý policista schoval psací potřeby a vzal si druhý koláček. V žargonu to znamenalo, že bude muset někoho

odklidit z cesty.

„Tarif jako obvykle?“

Vandaele nalil kávu do šálků. Sám si nalil trochu smetany, Brouwers ne. Ve svých šestačtyřiceti měl kondici a tělo jako třicátník a rád by si obojí udržel. Jen koláčky od Nicolase a sklenice piva mu stály za hřích.

„Jistě, Josi. Kromě toho bonus pět set tisíc franků, když ten případ vyřídíš za týden.“

Brouwers povytáhl obočí. Prémie půl milionu, to znělo značně přitažlivě.

„Muž, kterého hledám, je mimořádně lstivý ptáček. Před několika dny zmizel beze stopy a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se uklidil za hranice.“

„To není problém, pane Vandaele. Svět je malý. Jestli ten člověk chce přežít, musí zanechávat stopy.“

Vandaele se pousmál. Brouwers byl profesionál. Nebylo by to poprvé, kdy by provedl neproveditelný úkol.

„Hledá našeho člověka policie?“

„S největší pravděpodobností ano. Proto ti nabízím bonus.“

Pro mne je životně důležité, abys ho našel dřív než chlupatí. Na náklady nehleď, uhradím všechno, co budeš potřebovat.“

Brouwers se chtěl zeptat, co Vandaele myslí tím všechno, ale stařec byl rychlejší a nepustil ho ke slovu.

„Když budeš muset letět concordem, abys ho našel, leť concordem. Jestli se ti bude zdát let pomalý, jdi za pilotem a zeptej se ho, kolik by stálo, aby přidal plyn. Chápeš, co tím myslím, Josi?“

Brouwers potáhl z doutníku. Let concordem se mu zamlouval.

„Doufejme, že si oběť vybrala místo dost vzdálené,“ zašklebil se.

„Můžu tedy počítat s tím, že zakázku přijímáš.“

Vandaele vstal. Šel k baru z mahagonového dřeva. Nastala chvíle, kdy bylo třeba spečetit smlouvu skleničkou. Pro tentokrát Brouwers sklenku neodmítl.

„Potřebuji ale samozřejmě nějaké informace,“ řekl. „Čím víc o tom muži budu vědět, tím rychleji ho najdu.“

„Informací je dostatek, Josi. Znáám Williama Aertse z časů, kdy měl ještě nudli u nosu.“

Jos Brouwers byl trošku opilý, když se o půlnoci loučil se svým zaměstnavatelem. Vzduch nad poldrem byl obzvláště čirý.

Triliony hvězd osvětlovaly cestu. Brouwers necítil chlad. Loudal se k autu. Škoda že Greta nebude doma, až se vrátí.

V domě na Vette Vispoort políbil Van In Hannelore na dobrou noc. Ještě před hodinou by ho nenapadlo, že dokumentární film o páření mravenečníků může být tak podnětný.

Kapitola 8

Následujícího rána se Van In objevil v kanceláři brzy.

Slunce slabě prosvítalo špinavými okny policejního komisařství.

Úsporná opatření, která provedla radnice v loňském roce, si vyžádala svou daň i tady. Výdaje na údržbu budovy byly sníženy na minimum. Jen prostory, kam přicházeli občané, se ještě pravidelně uklízely. Ne že by to Van Inovi vadilo. Pro něj propůjčoval špinavý závoj na oknech kanceláři cosi osobního. Alespoň nebylo zvenku vidět, jestli se vevnitř pracuje nebo ne.

Jako obvykle postavil Versavel na kávu. Van In se líně povaloval ve své židli, s nohama na psacím stole. Měl za sebou turbulentní noc. Po milování s Hannelore upadl do bezedného spánku. Ale Morfeus mu dopřál jen několik hodin zapomnění. O půl čtvrté se s úlekem probudil v koupeli vlastního potu. Po zbytek noci ležel a přemýšlel. Stížnost Lindy Aertsové nad ním visela jako Damoklův meč. Ve snu ten meč viděl, jak se nad ním houpe, jako kyvadlo v povídce Edgara Allana Poea, v níž chudák uvězněný v jámě přežije jen o vlásek.

Srovnal si všechny argumenty a čím dál tím víc byl přesvědčený o tom, že tentokrát jen tak nevyvázne. Nejistota ho podemílala jako vlny narážející na skaliska v Doveru.

„Otázka je, proč se Aerts dal tak o překot na útěk,“ řekl najednou Versavel.

„Máš nějaký nápad?“

Van In musel připustit, že tuhle stopu trochu pustil ze zřetele. Možná se příliš soustředil na klinety Love.

„Někdo, kdo nemá co skrývat, jen tak nehodí všechno za hlavu.“

„Všechno za hlavu?“ opakoval Van In. „Šestnáct milionů v kapse není zrovna všechno hodit za hlavu.“

Versavel se nenechal tím argumentem vyvést z konceptu. Nalil svému šéfovi kávu. Van In se narovnal, i když by to nebylo poprvé, kdy by si v poloze pololeže na košili vylil horkou kávu.

„Pátrací relace v televizi by neuškodila,“ dodal.

Versavel se na něj vyčkávavě podíval.

„Jestli nemáš jiný nápad, Quido.“

„Možná že by stálo za to upozornit taky pohraniční policii.“

Van In pokrčil rameny. „Hlavně nezapomeň na četníky,“ řekl sarkasticky. „Pokud jde o mne, můžeš zalarmovat celé království.“

Určitě nestojíme o to, aby nám veřejnost házela na hlavu, že jsme něco zanedbali.“

Van In se napil Versavelova skvělého nápoje. Seržant pochopil výzvu a rozhodl se, že se bude mít na pozoru. Van In neměl svůj den, a proto bylo lepší nehrát mu na nervy.

„Podařilo se ti zapojit Carine Neelsovou?“ zeptal se Van In za chvíli.

Versavel přikývl. „Ohromně spolupracuje. Belgacom si bude myslet, že tady máme linku 06. Carine volá po celé zemi.“

„S trochou štěstí se nám musí podařit Herberta identifikovat. Až budeme vědět, o koho se jedná, zbytek bude hračka.“

Van In hodil nohy na stůl. Zdálo se, že je čeká klidný den.

Když zazvonil telefon, trhl sebou. Káva mu vychrstla na košili.

„Halo, Pietře.“

Van In poznal hlas Hannelore. „Už ti chybím?“ pronesl ironicky.

„Neplácej, Pietře Van Ine.“

Znělo to napjatě.

„Jeď jako blesk na Groene Rei. Někdo zabil Provoosta a můžeš mi věřit, že to není pěkný pohled. Jeho sekretářka ho našla před půlhodinou.“

Když Hannelore zavěsila, zůstal Van In sedět plných deset vteřin se sluchátkem u ucha.

„Je ti něco?“ zeptal se Versavel ustaraně.

„Chvála Bohu, Quido. Někdo mi prokázal velkou službu.“

„Našli Aertse?“

„Ne,“ zlehka se pousmál Van In. „Něco mnohem lepšího.“

Sekretářka zesnulého Yvese Provoosta pustila Van Ina dovnitř. Klepala se jako osika. Obličej měla bělejší než Guggenheimerovo plátno.

„Slečna prokurátorka na vás čeká v kanceláři pana Yvese,“ řekla se vzlykem.

Přes vážnost situace měl Van In co dělat, aby potlačil úsměv. V právnických kruzích se zástupci prokurátora říká prokurátor. Marnivost nezná ani stavu ani hranic.

Dům na Groene Rei byl před několika lety důkladně renovován.

Existuje v Bruggách vůbec ještě nějaký historický objekt, který by nebyl odborně prozkoumán a opraven? Na rozdíl od financierů mnoha jiných rekonstrukcí Provoost nešetřil náklady ani námahou, aby rodinné sídlo nechal uvést do stavu původní slávy. Kromě profesionálně natřeného štítu upravil a zrenovoval důkladně i vnitřek. Jen v hale bylo starožitného nábytku za hromadu peněz.

Van In šel chodbou za starou sekretářkou. Yves Provoost zdědil slečnu Calmeynovou po svém otci, stejně jako nábytek.

Eudoxie Calmeynová sloužila věrně čtyřicet let. Za šest měsíců by šla do penze. Byla to osoba ze staré školy: svědomitá, výkonná a loajální. Van In studoval obrysy její postavy připomající housle.

Slečna Calmeynová měla na sobě šedou sukni do půl lýtek, neprůsvitnou bílou halenku a silné punčochy tělové barvy. Její kroky v botách bez podpatků vydávaly ve vysokém a úzkém prostoru zasmužilý zvuk. Na konci chodby otevřela křídlo dvojitých polstrovaných dveří a pustila Van Ina dovnitř. Sama zůstala venku.

„Ahoj, tady jsem,“ řekl Van In čile. Udiveně se rozhlédl kolem sebe. „Kde je zbytek?“

Hannelore stála před krbem, nepodařeným kusem v neorenesančním slohu. Roztržitě ho políbila na ústa. „Slečna Calmeynová volala rovnou k nám,“ řekla. „Celý cirkus se dostaví asi za deset minut.“

„Výborně. Kde leží náš přítel?“

Pro Van Ina se den rozjasnil. Hannelore ukázala na pohovku ve futuristickém stylu, která byla téměř celá zakrytá lesíkem pokojových rostlin. Mezi zelení fikusů a filodendronů uviděl Van In vyčuhovat dvě nohy. Na kotnících měly pouta, jaká běžně používá policie.

„Nesměj se,“ řekla Hannelore káravě, když se na ni Van In potměšile podíval.

Provoost ležel na zádech, nahý jako Adam. V ústech měl roubík.

„A já se nesmím smát.“ Van In sevřel čelisti. „Benson na nebesích. Na nose má kolíček.“

Hannelore zachovávala bezpečný odstup. Jí se výjev jevil poněkud ohavný.

„Zdá se, že náš eminentní zastávce práva hrál hru se smrtí.“

Jak se ta hra jmenuje? Sex s kolíčkem na prádlo nebo prádelní sex?“

Hannelore mlčela, ne z nelibosti, ale ze strachu, že dostane záchvat smíchu. To byla Pietrova vina. Proč musí mít ke všemu tak trefný komentář?

„Nikdo si nedá na nos kolíček, než si sám nasadí želízka, Pietře Van Ine.“

Hannelore se snažila ze všech sil zůstat chladně objektivní.

Ale nemohla nepřiznat, že na ni výjev přece jen zapůsobil.

Pietrova poznámka povzbudila její fantazii. Pokusila se zaplašit představy.

Van In opatrně obešel pohovku. V tomto stádiu vyšetřování bylo ze všeho nejdůležitější nezničit stopy. Jako by mu to Versavel našeptával.

„Moc hezký pohled na něj není.“

„To jsem ti přece už řekla do telefonu,“ odpověděla Hannelore.

Postoupila o krok blíž a snažila se odvrátit pohled od nahého muže. Moc se jí to nedařilo. Když tady byl Van In, působilo na ni tělo morbidní přitažlivostí. Na univerzitě byla několikrát při pitvě. Zůstala do konce jen proto, aby svým spolužákům neposkytla důvod k úsměškům do konce roku. Jako zaměstnankyně úřadu prokurátora byla samozřejmě v jiné pozici.

Toto byla profesionální záležitost, proto nutila sama sebe přihlížet. Nebo využila své kompetence k tomu, aby vyhověla tomu, čemu sama říkala chorobná zvědavost? Proti své vůli konstatovala, že rigor mortis, posmrtná ztuhlost, se na všechny části mužského těla nehodí. Na visící údy to asi...

„Jsem zvědavý, co na nás vybalí doktor De Jaegher.“

„Ten kolíček nemůže zapřít,“ řekla Hannelore roztržitě.

Nemohla od těla odpoutat oči. Provoost byl otylejší, než prozrazovaly drahé obleky šité na míru. I když ležel, vyčnívalo jeho břicho nad hrudníkem, což dokazovalo, že mrtvý advokát se netrápil ve fitness-centru. Hannelore ani nechtěla pomyslet na to, že Van In před časem vypadal také tak. Najednou viděla, jak se sehnul.

„Našel jsi něco?“

Přistoupila blíž.

Van In zašátral v hromádce zmačkaného šatstva. Leželo mimo úhel pohledu mezi smolně černou archivní skříní a květináčem z terakoty, kde obrovský kaktus vzdoroval nepřírozenému biotopu.

Van In uchopil jednu část oblečení. Provoost na sobě rozhodně nešetřil. Olivově zelené pyžamo mělo etiketu drahého módního tvůrce a na župan by žárlil každý čistokrevný Brit. Barva a vzor ladily s roubíkem v Provoostových ústech. Mohla to být jen šálka doplňující domácí obleček. Bez šálky by nebyl dokonalý.

Způsobilo to šikmé opěradlo postmoderní pohovky nebo posmrtná křeč? Žuchnutí Provoostových nohou na podlahu ošklivě zadunělo a stáhlo tělo stranou. Hannelore kvikla a schovala se Van Inovi do náruče. Měla tělo jako v ohni. Van In se jí přes ramena podíval na Provoosta, který teď visel z pohovky v groteskní poloze.

Hannelore se tiskla k Van Inovi. Byl to zvláštní pocit. Méně než metr od nich vládla smrt, ale v jejím vylekaném těle cítil Van In tikat nový život.

„Neboj se, Hanne.“

Znělo to jako proroctví. S trochou ozvěny by mohl jeho hlas být považován za hlas jednoho z andělů u Kristova hrobu.

„To se stává, že čerství nebožtíci ještě skotačí.“

Kdyby řekl cokoliv, Hannelore už toho měla dost. Odešla k oknu a dívala se přes zeď na vody Groene Rei. Trochu se styděla. Má právo cítit se o tolik lepší než ti takzvaní perverzní zločinci, které pomáhala dnes a denně odsuzovat, nebo je stupeň civilizovanosti člověka úměrný materiálním okolnostem, v nichž se pohybuje?

Zvonek u dveří oznámil, že očekávání návštěvníci dorazili.

Slečna Calmeynová nenechala muže zákona čekat ani o vteřinu déle, než bylo třeba. Spěchala ke dveřím a pustila je dovnitř. Doktoru De Jaegherovi v patách vešel Leo Vanmaele a dva technici z pátracího oddělení.

„To jsme zase my, doktore De Jaeghere,“ řekl Van In zlehka.

Soudní doktor natáhl ruku na znamení, že Van Ina poznává, a obrátil se k Hannelore. Soudkyně, a ještě k tomu hezká soudkyně, byla rozhodně víc hodná jeho pozornosti než nějaký praštěný komisař.

Hannelore si musela nechat políbit ruku. Vrásčitý Don Juan by jistě rád pokračoval, ale Van In ho nespustil z očí.

„Tohle není nic dobrého pro naše statistiky,“ řekl Leo cynicky. „Ještě jedna mrtvola tenhle týden a jsme v provincii Brabant na špici.“

Jeho řezavá očka sotva registrovala prostředí. Podvědomě hledal místo s nejlepším osvětlením, aby udělal slušnou fotodokumentaci.

„Tenhle je pořádně masitý,“ zašeptal mu Van In zbytečně hlasitě.

Leo vrhl významný pohled na doktora De Jaeghera. Ten naštěstí nic neslyšel. „Člověk by si skoro myslel, že to je vyúčtování mezi homosexuály.“

Leo mohl ten názor jen potvrdit. Otevřel svoji brašnu a připevnil ke svému Nikonu čočku 28 milimetrů. Van In ho nechal pracovat. Přešel do přední části místnosti, kde se De Jaegher stále ještě pokoušel dělat dojem na Hannelore. Stejně jako každý jiný samec cítil i Van In potřebu vyznačit svůj terén. Aby nenechal nikoho na pochybách, vzal Hannelore pevně za ruku. To úplně stačilo, aby dal De Jaegherovi najevo, že se má věnovat svým povinnostem. Doktor se omluvil a dal se do ohledávání.

Otočil Provoosta na břicho a do zadku mu strčil digitální teploměr, aby zjistil čas úmrtí. Spolehlivost této metody závisí na několika parametrech a výsledek měření musí interpretovat specialista. V tomto případě šlo o ukázkový příklad. Okolní teplota byla konstantní a tělo čerstvé. Dokonce i De Jaegher musí být schopen stanovit správnou diagnózu. Podle Van Ina nebyl Provoost mrtvý déle než dvanáct hodin.

Leo udělal snímek spoutaných nohou. Pak si De Jaegher zavolal muže z technické party, aby pouta odemkli. Vyčistil oběti nehty a nečistotu strčil do igelitového sáčku. Často se stávalo, že se pod nehty oběti našla tkáň nebo krev vraha. Genetický otisk prstů už zatáhl smyčku kolem mnohého zločineckého krku.

„Kdy zemřel, doktore?“ zeptal se Van In.

De Jaegher si nechal otázku položit dvakrát, než s nelibostí formuloval odpověď.

„V tomto specifickém případě mohu formálně říci, komisaři, že ten muž byl připraven o život mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní.“

Van In si údaj zapsal. Neměl chuť se s De Jaegherem dohadovat. Ale jak to vlastně myslel: formálně nebo předběžně?

„Příčina smrti?“

De Jaegher se na Van Ina rozhořčeně podíval. Považoval komisaře za pěšáka ve hře, kde on byl králem. Je na čase, aby se u policie naučili respektovat elementární pravidla slušnosti.

„Na co zemřel, doktore?“ zopakoval Van In naléhavě svoji otázku.

To byla idiotská otázka. Malé dítě by poznalo, že Provoost byl udušen. Ale oficiálně to musí prohlásit soudní lékař.

„Sufokace, komisaři.“

Van In si poznamenal příčinu smrti vedle doby vraždy. Zbytek si přečte z pitevního protokolu. Najednou ucítil na rameni ledově chladnou ruku.

„Můžeš pro mě obstarat sklenici vody, Pietře?“

Hannelore vůbec nevypadala zdravě. Její hlas zněl jako chropot pacienta umírajícího na rakovinu.

Van In se lekl a ustaraně ji objal.
„Co je ti? Jsi hrozně bleďá. Mám...?“
Ukázal na De Jaeghera. Hannelore zavrtěla prudce hlavou. Van Inovi se ulevilo. Nechtělo se mu ani pomyslet na to, že by se jí ten mastičkář dotkl jen špičkou prstu.
„Sklenice vody a trocha čerstvého vzduchu bude stačit,“ zašeptala chraptivě.
Van In ji doprovodil ke dveřím. Čerstvý vzduch na chodbě jí udělal dobře. Usmála se a štipla ho do paže.
„Díky, Pietře. Nedělej si starosti. Nic se neděje.“
„Víš to jistě?“
„Vím to jistě,“ zašeptala.
Ze sousední místnosti k nim přišla slečna Calmeynová. Celou dobu tam trpělivě stála na stráži.
„Měla byste, prosím, sklenici vody, slečno? Slečna zástupkyně se necítí dobře.“
Slečna Calmeynová nezdržovala zbytečnými otázkami. Zamířila rychle do kuchyně. Jak je to proboha možné, že tak mladou osobu pověřili vyšetřováním vraždy, pomyslela si hořce. O tempora, o mores!
Když se Hannelore napila, vrátila se jí barva do tváře. Van In ji držel stále dál.
„Já jsem ráno nesnídala,“ řekla omluvně Hannelore.
Eudoxie Calmeynová potřásla nesouhlasně hlavou.
„Pojďte, dítě,“ řekla najednou přívětivě. „Mám v kuchyni několik chlebičků se sýrem. Vidím, že vám trocha kalorií neuškodí.“
Van In překvapeně vytáhl obočí, když Hannelore vděčně přijala nabídku slečny Calmeynové. Mrtvolu už s ním nic nedělají, ale chuť k jídlu v něm právě nevzbuzují.
Zatímco slečna Calmeynová postavila na čerstvou kávu, dala se Hannelore hladově do jídla. Van In by vsadil měsíční gáži, že ta snídaně byla připravená pro nebožtíka Yvese Provoosta. Eudoxie se občas otočila. V jejích očích probleskovala sublimovaná forma mateřského instinktu, který v uplynulých čtyřiceti letech potlačovala. Kdyby věděla, že ta křehká dívka je sebevědomá mladá žena, která už leckterému advokátovi způsobila bezesné noci, dívala by se na Hannelore asi jinýma očima, pomyslel si Van In s trochou soucitu.
„Chutná vám to, děvenko?“
„Ohromně,“ odpověděla Hannelore s gustem. „Neměla byste náhodou kyselou okurku?“
Eudoxie si Hannelore prohlédla od hlavy k patě. Van In si pomyslel, po čem asi pátrá. Ale na kulaté břicho si musí ještě chvíli počkat.
„Pan Provoost tady bydlel sám?“ zeptal se, když Eudoxie položila na stůl talířek s okurkami.
„Pan Yves bydlí v Knokke,“ odpověděla v přítomném čase. „Ve vile svých rodičů.“
Nalila kávu a sedla si k nim.
„Zůstává tady přes noc, jen když má u soudu moc práce,“ předešla štiplavě další Van Inovu otázku. Nikdo nemusí vědět, že pan Yves odjíždí do Knokke jen na víkendy. Jen kvůli dětem.
Van In si hodil do kávy dvě kostky cukru a opatrně míchal stříbrnou lžičkou, kterou před něj Eudoxie položila.
„Máte také klíč od domu, slečno Calmeynová?“
Zkušená sekretářka se nedala otázkou vyvést z míry.
„Samozřejmě,“ řekla se vztyčenou hlavou. „Jak pan Gaetan, tak pan Yves mi naprosto důvěřovali.“
„Gaetan Provoost byl Yvesův otec,“ vysvětlovala Hannelore mezi dvěma sousty. „To byl monumentální člověk. Jeho fotografie ještě visí u soudu.“
Eudoxie se souhlasně pousmála. To děvče se jí líbilo čím dál tím víc.
„Dalo se tedy předpokládat, že pana Yvese najdete vy,“ řekl Van In.
Eudoxie upila ze své kávy a nervózně si utřela nos. Ten hrozný obraz měla v paměti vyrytý jako v mědi.
„Oficiálně začínám pracovat o půl deváté,“ řekla s knedlíkem v krku. „Ale většinou přicházím kolem osmé.“
„Protože připravujete panu Provoostovi snídani,“ usmál se Van In přívětivě.
„Ano, samozřejmě,“ odpověděla spontánně. „Tedy, chci říci, ne vždycky. Jen když tady pan Yves přespává.“
Slečna Eudoxie měla od dětství nepříjemný tik. Hannelore sklopila oči. Van In se přestal vyptávat. Ostatně už věděl, co potřeboval.
„Pan Yves začínal pracovat vždycky velice brzy.“
Slečna Calmeynová se snažila zachránit situaci.
„Když jsem ráno o půl deváté neslyšela žádné zvuky, šla jsem do jeho studovny. Zaklepala jsem. A když neodpověděl, otevřela jsem dveře a...“
Hlas se jí zadrhl. Vzala damaškový ubrousek a otřela si oči.
Chudák slečna sekretářka opravdu svého šéfa litovala. Hannelore se přestala cpát. Stará žena se snažila ovládnout. Nebránila se, když jí Hannelore položila ruku kolem ramen.
„Umím si představit, jak strašně jste se lekla, slečno Calmeynová,“ řekla chláholivě. „Ani nechci pomyslet, že by se mi něco podobného přihodilo.“
„Vidíte, dítě. Já to pořád nemůžu pochopit. V jaké době to žijeme?“
Začala hlasitě vzlykat a schovala obličej za vějíř kostnatých prstů. Právě v tu chvíli si slečna Calmeynová uvědomila, že Yves Provoost je mrtvý. Van In měl za to, že bude lepší nechat je o samotě.
Ve studovně mezitím doktor De Jaegher dokončil svoje šetření. Dva technici soudní policie se zabývali zajišťováním stop. Tato činnost naplňovala Van Ina vždycky odporem. Považoval za mnohem důležitější atmosféru na místě činu a reakce zúčastněných než rozruch s otisky prstů a systematické vysávání kobereců a potahů. Hmatatelné důkazy jsou nezbytné k tomu, aby bylo možné odsoudit pachatele, který odmítá přiznání. Ale než se věci dostanou do toho stadia,

musí být pachatel nejdřív nalezen-tento aspekt Van Ina zajímal a přitahoval nejvíc.

De Jaegher se už sbíral k odchodu. Van In usoudil, že by bylo pokrytecké mu stisknout ruku, a potichu vyšel z místnosti.

Byl čas prozkoumat zbytek domu. Z chodby vedlo příkré schodiště do prvního patra. Vydal se po něm nahoru. Na stěnách visely malé obrazy v přezdobených zlacených rámech: samá zátiší neznámých mistrů devatenáctého století. Na aukcích starožitníků se dnes s obrazy mazalů obchodovalo v astronomických částkách. Za hromadu nahnílého ovoce na porcelánové míse se platily statisíce franků.

Ve spojovací chodbě, dvakrát tak velké jako Van Inova ložnice, se skvěla starožitná zrcadlová skříň, nádherný kousek, který by se vyjímal i v muzeu. První poschodí se dělilo na dvě prostorné ložnice a koupelnu v anglickém stylu se spoustou mahagonového dřeva a jiných nepraktických zbytečností. Místnost do ulice fungovala skutečně jako ložnice. Byla cítit zatuchlinou. Napnutá prostěradla na posteli byla trochu zažloutlá, květiny na přehozu vybledlé. Stěny byly doslova pokraté uměleckými díly. Van In napočítal dvaatřicet obrazů, akvarelů, rytin a kreseb. Vždyť Gaetan Provoost sbíral „umění“ celý život.

Druhá ložnice nebyla tak hezká. Spíš vypadala jako hnízdo starého mládence. Všude se povalovaly knihy a časopisy. Na nočním stolku stála načnutá láhev Glenfiddich a krabice doutníků.

Světlo lampičky, bronzového nesmyslu z minulého století, mdlé osvětlovalo postel se shrnutými dekami. Širokoúhlá televize plnila funkci příčky mezi postelí a zbytkem místnosti. Mastodont spočíval na elegantním konferenčním stolku. Na televizi se tyčily čtyři sloupce videokazet s výmluvnými tituly. Dokazovaly Provoostův interest o sex s oběma pohlavími. Podle toho, co viděl, se Van In pokusil udělat si obrázek o muži ležícím na pohovce v přízemí. Yves Provoost byl vážený advokát, který za klienty vděčil především proslulosti svých předků. Vždyť pocházel z rodiny eminentních právníků. Byl odkojený stylem života ve vysoké právnícké společnosti. Se jménem ovšem zdědil i obrovské rodinné jmění. I bez diplomu by mohl vést skvělý život.

Van In podrobil místnost důkladné prohlídce. V šatníku visely obleky prvotřídní kvality. Pak přišel na řadu prádelník.

V zásuvkách našel Van In bohatý sortiment drahého spodního prádla a pět bavlněných pyžam.

„Pane komisaři.“

Kdysi zvedl blesk Šavla ze sedla, aby ho přiměl k obrácení a udělal z něj svatého Pavla. Hlas slečny Calmeynové si s biblickým bleskem nijak nezadal. Van In se příšerně lekl. Otočil se a pokusil se o omluvný úsměv. Sekretářka zesnulého Yvese Provoosta se ale nenechala oblomit a hleděla na něj výhrůžným pohledem.

V jejím pohledu dřímalo nevyhaslý vulkán. Hannelore se držela vzadu. Dělal, co mohla, aby udržela vážnou tvář. Pro ni byla Eudoxie prototypem ideální tchyně, všichni muži by z ní museli mít strach.

„Promiňte, slečno. Myslel jsem, že v zájmu vyšetřování...“

„Nikdo nesmí vejít do místností pana Yvese bez mého souhlasu,“ důrazně pravila slečna Calmeynová. „Znám zákon. Bez povolení k domovní prohlídce jsou pro vás zakázaným územím.“

Slečna Calmeynová věděla, že se Provoost potají opíjel whisky a používal si pornofilmy. Samozřejmě s tím nesouhlasila, ale to neznamená, že první čmúchal tady může šmejdit.

„Ano, jistě, slečno, ale...“

„Žádné ale, komisaři. Jestli okamžité neopustíte tuto místnost, zavolám státní policii.“

Van In si povzdychl. Tohle už někde slyšel.

„Dobře, slečno Calmeynová, my už jdeme. Ale nestěžujte si za měsíc, že policie nedělá svou práci.“

Hannelore mlčela ve všech jazycích, když Van In scházel ze schodů jako zpráskaný pes.

Jos Brouwers měl štěstí. Díky podrobným informacím, které mu Vandaele poskytl, se dostal skoro automaticky k Dominikovi Verhelstovi. Kluzký zmocněnec Průmyslové banky slíbil, že okamžitě zařídí vše potřebné. Brouwers ho před deseti lety zachránil před nákladným rozvodem, když jeho žena zapojila policii, aby ho přistihla při cizoložství. Brouwers tehdy Dominika Verhelsta včas varoval a ohňostroj se nekonal.

Verhelst volal ani ne za hodinku.

„Nazdar, Josi. Myslím, že pro tebe mám dobré zprávy.“

Brouwers si vzal notes a pero. Zdálo se, že případ bude snadný.

„William Aerts si začátkem týdne vyzvedl půl milionu. Zbytek přepsal na účet u Banco Condottiere v Římě.“

„Kolik je ten zbytek?“

„Šestnáct milionů.“

Brouwers si částku podtrhl. Náš přítel tedy měl v plánu nějaký čas pobýt jinde.

„Výborně. Můžeš zjistit, jestli si ty peníze vyzvedl v Římě?“

„Je to důležité?“ zeptal se Verhelst opatrně.

Poskytování důvěrných informací o klientech třetím osobám bylo zapovězeno. Jako zmocněnec banky si sice mohl leccos dovolit, uvnitř banky byl nedotknutelný. Kdyby se ale pustil do mezinárodních transakcí, podstoupil by nezanedbatelné riziko.

Kromě toho bylo dost málo pravděpodobné, že zaměstnanci z římské banky jeho žádosti o informaci vyhoví.

„Ptal bych se tě, kdyby to nebylo důležité?“

Ticho, které nastalo, zdůraznilo frustraci, s níž Verhelst bojoval.

„Bez mého zásahu bys musel prodat vilu v Montpellier, Dominiku.“

Argument zapůsobil.

„Uvidím, co se dá dělat,“ řekl Verhelst. „Ale nemůžu ti nic slíbit.“

„Výborně, Dominiku. Zítra ve dvě odpoledne ti zavolám.“

Kapitola 9

„Co si o tom myslíš,“ zeptala se Hannelore.

Číšník v restauraci Mozartův dům jim přinesl dvě kapucina.

Na Huidenvettersplein korzovali první turisté pod zataženým nebem.

„Čekám na výsledky forenzního šetření,“ řekl Van In umíněně.

Minulý týden ho dvě ženy vyhodily ze dveří a to mu leželo v žaludku. Kromě toho vyšetřování uvízlo jako loď na mělčinách.

Van In nařídil vyšetřování po vedlejší linii, ale ani od něj mnoho nečekal. Vražda Provoosta se odehrála pod pláštěm noci.

Šance, že nějaký svědek viděl někoho vcházet nebo vycházet z Provoostova domu, byla mimořádně malá.

„Nejde mi na rozum, že sis na vraždu ještě neudělal žádnou teorii. Už tě přece trošku znám, Pietře Van Ine. Tvůj výraz mluví jako kniha. Jsem si jistá, že se v tvé chytré hlavě otáčeji kolečka ostošest.“

Van In zabořil nos do smetanové pěny kapucina.

„To bych rád věděl, proč musím pít za každou cenu kávu.“

Vždyť už je krucinál jedenáct a deset minut. Vsadím se, že černý Duvel má míň kalorií než tahle brynda.“

„Myslela jsem, že jsme se na tom dohodli,“ řekla Hannelore přísně.

Van In si vyzývavě zapálil cigaretu a vyfoukl kouř jejím směrem.

„Jak chceš,“ řekl s úšklebkem.

Kouř připomněl Hannelore její vlastní slabost. Podlehla svodu. Jeden Duvel by mu nemohl uškodit, pomyslela si.

„Jednou můžeme udělat výjimku.“

Van In odsunul kapucino stranou a bleskurychle zvedl ruku.

Číšník, který nechtěně zaslechl rozhovor, u něj byl na to tata.

„Jednoho černého Duvela, pane?“ zeptal se mile.

Hannelore využila chvilky k tomu, aby Van Inovi štípla cigaretu.

„Quid pro quo, něco za něco,“ řekla škodolibě.

Van In nereagoval. Duvel za cigaretu byla dobrá směna.

„Jestli můžeme věřit De Jaegherovi, byl Provoost zavražděn mezitřetí a čtvrtou hodinou, ale podle mě musel vrah dorazit mnohem dřív.“

„Podle čeho soudíš?“

„Nenašly se žádné stopy vloupání. Můžeme tedy předpokládat, že Provoost svého vraha vpustil dovnitř. Zdá se mi nepravděpodobné, že by čekal nějakou návštěvu po půlnoci.“

Hannelore se zatvářila udiveně.

„Není to unáhlené? Možná že Provoost vstal, protože slyšel nějaký podezřelý zvuk.“

„Nemyslím,“ řekl Van In. „Když v noci uslyším nějaký zvuk, neobléknu si župan.“

„Jasně, že ne,“ ušklíbala se. „Žádný nemáš.“

„Dobře. Provoost byl aristokrat. On když slyší podezřelý zvuk, oblékne si župan.“

„To zní logicky.“

„A šálku?“

Číšník přinesl napěněného duvela. Van In se lačně chopil sklenice a žíznivě se napil.

„Tu šálku jsem si neuvědomila,“ uznala Hannelore. „Ale jak víš tak jistě, že Provoost měl v okamžiku vraždy na sobě šálku?“

Vrah ji přece mohl vzít ze skříně.“

„To by musel udělat v Provoostově ložnici. Prohlédl jsem zásuvky jeho prádelníku. V jedné z nich jsem našel vysoký stoh takových věcíček, všechny pěkně složené. Ten, kdo potřebuje roubík, nejde do ložnice, aby tam disciplinovaně a spořádaně vytáhl z prádelníku šálu. Ne, to se mi zdá přehnané. Myslím, že Provoost někoho čekal. Zaprvé lampička na nočním stolku byla ještě rozsvícená. Zadruhé jsem přesvědčený o tom, že hedvábné pyžamo a hedvábnou šálu neměl na sobě náhodou.“

Hannelore zavrtěla hlavou.

„Měl jen jedno hedvábné pyžamo, Hanne. Muži si takové věci kupují většinou záměrně.“

„Ano?“ zeptala se zvědavě.

„Myslím určitý druh mužů. Hedvábí vzrušuje ženy.“

„Proč taky nějaké nemáš?“

„Protože hedvábné pyžamo stojí nejméně pět tisíc franků a já si takové výstřelky nemůžu dovolit.“

Van In dopil svého duvela a hned si objednal dalšího.

Hannelore si na rozdíl do něj druhou cigaretu nevzala.

„Mám strach, že ti tentokrát nerozumím, Pietře. Ty mě chceš přesvědčit, že vrah byla žena.“

„Všechno tomu nasvědčuje,“ řekl Van In se svrastělým čelem.

Hannelore ho dost obdivovala. Způsob, jakým pozoroval věci, mu trošičku záviděla. Vůbec mu nevadily vědecké meze, kterými se zatěžovala většina intelektuálů. On vycházel ze svého instinktu.

„Shrňme si to,“ řekla stručně. „Provoost čeká v průběhu večera nějakou ženu. Nastrojí se do svého nejlepšího pyžama, vezme si šálku a čeká, až návštěva zazvoní. Pusí ji dovnitř. Žena ho přemůže, nasadí mu pouta a za pár hodin ho zavraždí.“

Van In přikývl. Její analýza byla brilantní.

„Polovina jeho videotéky je sadomasochismus. Proto se mi nezdá zvláštní, že se nechal spoutat. Jen mi nejde do hlavy čas, který k tomu vrah potřeboval.“

„Proč? Jestli se nemýlím, sadomasochistické hrátky trvají hodiny,“ řekla Hannelore udiveně. Nechácala, proč se tím zdržuje.

„Protože si myslím, že vražda Provoosta souvisí s vraždou Herberta. Jestli se stal obětí sexuálních hrátek, které se mu vymkly z rukou, šlo by o nešťastnou náhodu, a tomu já nevěřím.“

Podle mě byl Provoost zavražděn chladnokrevně a po úvaze. Proto vrah k vraždě nepotřeboval několik hodin.“

„To je pozoruhodná hypotéza,“ řekla Hannelore. „Ráda bych věděla, jestli se někdy dozvíme pravdu.“

„Tu musíme hledat v lůně nadace,“ řekl Van In rezolutně.

„Když obstaráš povolení k domovní prohlídce, mohl by se Versavel vloupat do jejich počítačové databáze.“

„Viš přece, že to nemůžu udělat jen tak,“ odporovala Hannelore. „Žádný vyšetřující soudce takovou akci neschválí na základě několika vágních domněnek. Představ si, že by vyšlo najevo, že se Versavel protiprávně dostal do jejich počítačů.“

Jakmile začala Hannelore mluvit právnickým jazykem, věděl Van In, že nemá smysl naléhat.

„Pak nezbyvá nic jiného než infiltrace,“ řekl nevýrazně.

Plán k proniknutí do nadace a nastrčení tajného agenta vymyslel dnes v noci.

„Opravdu nemůžeš použít nějakou legální metodu?“ Hannelore zvýšila hlas.

„Jsem nakloněný každému použitelnému návrhu,“ řekl Van In pohotově.

Věděl, že žádná alternativa neexistuje, a věděl, že Hannelore to ví také. Seznam jmen, který vymámil na Lindě Aertsové, byl bezcenný. Muži, kteří na něm figurovali, nepřestoupili zákon. William Aerts, který by pravděpodobně mohl poskytnout důležité informace o provozu v Love, zmizel, a souvislost mezi vraždami a nadací spočívala na ubohých domněnkách. Bylo veřejným tajemstvím, že impérium Lodewijka Vandaele je založeno na zločineckých praktikách, ale do dnešního dne nebylo možné toho člověka z ničeho obvinít.

„Koho myslíš?“ sondovala Hannelore opatrně.

„Rozhodně to musí být žema,“ řekl Van In. „A nejrady hezká.“

Hannelore se pousmála. Nenápadný zrovna nebyl, ale nevadí. I tak je to od něj kompliment.

„Tak dobře, Pietře. Ale než s tím začneš, chci to nejdřív prohodit s prokurátorem. Když mi dá požehnání, dám se do toho.“

Van Inovi došlo, že udělal kardinální hloupost.

„Tím hezká jsem to vlastně myslel jinak, nemusí být až tolik hezká,“ začal zachraňovat situaci.

„Takže někdo jiný.“

„Hanne, nevykládej si to špatně, ty jsi přece v jiném stavu.“

Kromě toho to je výhradně policejní záležitost.“

„Je jí miň než pětatřicet?“

Nemělo smysl ji vodit za nos.

„Carine Neelsové je dvaatřicet a je speciálně trénovaná pro tento druh úkolů,“ lhal Van In.

Jen věk souhlasil. Carine Neelsová měla za sebou dva roky policejní školy. Největší zločinci, se kterými se až dosud setkala, byli špatně parkující řidiči a penzisté, kteří neplatili poplatky za své psi miláčky.

„A víš to jistě, že není těhotná?“ posmívala se Hannelore.

„Carine je lesba,“ znovu zalhal Van In.

„Lesbické ženy nemohou otěhotnět?“ Hannelore se na něj provokativně zadívala. Jak je milý, pomyslela si. Za chvíli začne tvrdit, že Carine má plnovous.

Ironie, s níž se ho Hannelore zeptala, mu neušla.

„Mimo to Carine Neelsová trpí vaginismem,“ řekl potichu. „To jsem si pověřil předevčírem.“

Hannelore zmlkla. Neměla v úmyslu dohnat ho až k hádce.

Jos Brouwers si před sebe rozložil mapu jižní Evropy. Právě mu volal Dominique Verhelst. Šestnáct milionů je stále ještě na Aertsově účtu v Římě. Brouwers se pokusil představit si sám sebe v kůži své oběti. Aerts byl mazaný jak deset čertů, říkal Vandaele. Musí existovat nějaká souvislost mezi Římem a místem, kde se Aerts ukrývá. Bývalý policista odtrhl zamyšleně celofánový obal z balíčku žvýkaček s pepermintovou příchutí. Otevřel jej a vložil si jeden plátek do úst.

Většina detektivů dělá stejnou chybu. Myslí si, že řešení problému je přímo úměrné jeho komplexnosti. Není většího nesmyslu.

Komplexnost je pouhý souhrn jednoduchých elementů. Jos Brouwers věděl, že správná analýza problému většinou znamená polovinu řešení. Za to vděčil matematickému talentu, který zdědil po otci. Brouwers senior pracoval celý život jako nižší úředník v bance. Nikdo ho nikdy neviděl použít kalkulačku. Snil o tom, že se jeho nejstarší syn stane inženýrem. S tím cílem před očima se dřel ve dne v noci. Ale osud bývá krutý. Když Jos Brouwers absolvoval první zkoušky z vyznamenáním, podlehl jeho otec srdečnímu záchvatu. Tehdy se ze sociální podpory nedalo žít. Jos Brouwers musel studia přerušit, přihlásil se k policii, absolvoval tvrdý výcvik a podřídil se ponižování a svévoli nadřízených. Přes deset let odevzdával plat matce. Jeho bratři a sestry studovali. Když měli diplom v kapse, přestali se k němu hlásit. Styděli se za staršího bratra, který to dotáhl jen na policajta. Ale každé drama má vyvrcholení. Řekové tomu okamžiku říkali katarze. Brouwers sám dával přednost moderně znějícímu výrazu turning point. Před šesti lety se rozhodl, že vezme život do vlastních rukou. U policie dal výpověď a přísahal si, že se své podělané rodině pomstí. Jediný způsob, jak toho dosáhnout, bylo mít víc peněz než bratr Jacob, oční lékař, víc prestiže než Bert, herec vystupující v reklamách, větší volnost než Christa, sochařka, a víc vlivu než Kathy, členka provinční rady.

V předmětech bohatství a svoboda obstál na výbornou. Měl značnou prestiž a vliv ve vyšších kruzích a vychutnával si to.

Brouwers vzal kružítka, zjistil, jaké je měřítko na mapě, a udělal kolem Říma kruh o poloměru pět set kilometrů.

Versavel se nervózně podíval na hodinky a přejel si prstem knír. Van In tady zase nechal mobilní telefon. To aby ho nikdo nemohl zastihnout. Vrchní komisař De Kee volal každou půlhodinu.

Žádal, aby Van In k němu okamžitě přišel, jakmile se objeví.

Versavel dělal, co mohl. Volal už každému. Slečna Calmeynová ho ujistila, že komisař a paní prokurátorka odešli před více než hodinou. Leo Vanmaele ho odkázal na l'Estaminet a na soudu se dozvěděl od sekretáře, že paní Martensová je momentálně nepřítomná.

Versavel obvolal všechna čísla ještě jednou, než informoval vrchního komisaře. De Kee se rozlítl. Versavel odevzdaně polkl všechny výčitky a slíbil, že Van Ina do zítřka sežena. Ať se vrchní komisař spolehne, může klidně spát. Versavel nechal Van Inovi vzkaz na záznamníku.

Když se Van In ve dvanáct ještě neobjevil, Versavel to vzdal. Frank na něj čekal se skvělou večeří.

„Haló, to je Lodewijk Vandaele?“

Když Vandaele poznal Brouwersův hlas, zmáčkl na svém aparátu tlačítko. Záznam nemůže uškodit.

„Zdravím tě, Josi. Povídej.“

Vandaelův hlas zněl napjatě, Brouwers si toho hned všiml.

„Jsou nějaké komplikace?“ zeptal se.

Na druhé straně linky bylo chvíli ticho.

„Provoost je mrtvý,“ řekl Vandaele. „Byl zavražděn, jak se zdá.“

„To není dobrá zpráva, pane. Přejete si, abych zahájil pátrání?“

„O tom nemůže být ani řeč,“ řekl Vandaele rezolutně. „Raději mi řekni, jak pokračuješ.“

Brouwers cítil, že stařec před ním něco tají, ale nenáležal.

„Aerts je na Maltě,“ řekl s jistotou.

„Na Maltě. Jak jsi na to přišel?“

„Mám důkazy, které to potvrzují, pane Vandaele.“

Vandaele nekladl zbytečné otázky. Poskytl Brouwersovi čas k rozvinutí hypotézy.

„Aerts si převedl šestnáct milionů na konto u Banco Condottiere v Římě. Jestli je tak mazaný, jak o něm každý tvrdí, zatraceně dobře ví, že se ta transakce dá vystopovat. Když za sebou nechce nechat žádné stopy, musí si peníze vyzvednout osobně. Proto si vyžádal půl milionu cash. Ty peníze potřebuje na přežití, než stopa vychladne. Počítá s tím, že se po něm za pár měsíců přestane pátrat. Na jeho místě bych udělal totéž. Našel bych si bezpečný úkryt a počkal bych, až se bouřka přezene.“

„To zní přijatelně,“ řekl Vandaele. „Ale svět je velký. Proč právě Malta?“

„Vycházel jsem z toho, že Aerts se bude schovávat ve známém terénu a nejráději ne příliš daleko od svého kapitálu. Já bych si také vybral známé místo.“

„Pokračuj, Josi.“

„Malta ještě nepatří do Evropské unie a v poslední době je vyhledávaná jako daňový ráj. Leží necelých pět set kilometrů od italské pevniny. Každý, kdo má něco, co alespoň připomíná člun, se na ostrov může nepozorovaně přeplavit. Kromě toho tam Aerts byl už několikrát na dovolené.“

Tato informace stála Brouwerse desítky telefonátů. U poslední cestovní kanceláře měl štěstí. Vymyslel si k tomu účelu poutavý příběh. Jeho švagr William Aerts mu prý doporučil hotel s apartementy na Maltě. Naneštěstí adresu ztratil a švagr je právě na cestách a nedosažitelný. Jen tak matně si pamatuje jméno cestovní kanceláře, u které si William kdysi cestu rezervoval.

Bylo by možné ten hotel najít?

„Jak jsi věděl, že Aerts bydlel v hotelu s apartementy?“

„Musel jsem si přece něco vymyslet,“ odpověděl Brouwers.

„Nejdůležitější bylo, že měli jeho jméno v počítači. Podle té cestovní kanceláře podnikl první cestu na Maltu v roce 1988.“

Konto u Banco Condottiere si otevřel o rok později. Podle mě připravoval Aerts svůj útěk už dlouho. Nedivil bych se, kdyby měl na Maltě nějakého známého.“

„Není to ukvapený závěr, Josi?“

„To se dozvím za pár dnů, pane Vandaele.“

Brouwers pomyslel na půlmilionovou prémii, kterou mu Vandaele slíbil, když zlikviduje Aertse do týdne.

„Takže jedeš na Maltu,“ řekl Vandaele.

„Jestli s tím souhlasíte, pane Vandaele.“

„Samozřejmě, Josi. Ale průběžně mě informuj.“

„Jistě, pane Vandaele. Budu vám volat každý večer mezi jedenáctou a dvanáctou.“

Van In dorazil do Hauwerstraat ve čtvrt na tři. Zdravě poobědval s Hannelore na terase restaurace Mozart. Steak na lávových kamenech byl pro člověka s dietou přijatelnou variantou.

Versavel stál u okna a zíral ven. Na Van Inův veselý pozdrav skoro nereagoval.

„Co se děje, Guido?“

Versavel se otočil a beze si slova si šel sednout ke svému psacímu stroji.

„Zapomínáš, že nesnáším depresivní stavy,“ smál se Van In.

Versavel mlčel. Ticho ztěžklo jako mokré prostěradlo na suchém těle.

„Stalo se něco s Frankem?“

Versavel si sáhl na knír a pak se podrbl na nose. Van In k němu přistoupil. Natáhl ruku, chvíli ji nechal viset v prostoru a pak ji váhavě položil na kolegovu rameno.

„Není to nic vážného, doufám?“

Versavel ocenil pokus o smír. Podíval se Van Inovi zpřímá do očí. Jeho pohled prozrazoval smutek a beznaděj.

„Frank je pryč. Když jsem přišel v poledne domů, ležel na stole dopis. Vzal si s sebou jen svoje šaty a nádobí.“

Versavel deklamoval, jako by četl hlášení.

„Souvisí to nějak s Jonathanem?“

Van In cítil s přítelem, ale na druhé straně mu dělalo dobře, že patent na žárlivost nemají jen heterosexuálové.

„Frank si myslel, že ho podvádím a že ho mám jen jako hospodyní.“

Van In zažil už hodně, ale vzlykající šestapadesátník bylo přece jen moc.

„Guido, ovládej se.“ Víc ze sebe nedostal. „Tak najednou?“

Versavel přikývl. Cítil prý, že je něco ve vzduchu a proklínal den, kdy se znovu setkal s Jonathanem.

„Vlastně je to moje vina,“ řekl Van In schlíple. „Kdybych po tobě nechtěl, abys...“

„Vždyť jsem ti to navrhl sám,“ protestoval Versavel.

„Mám tě hodit domů?“

Versavel se na kolegu podíval vlhkýma očima. Van Inovi se z toho pohledu udělal knedlík v krku.

„Doma bych se zbláznil, Pietře.“ Chytil Van Ina za ruku. To by Van In od jiného muže nesnesl.

„Ale udělalo by mi dobře trochu čerstvého vzduchu, Pietře.“

Když Carine Neelsová oba muže zastihla v tomto rozpoložení, docela se lekla. Předě dvěma dny by na místnost číslo 204 ještě docela určitě zaklepala, ale teď se považovala za rovnoprávnou členku Zvláštního pátracího oddílu bruggské policie.

„Pardon,“ řekla. Nevěděla jsem, že...“

„Nemusíš se omlouvat.“

Van In se ani nepokusil Versavelovu ruku sundat.

„Přišla jsem podat hlášení o výsledku svého pátrání,“ řekla Carine.

Její telefonická odyssea nebyla příliš úspěšná. Před pěti minutami mluvila s doktorem Verminnenem. Verminnen byl poslední plastický chirurg, kterému Carine volala. Ani on si nevzpomněl na žádného mladého muže, který by si nechal posunout čelist dozadu.

K jejímu velkému překvapení to Van Inovi nevadilo.

„Možná, že tě budeme moci použít jinak, Carine.“

Když ji Van In oslovil křestním jménem, rozbušilo se jí srdce.

„A jak, pane komisaři?“ zareagovala zvědavě.

„Máš večer volno?“

Ta otázka postavila Carinu před dilema. Má koketně přisvědčit nebo předstírat rozhořčení? Nosík se jí zachvěl rozrušením. Zdá se jí to nebo si z ní Van In dělá legraci?

„Záleží na tom, o co jde,“ pokusila se o neutrální odpověď.

Van In pustil Versavelovu ruku a vyběhl Carine, aby si šla sednout k jeho psacímu stolu.

„Víš, co to znamená °tajný agent°, Carino?“

Samozřejmě že to ví. Vždyť sleduje všechny díly Profesionálů a Poldů.

„Pak taky jistě víš, jaké to s sebou nese riziko?“

Přikývla a pokusila se zakrýt zrychlený dech tím, že si založila ruce přes prsa.

„Dobře,“ řekl Van In. „Chtěl bych, aby sis vzala na zbytek dne volno a ...“ Dal jí několik přesných instrukcí. „Pak tě budu čekat v osm hodin u mě doma. Tam můžeme provést zbytek operace.“

Carine Neelsová vyplula ze dveří jako madona na obláčku.

Chtělo se jí zpívat radostí. Ale to nejde. Kdyby to udělala, bylo by po tajném poslání.

Nad věžemi města Bruggy se stahovaly šedé mraky. Po dlouhém, teplém létě v sobě podzim přinášel příslib brzké zimy. Van In se vydal směrem k pobřeží. S trochou štěstí tam najdou ještě slunné místo. Versavel po celou cestu nepromluvil. Zíral před sebe, jako by jeli na konec světa.

Van In zaparkoval auto u přístavu jachet na Blankenberge. Po šedavé podzimní atmosféře tam nebylo ani vidu. Pláž se skvěla pod azurově modrým nebem. Na hrázi vála příjemná bríza. Lidé tady vypadali přívětivěji než v zaprášených Bruggách. Vzduch byl čistší a šumění moře dolehlo dokonce i k Versavelově sluch.

„Víš, že jsi dobrý chlap, Pietře?“ řekl najednou.

Van In mu položil ruku kolem ramen.

„Já vím, Guido,“ zasmál se. „A jsem rád, že to konečně od někoho slyším. Ale vylekal jsi mě. Rozchod s Frankem. Po těch letech!“

Versavel vdechl do plic vlažný mořský vzduch. Při cestě z Brugg do Blankenberge se pokoušel najít vysvětlení pro strašné drama, které rozcupovalo jeho řádný život na kousky.

„Mělo mi to dojít dřív,“ řekl. „Sexuálně jsem Franka už neuspokojoval. On tím trpěl. V minulých měsících si několikrát stěžoval a já jsem mu musel dokazovat, že jsem na tom ještě dobře. Ta záležitost s Jonathanem byla kapka, kterou pohár přetekl. Frank je pryč. Teď jsem starý a sám.“

Van In měl s depresemi zkušenosti. Utěšující slova by ránu nezahojila, ale mlčení je také na nic.

„Nemluv nesmysly, Guido, vypadáš na něco přes čtyřicet. A svět je velký. Jsi zachovalý, sympatický, inteligentní a

kromě toho...“

Van In říkal přesně to, co by sám od nikoho nechtěl slyšet, kdyby byl na dně. Nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že ze sebe bude někdy soukat takové bláboly. Zastavil se a podíval se na Versavela.

„A kromě toho jsi můj kamarád, Guido. Mám tě rád.“

Dokonce i Versavel se lekl, když ho Van In objal. Polibek na tvář bodavou bolest trochu ukonejšil. Výletníci pobaveně pozorovali líbající se dvojici homosexuálů, ale Van In si z toho nic nedělal.

„Hannelore by to taky udělala,“ řekl. „Oba tě máme opravdu rádi, Guido. Na to nezapomínej.“

Versavel se podíval na nebe, protože mu došla slova, kterými by vyjádřil svoje pocity. Zatahal si obvyklým způsobem za knír, což považoval Van In za dobré znamení.

„Myslím, že si zasloužíme jednoho černého Duvela,“ řekl Versavel nečekaně.

„My?“

„Dnes potřebuju jeden žejdlík,“ řekl Versavel.

Loď k lovu garnálů vjížděla do přístavu a v brázdě za ní poletovalo hejn křičících racků. Před budovou vodní strážce odbočila nalevo směrem na Oosterstaketsel.

Na konci mola stál přístřešek, který teď sloužil jako kavárna. Terasa byla plná. Desítky výletníků si tam v křesílkách vychutnávaly pozdní podzimní slunce.

Van In uchvátil stolek, který právě opouštěli čtyři hulákající Němci. Využil toho, že se nemohli dohodnout na ceně sangrii. Číšník byl se změnou spokojen a pohledem doprovodil Germány na jejich pokračování v „suché pouti“.

„Dva Duvely,“ řekl Van In. „Ledové, jestli to je možné.“

Když projížděla kolem zábradlí mohutná plachetnice, všichni na terase se zhoupili. Zabzučely kamery, cvakaly fotoaparáty. Pro mnoho hostů to byl nejúspěšnější okamžik dnešního dne. Originální fotografie bude doma důkazem, že něco zažili.

„Už je to lepší?“ zptal se Van In starostlivě.

Versavel si vyhrnul rukávy od košile a uvolnil si kravatu.

Nikdo by v něm nehledal detektiva.

„De Kee s tebou chtěl dnes ráno mluvit,“ vzpomněl si.

„Guido, pro lásku boží. Uvolni se.“

„To taky dělám, Pietře. Práce je to jediné, co mi ještě zbývá. Pomáhá mi zahánět přízraky.“

Číšník, přátelivý čahoun kolem čtyřicítky, jim přinesl Duvely s hustou pěnou. Tak to má být. Když se Versavel chystal hned zaplatit, udělal číšník odmítavý posunek. To se Versavelovo líbilo.

„Viš, o čem se mnou starší chce mluvit?“

Versavel se napil silného piva, jako by to byla minerálka.

Na kníru se mu zaleskly kapičky.

„Přečetl si tvoje hlášení, Pietře. Myslím, že mu v žaludku leží seznam, který jsi vyždímal z Lindy Aertsové. De Jaegher je v předsednictvu Rotary klubu, kde je De Kee členem.“

„Úplně vidím, jak má z některých jmen noční můru.“

Van In si mimo jiné vzpomněl na Johana Bryse, ambiciózního ministra zahraničních věcí. Lidi od určitého společenského postavení trpí stíhomamem. „Herbert musel být zvláštní člověk,“ dumal.

„Myslíš, že mezi Brysem, Provoostem a Herbertem existuje souvislost?“

„Každopádně jsou dva z nich mrtví,“ řekl Van In.

„Takže Bryse zadržíš?“

Van In si tuto otázku položil v uplynulých osmačtyřiceti hodinách tisíc a jedenkrát. Odstřel ministrů se sice právě dost nosí, ale k tomu, aby si Bryse upekl na rožni, nemá dostatek důkazů. To, že si občas odskočil na jedno číslo do obskurního bordýlku, není trestný čin.

„Na seznamu jsou ještě jiná zajímavá jména, Guido.“

Versavel kývl. Vyslychat ministra zahraničních věcí na základě vynuceného doznání bordelmana byl riskantní podnik. Nápad použít na zátop jeho kumpány zněl o poznání bezpečněji.

Van In objednal dva další Duvely a talíř syra. Lehký oběd dnes v poledne si žádal svou daň.

„Musíme najít nejslabší článek, Guido.“

Vytáhl z náprsní kapsy kopii seznamu. Společně probrali jedno jméno po druhém. Soudci nepřicházeli v úvahu. Zbytek tvořila desítka politiků, bývalý plukovník od státní policie, čtyři průmyslníci, jeden duchovní, dva vysocí funkcionáři finančního úřadu, Vervoort a De Jaegher. Van Inovi bylo jasné, že seznam není zdaleka kompletní. Linda Aertsová znala jen jména stálých zákazníků. Vzal propisovačku a podtrhl jména členů předsednictva nadace: Vandaele, Provoost, Vervoort, Deflour a Muys.

„Hlasuju pro kanovníka,“ řekl Versavel přesvědčivě. „U pastorů se předpokládá, že nelžou.“

Van In označil Deflourovo jméno kroužkem.

„Pak bych vzal Muyse,“ zašklebil se.

„Proč Muyse?“

Van In se napil z nové sklenice Duvelu.

„To se přece přímo nabízí,“ zasmál se. „Kdyby neměl na konci s, bylo by to jako fuj.“

Versavel vypil druhé pivo skoro jedním douškem. Koňská dávka rychle zapůsobila.

„To musím hned zavolat Interpolu,“ řekl ztěžklým jazykem.

„Jsem přesvědčený, že takovou metodu ještě ve svých počítačích nemají. Vůbec bych se nedivil, kdyby se všichni pyromani jmenovali Plamínek.“

„Ne, ti se jmenují Křesadlo,“ smál se Van In.

Carine Neelsová se musela dvakrát zeptat, než našla Vette Vispoort. Muž, kterého oslovila v Jakubově ulici, jí nabídl pět tisíc franků, když s ním na hodinku půjde. To ji utvrdilo v přesvědčení, že se převlek podařil. Carine se na sebe podívala do výkladní skříně, kterou právě míjela. S uspokojením konstatovala, že je velice sexy.

Kapitola 10

Melchior Muys byl korpulentní muž s ledově chladnými očima kobry. Za konvexními skly s drahými módními obroučkami vypadaly nepřirozeně velké. Svým vysokým čelem nedělal byrokratům ostudu.

Dříve byla předčasná holohlavost symbolem moudrosti. Dnes se na to jde jinak. Muži jsou holohlaví proto, že jejich otec byl také holohlavý.

Van In věděl, že Muysovi je čtyřiačtyřicet. Kdyby to nevěděl, hádal by hlavnímu revizorovi o deset let víc.

„Dobré jitro, pane komisaři.“

Muys mu nabídl židli. Podnos s konvicí a dvěma šálky prozrazoval, že je očekáván.

Van In si navzdory obligátnímu cedulce se zákazem kouření zapálil cigaretu, aby ukázal hned zkraje, kdo je tady šéfem. Muys byl ve střehu. Stiskl knoflík domácího telefonu a požádal sekretářku o popelník.

„Přicházím v souvislosti s vraždou Yvese Provoosta,“ řekl Van In ležerně.

Metoda „vpadnout do dveří“ má svoje výhody. První reakce vyslychaného měla takřka nedocenitelnou hodnotu, zejména ve chvíli, kdy naléval kávu. Načasování bylo perfektní. Muys vylil kávu na talířek.

„To je velice politováníhodná záležitost,“ řekl Muys.

Hlavní revizor se pokusil ovládnout třesoucí se ruku.

„Předpokládám, že jste ho dobře znal.“

Muys položil konvicí na podnos a posadil se za svůj psací stůl. Tam se cítil bezpečnější.

„Služebně,“ řekl opatrně. „Yves byl vážený člověk. Jeho smrt na mě silně zapůsobila. Brutální vražda...“

„Provoost se stal obětí nějakého vyrovnávání účtů,“ přerušil ho Van In hrubě. „Podle výsledků vyšetřování k dnešnímu dni předpokládáme, že souvisí s jeho pravidelnými návštěvami v Love.“

Muys seděl s rukama založenými na prsou. Tato poloha absorbovala šok, který utrpěl po vyslovení jména Love.

„Vy jste tam dřív přece také jezdil, pane Muysi?“

Van In se napil kávy a předstíral, že se dívá oknem ven.

Koutkem levého oka ale Muys bedlivě sledoval.

„Promiňte, pane komisaři, ale obávám se, že nevím, o čem mluvíte.“

Jeho hlas zněl pevně. Šok už přešel.

„Nikdy jste tam tedy nebyl?“

„Ne,“ řekl Muys.

Vrchní revizor našel ztracenou rovnováhu. Stejně jako mnoho úředníků střední kategorie se pády a povstáním naučil, že pravda je relativní pojem. Zapřít je vždycky lepší, než přiznat.

„Dáte si ještě jeden šálek kávy, komisaři? Nebo raději koňáček?“

Chystal se vstát od stolu. Van In posunkem naznačil, že je spokojený s jedním šálkem, ale Muys to neakceptoval. Vydal se směrem k archivní skříní. Tam přechovává většina úředníků svoje alkoholické nápoje.

„Svědkové přesto potvrzují, že jste tam pravidelně jezdil,“ řekl Van In. „To samozřejmě není trestný čin,“ dodal ihned.

Muys vybral ze širokého sortimentu posilujících nápojů nenačatou láhev Otardu. Vždyť vyšší funkcionáři mají právo na pět jednotek měsíčně. Roznáší je speciální kurýr. Na akcizu leží stovky beden alkoholu jedna na druhé. Byla by přece škoda všechno zabavené zboží zničit.

„Přemýšlím, kteří svědkové by to mohli být, komisaři,“ řekl Muys vychytrale.

Nalil Van Inovi obrovskou dávku. Bylo to vyzkoušená taktika, která se skoro nikdy neminula účinkem. Ve Flandrech je jídlo a pití nejlevnější formou korupce. Van In ten model znal. Vzpomněl si na Lindu Aertsovou a pochopil, proč se složila. Jedna noc v policejní cele pro ni musela být příšerným zážitkem. Kromě toho jí ufoukl partner s uspořenou librou. Ačkoliv se Van In za alkoholika nepovažoval, působil na něj jantarový nápoj zvláštní přitažlivostí. Jedna sklenička neuškodí, pomyslel si.

„O tom vám nemůžu nic říct, pane Muysi, ale máme k dispozici údaje, na jejichž základě předpokládáme, že...“

Muys mu přistrčil sklenici.

„Na zdraví, komisaři.“

Van In se napil. Minulý týden měl při podobné záležitosti špatné svědomí. Dnes si chuť dřeva a kouře vychutnával.

„Jestli tomu dobře rozumím, je toto formální rozhovor,“ řekl Muys.

Van In přikývl. Cítil se jako kočí, který ztrácí vládu nad svým spřežením. Mnoho neschází a koně se splaší.

„To je dobře,“ pousmál se Muys. „Jinak bych se musel poradit se svým právníkem.“

Triumfálně se napil. Ošklivý záblesk v jeho očích Van Ina vyburcoval.

„Rád bych věděl, co vám váš právník poradí, až mu ukážu videozáznamy, pane Muysi. Vaše žena asi taky nebude nakloněná představě, že si její manžel tu a tam zaskotačí s někým jiným.“

Van In si uvědomoval, že silně riskuje, ale způsob, jakým Muys stiskl skleničku, mluvil za všechno. Klouby mu zbělely.

V odborné terminologii se tomu říká trefa do černého.

„Videozáznamy, komisaři?“

„Každý muž si občas spustí kalhoty, Muysi. Neumím si představit, že by strážci fiškusy byli výjimkou.“
Muys se upřeně zahleděl na koňak a pak zatahal zuřivě za udičku, kterou mu policajt hodil.
„To už je hrozně dávno, komisaři,“ řekl po drahé chvíli.
„Byl jsem tam nanejvýš dvakrát.“
„Dvakrát?“
Lidi lžou vždycky odstupňovaně. Mají pocit, že z toho vyjdou laciněji, když zminimalizují frekvenci svých prohřešků.
„Chtěl jste říct dvakrát měsíčně,“ řekl Van In stroze.
Vrchní revizor upil znamenitého moku jako by pil limonádu.
V duchu usilovně přemýšlel, jak by se té újmě dalo zabránit.
„Ale o to vlastně nejde, Muysi. Mě víc zajímá Provoost a Brys.“
Muysovi se viditelně přitížilo. Jeho oči reptily se zúžily do bezkrevných štěrbin. Věděl, že v osmdesátých letech byly nějaké problémy. Vandaele tenkrát Love náhle zavřel a kolovaly fámy, že se tam stalo něco hrozného. Padla jména Provoost a Brys a trvalo celý rok, než se činnost znovu rozjela jinde.
„Jistě chápete, že my úředníci také nejsme svatí. Tu a tam se musíme chovat pragmaticky.“
Van In kroužil koňakem po stěnách skleničky a jako znalec nasával aroma.
„Chcete tím říct, že daňovými úředníky se dá manipulovat?“
Muys napnul síly k obhajobě. Lež praskla jako zralý vřed.
„Někdy musíme počítat i s jinými faktory,“ řekl opatrně.
„Například?“
Van In si mohl dovolit aroganci inkvizitora. Jeho temní předchůdci dokázali, že jen ukázat mučidla má stejný efekt jako jejich použití.
„Pracovní příležitost, komisaři. Kdybychom každý podnik považovali za stoprocentní, pak...“
„Pak co?“
Muys si znovu nalil. Van Inovi se velice zamlouvalo, jak si vrchní revizor vběhl do vlastní pasti.
„Každý ví, že daňový tlak v této zemi je nelidský. Proto máme instrukce nevystupovat vůči malým podvodníkům příliš přísně.“
Konec konců - i v minulosti to tak bylo.“
„A výměnou za mlčení jste si občas mohl gratis zašpásovat v Love?“
Van In vzal láhev a ostentativně si nalil sám. Výhra se musí oslavit, pomyslel si. Muys mu připomínal postavu z jednoho Felliniho filmu. Vrchní revizor nebyl nic víc než třesoucí se hromada tuku v pěkném oblečku.
„Tehdy to nebylo nic zvláštního,“ hořekoval Muys. „V osmdesátých letech se takové praktiky tolerovaly.“
„Takže to přiznáváte,“ poznamenal Van In nelítostně.
Muys se na něj prosebně zadíval - jako prase před porážkou na svého řezníka.
„O Brysovi a Provoostovi mi nic neřeknete?“
Muys prudce zavrtěl hlavou. Jediné slovo o Brysovi by znamenalo konec jeho kariéry u finančního úřadu.
„Možná o Vervoortovi?“
Muys zíral před sebe jako bez ducha. Vervoort byl dynamit.
Upozorňoval na to Vandaeleho už léta.
„Vy přece pana Vervoorta znáte. Jestli se nemýlím, je v představenstvu nadace Vlastní pomoc a podle informací, které mám k dispozici, jste vy v představenstvu také.“
Van In si tuto poznámku nechal na konec. Řeči o vraždě Provoosta měly Muysa jen zpracovat.
„To souhlasí, komisaři.“
Úředník stiskl čelisti. Takhle se nejvíc podobal kobře.
„Nadace je záležitost pana Vandaeleho. Cílem sdružení je podpora lidí v nouzi.“
„Lidi vlastního národa?“
„Každý Vlám, který se ocitne v nouzi, u nás může zaklepat.“
„Bez jakékoliv podmínky?“
„Bez jakékoliv podmínky,“ přisvědčil Muys. „Samozřejmě si klientův příběh ověřujeme, abychom naším systémem nepodporovali nepoctivce.“
Muys polkl. Jeho ohryzek se sotva pohnul. Slovo „nepoctivce“ raději neměl vypustit z úst.
„To je pozoruhodné,“ řekl Van In. „Slyšel jsem, že ten, kdo chce využít pomoci nadace, musí být členem NUFu.“
To byl uvážený tah. Van In neměl ani jediný pádný důkaz o tom, že by nadace poskytovala pomoc na základě ideologické příslušnosti.
„O tom nemůže být řeč, komisaři. NUF je politické hnutí, se kterým spolupracujeme. Samozřejmě nemohu popřít, že mnoho lidí, jimž pomáháme, se k hnutí spontánně připojí.“
Van In měl ale v rukávu trumf.
„Vy jste revizionista, pane Muysi?“
Vrchní revizor byl v úzkých. Rozvětvená žila na jeho čela naběhla.
„Na tuto otázku nemusím odpovídat,“ řekl sklesle.
Van In vycítil v té větě nepřátelský tón.
„Takže jste,“ řekl pohrdavě. „Nepřekvapilo by mě, kdyby miliony, které nadace ročně utratí za tiskoviny, sloužily k přesvědčování naivních duší o tom, že koncentrační tábory jsou výmysl a že židí, kteří se nevrátili, umřeli na zápal plic a dyzentérii.“
„Nemáte právo,“ řekl Muys s potlačovanou zlostí.

Ošklivá žila na jeho čele pulzovala. Van In došel k názoru, že jeho návštěva může skončit.

„Jaké máte právo svádět lidi, kteří se ocitnou v nouzi?“

Z lidí vašeho druhu se mi dělá nanic. Docela rád vám něco slíbím: nebude to dlouho trvat a odvedu si v vás v železnicích.“

Podíval se na hodinky.

„Ale teď je načase, abych se nadýchal čerstvého vzduchu.“

Vstal a zanechal vrchního revizora ve více či méně rozrušeném stavu.

Versavel čekal v místnosti číslo 204 na Van Ina. Jeho návštěva u kanovníka Defloura byla kratší, než předpokládal.

„Tělo je slabé,“ řekl, když se ho Van In zeptal, jak probíhal rozhovor s duchovním. „Myslím, že ten chudák byl rád, že může litovat svých hříchů.“

Za jiných okolností by se Versavel ušklíbl. Teď pronesl hlášení způsobem, jako by mu na bedrech leželo utrpení všeho lidstva.

„Prozradil něco na Provoosta?“

„Negativní.“

„Na Bryse?“

„Ani slovo,“ řekl Versavel. „Deflour mi připadá jako poctivec.“

„A co NUF?“

„Deflour přísahal při všech svatých, že k účetnictví nadace nemá přístup.“

„To je nesmysl. Já bych extrémně pravicové pastory v téhle zemi živit nechtěl.“

„Možná že jsme na falešné stopě,“ oponoval Versavel.

Van Ina už to také napadlo. Souvislost mezi Herbertem, Provoostem a NUFem byla krajně nejistá. Kdyby Provoost nebyl zavražděný, už by tu hypotézu dávno vzdal.

„Jestli se nic nedozvíme ani z odposlechu telefonu, bojím se, že budeme muset změnit směr,“ řekl Van In rezignovaně.

Versavel se na svého šéfa podíval velkýma očima. Ten vyškral poslední cigaretu a krabičku zmačkal.

„Nechtěl jsem ti to říkat, Guido, ale...“ Van In si naplnil plíce kouřem. „Náhodou znám jednoho šikovného mládence, který u mě má nějaký dloužek.“

Versavel si položil dlaň na čelo.

„Hraješ si s ohněm, Pietře. Ví o tom Hannelore?“

„Ona chce mermomocí do Portugalska,“ povzdechl si Van In.

„Když budu postupovat legálně, potrvá nejméně dva měsíce, než dostanu povolení k odposlouchávání jejich telefonů.“

„To mě tedy podrž,“ reagoval Versavel upřímně. On si s Frankem plánoval cestu do Turecka. Srdce mu krvácelo, když na to pomyslel.

„Proč nenecháš odposlouchávat Vandaeleho a Bryse?“

Ještě než mohl Van In odpovědět na otázku, zazvonil telefon.

„Haló.“

Van In vzal propisovačku, rychle si kostrbatým rukopisem zapsal několik vět a položil několik otázek, z nichž Versavel nebyl moudrý. Rozhovor trval sotva tři minuty. Když Van In zavěsil, tvářil se nadšeně.

„Tak co?“ zeptal se Versavel.

„Telefony Vandaeleho a Bryse mají štěnici,“ řekl Van In roztržitě.

„To ani nechci vědět, Pietře.“

„Myslel jsem, že ano...“

„Raději bych teď věděl, s kým jsi mluvil.“

Van In předstíral, že si nevšiml Versavelova kousavého tónu.

Seržant vypadal, že je těsně před zhroucením. Z příznivého efektu jejich výletu do Blankenberge už moc nezbyvalo. Frankův odchod způsobil, že za dva dny zestárl o pět let.

„Muys volal ani ne pět minut po mém odchodu Versavela.“

Informoval ho o účetnictví nadace, jestli by sneslo hloubkovou kontrolu. Podle Vervoortovy reakce si s tím Muys nemusí dělat starost. Žádný vyšetřující soudce by si netroufl nařídít domovní prohlídku u nadace.“

„Mohl by mít pravdu, Pietře.“

Van In pokrčil rameny.

Leo Vanmaele byl známý svým neomylným citem pro timing.

Vždycky se objevil přesně v okamžiku, kdy ho nikdo nečekal.

„Neruším, že ne?“ zašklebil se malý fotograf na Van Ina.

„Ty a rušit? Neblázni, Leo. Vezmi si židli a sedni si na zadek. Máme ještě kafe, Guido?“

Guido zabručel, že ne, ale pak se slitoval a odebral se ke kávovaru.

Vanmaele se uhnízdil v jedné z nových nastavitelných kancelářských židlí. Zalíbilo se mu, že si může upravit výšku a že se může otáčet. Dostal z toho svrbění v břiše, jako o pouti na kolotoči. Ale i na nejposlednější stupni sotva dosáhl nohama na zem.

„Provoost se smrtí musel dost bojovat,“ řekl s jímavým výrazem ve tváři.

Van In kývl. Zadušení kuličkou na nose mu také nepřípadalo jako nejlepší způsob úmrtí.

„Vypadá to, že ho vrah nejdřív chtěl trochu pošimrat.“

Versavel se překvapeně otočil.

„Povídej,“ řekl Van In zvědavě.

„V Provoostově pracovně byla stojací lampa. taková drahá italská věcička, kterou...“

„Mohl bys laskavě přejít k věci, Leo?“

„Dobře, dobře. Šňůra je utržená těsně u stojanu a pak zase zastrčená pod lampu. Je roztřepená a dráty jsou obnažené. Chlapi z technické pátračky našli kousek izolace v sifonu pod dřezem a v Provoostově ohanbí objevili malé kousky mědi.“

„Vítejte v Jižní Americe,“ hvízdal Van In.

Došlo mu, co měl Leo na mysli tím pošimráním. Nedávno viděl v televizi film, v němž připoutali vězně k posteli s drátěnkou.

Muž v doktorském plášti polil něšt'astníka vodou a obložil ho elektrodami. Scénu podbarvovala Schubertova hudba. Van In mimoděk pomyslel na Lindu Aertsovou. Třeba ten film viděla také a oné noci v cele si ho vybavila.

„Sadomasochisti zacházejí až tak daleko?“ zeptal se Versavel.

„Ne,“ odpověděl Leo. „Většinou používají kód. Jakmile začne být bolest nesnesitelná, přestanou s milostnými hrátkami. Sadisti ale na rozdíl od nich...“

„Jdou až do krajnosti.“

Van In si zase vzpomněl na Lindu. Měl nepatrný pocit viny.

Ale při troše upřímnosti si musel přiznat, že se mu to docela zamlouvalo.

„Jenže Provoostův vrah šel po nějakých informacích. K tomu přece mučení slouží.“

„To je výmluva každého sadisty,“ zareagoval Versavel suše.

Kdyby uměl číst myšlenky svého šéfa, určitě by tu poznámku nevyslovil.

„Mučení je klasický prostředek k získávání informací,“ řekl Leo.

„Nebo k přiznání.“

Versavel zapomněl na chvíli na palčivou bolest, která mu rvala srdce. Byl rád, že debata odvádí pozornost od jeho vlastního milostného utrpení.

„Myslíš, že Provoost zabil Herberta?“

Leo a Versavel se na Van Ina překvapeně podívali. Proč je to nenapadlo?

V dálce protnul bledý zásvitblesku purpurové nebe. Za několik vteřin po střeších zaroloval hrom. Uprostřed dne se setmělo jako v noci. Myriády mraků zatemnily město. Avízovaná bouřka propukla s veškerou zuřivostí. Déšť se lil jako z kádí.

Versavel skočil k oknu a zavřel ho. Van In přijel se svou židlí blíž k psacímu stolu, jako by tam bylo bezpečněji.

„V tom případě, Pietře,..."

„Já vím, Leo. Jestli Provoost zavraždil Herberta, píchli jsme do vosího hnízda. Ostatní klienti Love se budou cítit ohroženi a zapojí všechny páky, aby to ututlali.“

„Dutroux hadr,“ zašklebil se Van In.

„To se teď ještě nedá říct, Guido. Vyšetřování stále probíhá.“

Leo patřil k soudní policii. Jeho reakce byla pochopitelná.

Jeden skandál a jeho služba končí. Vždyť dnes se s lidmi od soudu mává jako špinavým hadrem.

Van In se pokusil uklidnit mysl. O válku policajtů neměl zájem.

„Vážení pánové, sousedíme se na jádro věci. Jestli mají padat hlavy, obstarám to.“

Versavel kývl. Věděl, co má Van In na mysli. Loni si podal komisaře Vendekerckhovea a Creytense zcela neortodoxním způsobem. Což nic nemění na tom, že Versavel stojí za svým komisařem i nadále.

„Je za tím William Aerts?“

Seržantovi se zdálo, že Van In tuhle stopu bere na lehkou váhu.

„Aerts je pěšák, Guido. On jen organizoval sexuální orgie v Love. Malé ryby mě nezajímají. Já chci dostat žraloky.“

„Na lov žraloka potřebuješ malou rybu,“ pokračoval Versavel umíněně dál. „Podle mě Aerts ví, jak to tenkrát bylo. Proč by jinak vzal nohy na ramena?“

Van In tu otázku nemohl jen tak přejít.

Křivolaké blesky a rachot hromu se střídaly v ďábelském tempu. Dešťová clona umožňovala viditelnost sotva na dva metry.

Leo si nalil kávu.

„Guido může mít pravdu,“ řekl.

Van In si zakryl obličej oběma rukama. V demokracii má většina vždycky poslední slovo. Jestli má taky pravdu, je jiná otázka.

„No tak dobře,“ řekl lehce ironicky. „Tímto prohlašuji lov na Aertse za zahájený. Dělej, co musíš. Uvědom Interpol, zavolej na městskou policii, zapoj Matku Terezu. Je mi to jedno, protože je mi jasné, že zatím musíme veslovat s těmi vesly, která máme.“

„Musíme se tedy spokojit s klienty Love,“ povzdechl Versavel. „To je pro Herberta dobrá zpráva. Ale co uděláme s Provoostem? Kdo ho zabil? Někdo z Love?“

„To není moc pravděpodobné,“ oponoval Leo. „Proč by odklízeli svého kumpána?“

„Někdo zvenku?“ zeptal se Versavel skepticky. „Kdo by ještě - kromě nás - mohl mít seznam členů Love?“

Van In se nikdy nedotkl elektrického úhoře, ale teď si uměl představit, jaké to je. Provoost byl zavražděn toho dne, kdy Linda prozradila jména a radila se s ním.

„Linda Aertsová,“ řekl Van In polohlasně. „Ale proč?“

Leo sraštil obočí. Napil se voňavé kávy.

„Apropó. Chlapi z technického oddělení udělali u Provoosta ještě jeden zajímavý objev. Vrah nespěchal a celý dům důkladně vyluxoval a vytřel.“

„To nemyslíš vážně.“

Leo přesvědčivě kývl. „Pak si vzal sáček z vysavače s sebou a slečna Calmeynová tvrdí, že jeden z jejích mopů na podlahu zmizel. Podívej se do odborné literatury. Občas se stane, že vrah si dá tu práci a přejede místo činu vysavačem, ale o vytírání podlahy jsem ještě nikdy nic neslyšel.“

„Tak tedy žena,“ zasyčel Van In.

„Nebo někdo, kdo zatraceně dobře zná metody, které používáme ke zjišťování stop,“ řekl Versavel suše.

Van In zareagoval okamžitě. „Zavolám Hannelore,“ řekl.

„Jestli teď nedá prokuratura zatykač na Lindu Aertsovou, tak jsem papež.“

Těsně před tím, než se dotkl sluchátka, telefon zazvonil.

„Haló, tady Van In.“

Ze sluchátka z dálky uslyšel hysterický jekot.

„Dobrý den, pane Vermaste. Jak se máte?“

„Výborně, komisaři. Děkuju.“

Ječení ve sluchátku neustávalo. Van In se ani nemusel ptát, jak se mají ostatní členové rodiny.

„Nezlobte se, že ruším, komisaři. Možná že to není důležité,“ řekl Vermast váhavě. „Ale...“

„Všechno může být důležité, pane Vermaste. A vůbec nerušíte.“

Van In udělal otrávený obličej a neslušný posunek. Copak ten zase hlinomaz má.

„Věc se má tak, komisaři. Ještě než dorazila policie, vzala moje dcera z hrobu dvě věci. Zjistili jsme to dnes ráno.“

Van In dal Versavelovi pokyn, aby si vzal druhé sluchátko.

Podle Van Inových doširoka otevřených očí poznal seržant, že jde o něco vážného. Leo si nalil třetí šálek kávy.

„Tina to před námi celou dobu schovávala,“ pokračoval Vermast omluvným tónem. „Možná...“

„Mohl byste přejít k věci, pane Vermaste?“ přerušil ho Van In podrážděně.

Versavel slyšel, jak ten dobrý muž polkl.

„Tina našla dvě věci. Moje žena si myslí, že to jsou protézy prsů,“ řekl Vermast nejistě.

„Benson na nebesích.“

„Prosím?“

„Protézy prsů?“

„Jak říkám, komisaři.“

Versavel si popotáhl knír. To je vpravdě kafkovská situace.

„Jen klid, pane Vermaste. Za deset minut jsme u vás.“

Boeing 737 společnosti Air Malta přistál o půl třetí na letišti v Lucq. Stroj kodrcal po hrbolaté dráze a zastavil sto padesát metrů od moderní letištní budovy. Jos Brouwers počkal, až vystoupí náklad sluncechtivých turistů. Vyčerpaná letuška ho posunky vybízela ke spěchu. Brouwers se zamračil. Neletěl poprvé, aby s ním musela zacházet jako s tím stádem turistů.

V prvním náporu vedra si připadal jako v suché sauně. Ale ne nadlouho. Po dvou minutách mu mezi lopatkami stékaly pramínky potu. Ani teplý větřík nepomáhal.

Celní formality proběhly rychle. Tady jsou turisté vítáni.

Za necelou čtvrt hodinku už pestře pomalované minibusy odvážely tlupu netrpělivých návštěvníků.

Brouwers procházel chladnou halou. Na Maltě rozhodně umějí zacházet s klimatizací. V hale bylo příjemně. Když opadl rozruch kolem nové várky turistů a zavládl klid, vydal se Brouwers na obhlídku. Kancelář půjčovny aut Avis byla sotva větší než její důvěrně známé červeno-bílé logo. Zaměstnanec firmy nahrazoval nedostatek prostoru širokým úsměvem.

Brouwers si vybral bytelné suzuki. Když odjížděl, zamával mu zaměstnanec přátelsky na rozloučenou. Brouwers si přečetl v průvodci, že Maltézané zbožňují placení v hotovosti. To ale nebyl hlavní důvod, proč za auto zaplatil cash. Kreditní karty a šeky zanechávají stopy a to nebylo vhodné pro člověka, který cestoval s falešným pasem.

Cesta z Lucqy do Valletty, hlavního města ostrova, mu zabrala sotva čtvrt hodiny. Dvouproutá silnice byla dostatečně široká a perfektně značená - na středomoří. Pak už to šlo poněkud obtížněji. Ulice ve Vallettě se chaoticky proplétaly a doprava se dala srovnat s provozem v Aténách.

Brouwers si v Belgii koupil plán města a ještě doma si ho důkladně prostudoval. Byl ztracený čas, protože se zakrátko dostal do úzkých. Největší potíže mu dělala jízda vlevo. Naštěstí se domácí řidiči chovali ohleduplně, když vzal zatáčku příliš zeširoka nebo vyjel příliš doprava. Vždyť jsou na nešikovné turisty zvyklí. Dokonce vymysleli velice nápadité řešení.

Poznávací značky všech aut z půjčovny začínají na „X“. Každého cizince poznají Maltané z dálky.

Když přijeli před bránu Love, Van In zatroubil. Versavel chtěl vystoupit, ale Van In ho zadržel.

„Jsme ve dvacátém století, Guido.“

Mohl stejně tak dobře říci „Sezame otevři se“. Ještě než to Versavelovi došlo, otevřela se třímetrová brána nehlučně dokořán.

„Aby neztráceli čas,“ zašklebil se Van In. „Když jelo panstvo na pich, nechtělo ztratit ani vteřinu.“

„Nechápu, co je na rychlém čísle tak přitažlivého.“

Versavel pomyslel na Franka, na nekonečné večery s pečenými kraby a studeným mandlovým olejem.

Van In projel po hrbolaté cestě.

„Tihle chlapíci šukaj jako když paličkama tluče,“ řekl.

„Samá bleskovka, žádná vášeň.“

„Jak to tak dobře víš?“

„Protože jsem komisař přece. Cos myslel?“

„Ty se považuješ za machra?“

„Mluvil jsem o panstvu.“

„Není to jedno?“

„Machři, panstvo, to jsou témata.“ povzdechl si Van In. „Za chvíli začneš mluvit o kurvách a o šoustání.“

Hugo Vermast pozdravil pány od policie napjatým úsměvem.

„Jste tady brzy,“ řekl. „Doufám, že jsem vás neobtěžoval zbytečně. Tak naléhavé to zase není.“

Van In udělal odmítavý posunek. „Policie je tu pro občany,“ řekl vážně. „Je naší povinností prověřit každé upozornění.“

Zdálo se, že se Vermast uklidnil. Versavel skousl spodní ret. Van In zase přehání. Nebo to byla ironie?

„Já bych si těch pytlíků vůbec nevšímal, ale moje žena...“

„Vaše žena je zdravotní sestra,“ řekl Van In, ještě než Vermast stačil dopovědět omluvu.

Vermast je zavedl do kuchyně. Na rozdíl od první návštěvy tam bylo uklizeno. Na stole ležely pytlíky z umělé hmoty jako splasklé balonky.

„Támhle jsou,“ řekl Vermast.

Van In vzal jeden do ruky. Protéza mu na omak připadala jako pudink zabalený v igelitu.

„Je neuvěřitelné, že dámy jsou za tohle ochotné platit majlant.“

Versavel se zdržel komentáře. Nikdy nepochopí, proč muži tak letí na ženská prsa.

„Joris si je schoval do tajné skrýše. Je celý divý po neobvyklých věcech. Říkal jsem vám, že je trochu autista?“

Van In důrazně přikývl. Doufal, že se s tím Vermast spokojí.

„Intelektuální kapacita autistů se často podceňuje,“ řekl Vermast se zápalem. „Určitě jste viděl film Rainman.“

Promluvil jak hrdý otec. Joris je zvláštní chlapec proto, že mazaný scénarista povýšil výjimku na normu. Průměrný Američan si dokonce mohl začít myslet, že rodina se třemi dětmi bez autisty není normální.

„Myslíte ten film s Dustinem Hofmanem?“ zeptal se Versavel diplomaticky, když Van In nereagoval.

„Přesně tak,“ Vermast se obrátil k Versavelovi. „Je to úžasné, co všechno ten člověk uměl. Náš Joris ještě není tak daleko. Ale to přijde.“

„Myslel jsem, že ty věci našla vaše dcera.“

Van In nechal blátivý pytlík prokluzovat mezi prsty. Vermast se už zbavil neklidu, s nímž je přivítal. Dokonce vypadal sebejistější než jindy.

„Tina ví, že její bratr sbírá bizarní věcičky, proto je schovala. Chtěla bratrovi udělat radost a za to se na ni nemůže nikdo zlobit.“

„Jistěže ne,“ řekl Van In.

Vermast zářil. „Dáte si kávu, pánové?“

Versavel horlivě přikývl. Zuřivý pohled, který na něj Van In vrhl, mu unikl. Vermast šel ke kuchyňské lince, vyndal tři hrníčky a obrovskou termosku.

Káva chutnala jako odvar z bukvic.

„Nezbyla náhodou ještě kapka koňaku, Hugo?“

Van In záměrně Vermasta oslovil křestním jménem. Pán domu se spiklenecky usmál.

„Leen se vrátí až za hodinku. Podívám se, jak to vypadá.“

Zmizel v obývacím pokoji. Van In vzal svůj hrníček a vylil kávu do květináče se zažloutlou sanseviérou. Versavel následoval jeho příkladu bez mrknutí oka.

Jonathan Brooks, obrovský blondátý Brit, sloužil u SAS jedenáct roků. Byl členem komanda, které kdysi na Gibraltar zastřelilo dva bosy z IRA. Celá aféra vyvolala tolik politického rozruchu, že čtyřčlenný tým SAS byl předčasně poslán do penze.

Jonathan Brooks s nevolí přijal odstupné, které mu vláda Jejeho Veličenstva nabídla. Šest měsíců po incidentu se usadil jako soukromý detektiv ve Vallettě. Nevybral si to město náhodou.

Malta byla ještě nedávno součástí britského Společenství. Britská kultura tam byla zabydlená a klima se mu také náramně zamlouvalo.

Jos Brouwers zaparkoval suzuki na periférii hlavního města, nedaleko přístavu. Několik skotačících dětí kolem něj proběhlo s výskáním. Úzké uličky, ubohoučké terasy a křiklavé reklamní poutače mu připomněly Neapol. Rozhodně tady stejně jako tam převládá zápach moči, hniјících odpadků a topné nafty. Jonathan Brooks bydlel v prostorné vile s výhledem na doky. Za oprýskaným štítem, typickým pro většinu domů na jihu Evropy, se skrýval chladivý luxus bílých zdí a výkonné klimatizace.

„Hello, Djoz. How are you? Did you have a nice flight?“ zavolal Brooks z balkonu.

Brouwers si utřel pot z čela a natáhl ruce. Zešíroka se usmál a udělal výmluvný posunek: stočil dlaně do poháru.

„Thirsty?“

Angličan se hlasitě zasmál. Seznámil se s Josem na jednom tréninkovém výcviku SAS. Brouwers byl členem delegace belgické státní policie. Po vlně terorismu v sedmdesátých letech se policie pokoušela najít odpovídající postup vůči nesmyslnému násilí ochromujícímu celou společnost. Politické tehdy rozhodli, že je třeba vytvořit protiteroristickou jednotku. Brouwers stál u kolébky Jednotky rychlého nasazení. Nikoho neudivovalo, že si tato elitní eskadrona státní policie vzala za vzor britskou jednotku. Vždyť SAS byla považována za nejlepší protiteroristickou brigádu na světě. A

tou také bez přehánění byla.

„Dal bych si jednoho světlého Djupilera“ řekl Brooks, když si potřásali rukama. „Studeného jako led.“

Carine Neelsová nejela na kole už léta. Vytáhla starou herku ze skladu, kam kolegové ukládali nalezené nebo ukradené bicykly v očekávání, že si je jejich právoplatní majitelé vyzvednou. Což se ostatně stávalo velice zřídka.

Kolo se ale velice hodilo k jejímu převleku za osobu hledající pomoc. Kostra velocipédu byla pokrytá rezavými skvrnami a řetěz pískal jako hnízdo opuštěných ptáčat.

Ústav pro pomoc potřebným Péče ležel v zalesněné krajině, čtyři kilometry od Houwerstraat. Vál čerstvý vítr. Carině trvala jízda dvacet minut a na statek dorazila prokřehlá a vyfoukaná.

Ilse Vanquanthemová si Carinu prohlédla oknem své kanceláře.

Ženy v nouzi nacházely cestu do Péče vždycky rychle a pro ni to znamenalo bonus k ročním prémie. Tentokrát jí Prozřetelnost posílá nádherný exemplář. Dívka na kole oplývala párem dlouhých, krásně formovaných nohou, roztomilým obličejíkem, širokými rameny a pod tenkou jupičkou se jí rýsovalo dvě perfektních ňader.

„Pojďte dál slečno,“ řekla Ilse ze dveří. Pokynula Carině pohostinným posunkem.

„Kolo si nezamykej, tady pracují samí slušní lidé.“

Ilse si nedovedla představit, že by někdo chtěl ukrást takovou hromadu šrotu.

Za jízdy od Svatého Ondřeje do Hauwerstraat seděl Versavel v autě a tupě zíral před sebe. Šéfův monolog poslouchal na půl ucha.

„My hledáme muže,“ láleřil Van In. „A zatím máme co dělat s transsexuálem. To vysvětluje kosmetickou operaci a dvacet porcelánových zubů. Proč jsme na to nepřišli sami? Teď můžeme začít od začátku. Benson na nebesích. Naštěstí těch kosmetických šamanů běhá po světě jen hrstka. Neumím si představit, že si to nějaký mužský dá udělat...“

Van In se koutkem oka podíval na Versavela. Seržant vypadal jako vosková figurína z muzea madam Tussaudové.

„Děje se něco, Guido?“

Versavel ani necekl.

„Frank?“

To byla hloupá otázka a Van In si to uvědomil, ale co měl proboha říct?

„Mám tě hodit domů?“

Versavel hladil pouzdro na pistoli. Dělal to už dobrých pět minut. Van In tomu nejdřív nevěnoval pozornost, ale najednou se mu začaly vybavovat ošklivé představy.

„Tak jo, hodím tě domů,“ řekl rezolutně. „A neodejdu, dokud se nesebereš.“

Kapitola 11

Nálada u snidaně na Vette Vispoort byla napjatá. Hannelore měla špatnou náladu, protože Van In přišel domů uprostřed noci a nemohla si s ním promluvit na téma Linda Aertsová.

„Guido byl včera úplně na dně, Hannelore. Bez Franka je jak ztracený a ...“

Odpovědí mu byl vyčítavý obličej. Hannelore je objednaná na dnešní odpoledne ke gynekologovi na test plodové vody. Uměl si představit, jak jí asi je. Vidina mongolika ho strašila už dobrých osmačtyřicet hodin. Jistě že měl zavolat, ale když se Versavel po návštěvě u Vermastů tak sesypal, dovezl ho domů a dlouho do noci si povídali. Když si Van In uvědomil, kolik je hodin, nechtěl ji budit.

„Příště zavolám, ať bude jakkoliv pozdě.“

Hannelore odsunula namazaný krajíc. Od večere v Heer Halewijn necítila žádné pohyby. Jestli se něco stalo, ...

„Věříš mi?“ Van In jí zamával ruku před očima. „Jsi v pořádku?“

Jeho ustaraný výraz ji rozesmál. Když se Van In zatváří soucitně, znamená to, že je na pokraji zhroutení. Kdyby se jí něco stalo, byl by schopen prohnat si kulku hlavou.

„Příště vezmeš Guida k nám a probereme jeho problémy společně.“

Van Inovi se právě teď vůbec nechtělo vysvětlovat, že tento druh rozhovorů mohou vést jen a jen muži mezi sebou.

„To by Guido jistě ocenil,“ zalhal.

Hannelore laskavě připustila, aby ji políbil. Muži nejsou schopní pochopit, jak se o ně ženy dokáží bát.

„Mimochodem,“ řekla za chvíli. „Stavila se tady slečna Neelsová. Přišla ti podat hlášení o návštěvě v Péči.“

„Zatraceně,“ zaklel Van In.

„Budiž ti odpuštěno, Pietře. Když jsi ani kvůli dvěma krasavicím nepřišel domů, musí na tom být Guido opravdu špatně.“

„Řekla ti něco?“

„A co asi tak, nevíš? To děvče žije v přesvědčení, že pracuje na tajném případu a svěřovat se nehodlá nikomu jinému, než svému šéfovi.“

Van In moudře pomlčel. I teď, když byla Hannelore zase v dobrém rozmaru, se otázka, jestli má znovu nechat zadržet Lindu Aertsovou, zdála příliš předčasnou.

M^oDina je nepopíratelně klenotem Maltý. Staré město podobající se maurským sídlům vévodí vyprahlému vnitrozemí jako drahocenná truhlice plná pokladů.

Brooks zaparkoval džíp - nesnášel japonská auta - na náměstí, které odděluje historické hlavní město od modernějšího Rabatu.

„Jak jsem řekl včera, na Maltě žije jen pár Vlámů,“ řekl s příděchem britské sebejistoty.

Brouwers byl ještě trochu otupělý pivem. Včera se na uvítanou řádně napili, on piva a Brooks červeného vína.

„Naštěstí,“ povzdechl si Brouwers.

Jestli je jeho hypotéza správná a Aerts je opravdu na Maltě, najde ho a zlikviduje za pár dnů. Jakmile vyřídí svůj úkol, Brooks ho dopraví rychlým motorovým člunem na Sicílii. Za tuto přátelskou službu si bývalý kolega vymínil částku tisíc maltských lir. To je hromada peněz, ale ve srovnání s tím, co by stálo přimět concord ke zrychlení 2,2, to je pakatel.

„Plets tady žije už přes patnáct let,“ řekl Brooks. „Jestli někdo něco ví o Vláměch na ostrově, je to určitě on.“

Brouwerse náhle vylekal dusot koňských kopyt. Těsně kolem džípu projel vyšňořený kočár. Pár středního věku nadšeně mával na vyděšeného automobilistu, tak, jak to umějí jen turisté. Kočí mlel svůj výklad, ale dvojice mu nevěnovala pozornost. Brouwers si všiml, jak muž nabízí ženě galantním gestem něco k pití.

Banální scénka ho skoro dojala. Zestárnout šťastně se ženou byl sen, který se mu nikdy nevyplní.

„VM°Dině žijí hlavně bohatí lidé.“

Brooks vzal Brouwerse za paži. Pověst, že Belgičané jsou zdatnými pijáky piva, se mu zdála dost přehnaná. Jeho přítel vypadal všelijak, jen ne svěže.

„Většinou to jsou potomci starých maltských rodů. Město je skanzen, který přiláká každoročně statisíce návštěvníků.“

Brooks provedl Brouwerse náměstím zalitým sluncem. Bylo takové vedro, že se turisté dokonce uchýlovali do skrovného stínu osamělé palmy, kde bylo jistě o deset stupňů méně.

Oba muži prošli velkou bránou. Město bylo obklopené zdmi opevnění, které pohlcovaly středomořské horko jako staré pouštní kaktusy. V příkopu kolem zdi hrálo několik do hněda opálených výrostků fotbalů. M°Dina vlastně není město, ale opevněný hrad: impozantní a nedobytný.

Jeroen Plets byl robustní Vlám s převýslým břichem a zarudlými tvářemi. Vypadal jako spokojený sedlák, kterému dobře dupou králíci. Když mu Brouwers západovlámským dialektem pověděl, že hledá krajana, pozval ho Plets pohostinným gestem dovnitř.

Brooks věděl, že Plets má za ženu Malt'anku. Poznali se před dvaceti lety na burze šperků v Miláně. Plets tehdy dělal nákupčího proslulého antverpského zlatníka. Jeho nastávající vedla maltézskou delegaci a předváděla poprvé exkluzivní kolekci šperků, které sama navrhla. Byla to láska na první pohled. Po šestnácti měsících písemného a telefonického namlouvání si v zimě roku 1979 slíbili věrnost až na věky. Teď měli rozhodující podíl v patnácti klenotnictvích na ostrově. Rychlý vzestup turismu dvojici schopných obchodníků nijak neublížil. Důkazem toho byla jejich exkluzivní filiálka v M°Dině.

„Už ani nepamatuju, kdy sem naposledy zavítal nějaký Vlám,“ smál se Plets. „Jste na Maltě poprvé?“

Brouwers přikývl.

„Jane, we have visitors,“ zavolal hostitel nadšeně na svou ženu.

Jane byla poněkud rozložitá, na první pohled plachá žena.

Její úsměv byl ale svůdnější než úsměv trénované modelky.

Pozdravila Brouwerse a Brookse pružným stiskem ruky. Na prstech měla ty nejkrásnější stříbrné prsteny, jaké kdy Brouwers viděl.

„Can I offer you some white wine?“ zeptala se bez naléhání.

Brouwers by si spíš dal sklenici vody. Nebyl žádný zvláštní piják, kromě toho tento týden už dvakrát těžce zhřešil.

„That's very kind of you, ma'am,“ řekl Brooks.

Zachránil svou odpověď přítele před hrubou chybou. Na ostrově se odmítnutí považovalo za urážku hostitelky.

Jane se s úsměvem vzdálila a společnost se usadila do ratanových křesel s pohodlným polstrováním v patiu. Oáza uvnitř historické budovy sloužila zcela svému účelu: poskytovala stín a chládek.

„Udělejte si pohodlí, pánové,“ řekl Plets žoviálně.

Jane přinesla občerstvení. Položila podnos na stůl a jako příkladná hostitelka přenechala ostatní manželovi. Vypadala velice příjemně ve svých dlouhých, kobaltově modrých šatech, které velmi subtilně ukrývaly hojné záhyby jejího těla.

Kulařoučká Malt'anka připomínala arabskou princeznu. Její šedé oči měly chápavý pohled a šperky, kterými se ověsila, cinkaly při každém pohybu.

Plets vytáhl z nádoby s ledem láhev bílého vína a nalil hostům.

Brooks se líně opřel a okusil skvělého vína. Znal už maltézskou pohostinnost a připravil se na líné odpoledne.

„Před chvílí jste říkal, že sem moc Vlámů nezavítá,“ ozval se Brouwers. „Ani nikdo z vašich známých nebo příbuzných?“

Brooks si všiml, že Jane zvažněla. Plets si dal s odpovědí na čas. Pozvedl skleničku a několik vteřin se díval skrz perlivé víno na modrou oblohu. Jako by ho kaleidoskopický efekt tančících barev zaujal víc, než otázka, kterou mu návštěvník položil.

„Myslel jsem, že udržujete kontakty se starou vlastí,“ zlehka naléhal Brouwers.

„Ne, neudržuji,“ řekl Plets nevyrazně.

Atmosféra náhle zhoustla. Všiml by si toho i hroch přes svou kůži.

Brouwers zavěšl a pokusil se zmírnit nepříjemný dojem, který jeho výtávání vyvolalo.

„Promiňte, nechtěl jsem být indiskrétní.“

„Moje rodina mě zavrhlá před dvaceti lety,“ řekl Plets po dramatické pauze. Konfrontace s minulostí otevřela staré rány, ale neměl důvod něco zamlčovat. Vlastně mu přišlo vhod, že může po letech s někým o tom hovořit.

„Nemohl jste to přece vědět. Ten muž, kterého hledáte, rozhodně k našim příbuzným nepatří.“

„O tom jsem ani na okamžik nepochyboval, pane Plets.“

Brouwers se hbitě chopil nového směru hovoru.

„Muž, kterého hledám, je notoricky známý podvodník a já mám důvod se domnívat, že se ukrývá tady na ostrově. Logicky předpokládám, že člověk na útěku naváže kontakt se svými krajany.

Podle Jonathana jste jeden z mála Vlámů, kteří na ostrově žijí, proto...”

„Chápu vás, pane Brouwersi,“ přerušil ho Plets. „Ale věřte mi, jste jediný Vlám, který nás za posledních deset let navštívil.“

Přejel si rukou strniště na bradě. Brouwers mu připomněl rodinu. Plets najednou pocítil veliké sympatie k notoricky známému podvodníkovi.

Jane si vykasala šaty a přehodila si nohu přes nohu. Brooks došel k názoru, že je čas se zvednout.

„Netvrdím, že toho muže znáte,“ řekl Brouwers omluvným tónem. „Ale Malta není tak velká, třeba jste zaslechl nějaké novinky.“

„Pro novinky musíte jít k Amandovi.“

„To je ta restaurace na Gozu?“ zeptal se Brouwers.

Plets přikývl. „Jestli vám někdo může pomoci, pak je to Amand. Zná každého cizince na ostrově.“

Jane doplnila skleničky a vrátila prázdnou lahev do nádoby s ledem. Tím dala najevo, že považuje návštěvu za ukončenou.

Za čtvrt hodinky seděli Brooks a Brouwers v džípu.

„Co jsem udělal špatně, Jonathane?“

„Just bad luck,“ řekl Brook. „Nevěděl jsem, že je na rodinu tak citlivý.“

„Tak jedem na Gozo,“ povzdechl si Brouwers.

Brooks se podíval na hodinky. „No problem,“ řekl radostně.

„Na Gozu jsou dobré hotely.“

Brouwers se neptal, proč chce Brooks na ostrově přenocovat.

Vlastně ani tolik nespěchá.

Vrchní inspektor Baert usilovně bušil do stroje, když vešel Versavel.

„Dobré jitro, seržante.“

Versavel nechal pozdrav svého nadřízeného bez odpovědi a tím hned podal informaci o svém duševním rozpoložení. Vždyť on je ten, kdo se cítí mizerně. Poprvé za téměř čtyřicet let se neoholil a měl na sobě už druhý den stejnou košili.

„Včera jsme získali důležité informace o Williamu Aertsovi,“ řekl Baert po chvíli. Ticho ho iritovalo. Kromě toho si čím dál víc myslel, že se Van In a Versavel chovají neprofesionálně.

„Snažil jsem se včera celý den vás dva zastihnout,“ dodal vyčítavě.

Versavel si přičichl k podpaží a s odporem se ušklíbl. Pak se soustředil na kávovar.

„William Aerts letěl minulé úterý do Říma. Nemyslíš, že bychom se raději měli dát po téhle stopě? Podle mě má člověk, který práskne do bot, určitě co skrývat.“

„Nech to na Van Ina,“ zaskřípal Versavel mezi zuby.

Baert měl samozřejmě pravdu, ale Versavel by raději vypustil duši, než by to přiznal.

„Přijde dnes vůbec komisař?“

„Chceš mi udělat radost, Baerte?“

Vrchní inspektor se napůl obrátil. „Radost, seržante?“ Znělo to jako zařikávací.

„Zmlkni a dej mi pokoj,“ řekl Versavel ostře.

Baert zareagoval jako stížený Parkinsonovou chorobou. Ne a ne vstát ze židle. Když se mu to konečně podařilo, rozlétl se s bouchnutím dveře. Van měl pocit, že vešel na natáčení filmu v okmažiku, kdy režisér vykřikl stop!

„Nechal jsem si doma průkaz a ten šašek u vchodu mě sem nechtěl pustit.“

Versavel se zašklebil. Van In používal tuhle výmluvu minimálně jednou týdně.

„Že by zase někdo nový?“

„Nejspíš je tady první den,“ pozdechl si Van In a pokrčil rameny. Hodil sako na věšák, přehlédl Baerta a nalil si kávu. Od chvíle, kdy nějaký idiot vymyslel, že „občan se nesmí cítit ohrožený“, soutěžili všichni policisté mezi sebou, kdo přivede do policejního sboru víc nových rekrutů. Občan se musí cítit bezpečně a k tomu je potřeba personál. Za chvíli bude mít každá rodina svého vlastního policajta. Těžká kriminalita ale nikoho nevzrušovala. Jako by se objevovala jen v televizi.

„Kdo to byl?“ zeptal se Versavel.

„Robocop 36 nebo 37. Kdybys mě zabil, Guido, nerozeznám je od sebe.“

„Ti chlapi v recepci dělají přece jen svou práci,“ protestoval Baert. „Dřív si sem každý přišel a odešel, kdy chtěl.

Už byl nejvyšší čas s tím něco udělat.“

Mluvil nověm bezpečnostním opatření, které nechal u vchodu instalovat vrchní komisař De Kee. Každý návštěvník se musel legitimovat a zaměstnanci měli průkazku, kterou si mohli sami otevřít dveře z neprůstřelného skla.

„To se jim tedy povedlo,“ řekl jízlivě Van In.

Bylo všeobecně známo, že neprůstřelné sklo je do dveří zasazené obráceně a stačilo by klepnutí kladivkem, aby se sklo rozletělo na tisíc kousků. K dovršení katastrofy byly dveře mezi recepcí a halou z lepenky. Zdatný lupič je mohl snadno promáchnout. A kdyby se mu to nepodařilo, mohl by si dojít pro brokovnici do zbrojnice, protože ta byla umístěná až za recepcí a tím už mimo hlídanou zónu.

Baert spolkl kritiku beze slova. Ruce se mu tráslly nad klávesnicí. Mozek produkoval hormony, které poháněly jeho krevní oběh na nejvyšší obrátky.

„Máme signály, že William Aerts odjel do Itálie,“ zasyčel Baert. „Ale zřejmě to nikoho nezajímá.“

„Fff,“ odfrkl Van In. „Musím uznat, že má vkus, ale Hannelore chce jet do Portugalska. Promiň, Baerte.“

Versavel se na Van Ina nedůvěřivě zadíval. Jednoho dne zajde Van In příliš daleko a Baert vybuchne jako přefouknutý balon.

„Pojď, Guido. Náš Poirot má moc práce. Nejdřív zajedeme ke mně domů pro průkazku.“

To nemusel Versavelovi říkat dvakrát. Ještě než mohl Baert zareagovat na další překvapivou informaci, byli už oba na chodbě.

Van In zaparkoval auto u hradu, což bylo právo policistů a hrstky hlavounů. Sundal si škrtem kravatou a hodil ji na zadní sedadlo.

„Mám se v jedenáct dostavit k De Keeovi,“ řekl nonšalantně.

„Ale nejdřív si potřebuju promluvit s tebou mezi čtyřma očima.“

Versavel hrál na neviditelný klavír.

„Baert je blbec a o blbcích se říká, že jsou pomstychtiví.

Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby náš kámoš podával každý večer raport šéfovi o tom co děláme my dva. To ovšem z duše nenávidím.“

Snažili se projít se mezi chodci, kteří jako tupé stádoablokovali průchod do atraktivní, ale úzké uličky Blinde Ezelstraat.

„Myslím, že bychom si klidně mohli jít na chvíli někam sednout,“ došlo Versavelovi.

„Nutnost nezná omezení, příteli. Od té doby, co doma není ani kapka piva, nezbyvá mi nic jiného, než si občas někam odskočit.“

„Na Huidenvettersplein?“

„Tam je teď nácpano. Lepší bude hospůdka za rohem.“

Van In se prodíral tlupou hysterických Španělů. Jeden na pohled rozšafný tatík, který právě natáčel životní záběr pro domácí videotéku, mu vynadal do shnilých ryb. S Van Inem to ani nehnulo. Stejně do kameramana-amatéra vrazil schválně.

Parku královny Astrid se někdy posměšně říká plíce Brugg, což si sotva zaslouží, protože nemůže nabídnout víc než desítku nemocných stromů, jeden zanesený rybníček a několik arů vyprahlých záhonů. Právě tohle táhlo Van Inovi hlavou, když procházel kolem místa, kde stávala věznice. Před pěti lety byla budova stržena a proluka, která tím vznikla, byla po nekonečných politických tahanicích upravená na bezútesné parkoviště.

Improvizovaný zásah vzezření parku nijak neprospěl. Moudří otcové města by stejně tak dobře mohli k Hradu postavit elektrárnu.

Disharmonie mezi přírodou a komercí měla ale přece jen výhodu: turisté se tomu místu vyhýbali, jako by bylo nakažené.

Pod střechou terasy před útulnou hospůdkou L'Estaminet bylo příjemně teplo. Asi patnáct vozičkářů se skoro stejným počtem pečovatelských obsadilo většinu stolů. Vládla příjemná atmosféra. Van In byl rád, že si může na chvíli odpočinout mezi normálními lidmi. Chlapec se spastickou obrnou se na něj na pozdrav ze široka zašklebil. Měl celý obličej od čokoládové zmrzliny a očividně mu to dělalo radost.

Van In vybral stůl v rohu terasy. Versavel si sedl vedle něj. Stejně jako Van In se na návštěvníky na vozičkách rád díval.

„Chtěl jsem s tebou mluvit o Pamele Andersonové,“ začal hned Van In rozhovor.

Versavel se na něj tázavě podíval. Heterosexuální prostředí mu moc nefikalo.

„Silikonová prsa, Guido.“

Johan, nájemce restaurace, utřel stůl vlhkou utěrkou. Na rozdíl od Versavela věděl velice dobře, kdo je Pamela Andersonová. Silikonová prsa znal jako svoje boty.

„Dva černé ležáky?“ zeptal se.

„Jednu desítku Perriera a jednoho Duvela,“ řekl Van In, když Versavel udělal zamítavý posunek.

Johan se hned profesionálně vzdálil. Neměl ve zvyku poslouchat, co si jeho zákazníci povídají, i když téma bylo velice přitažlivé.

„S těmi protézami se nehme z místa, Guido. Nedá se zjistit, odkud jsou, kdo je dělal. Jsou pro nás jen důkazem, že Herbert byl transsexuál a to na celou věc vrhá nové světlo. Do včerejšího dne jsme si mysleli, že Herbert byl muž. Souvislost s orgiemi v „Love“ byla nejasná. Jako žena ale perfektně zapadá do kroužku zvrhlíků, který si vytvořil Vandaele se svými společníky. Kurvy se vraždí dnes a denně.“

Versavel kývl. Klub Love fungoval jako bordel pro několik vyvolených, pro elitu, o níž se předpokládá, že je heterosexuální. Zavražděný muž do tohoto schématu nezapadal. Jako už mnohokrát, musel i teď Versavel uznat, že není radno zahrávat si s Van Inovou intuicí. Komisař sledoval od začátku správnou stopu. Vražda Herberta přímo souvisela s flámy v Love.

„Co myslíš, že si myslím?“ zaptal se Van In. Lačně se přísál ke sklenici Duvelu, kterou Johan přinesl.

„Že se jim jedna z orgií vymkla z rukou,“ řekl Versavel krotce.

„Bod pro tebe, jedeme dál, po vodě i po souši,“ zašklebil se Van In.

Jedna z mentálně postižených dívek zachytila Van Inův úšklebek a odpověděla na něj trhavou grimasou. Seděla vedle mladíka s tvářemi pomazanými čokoládou. Ošetřovatelka chlapci utřela pus, ale jemu se to nelíbilo. Zadupal, že chce ještě jednu porci. Placená láska k bližnímu je jen náhražka. Van In obdivoval trpělivost, s níž ošetřovatelky s chlapci a děvčaty jednaly. Kdyby byl věřící, modlil by se teď a prosil Boha o zdravé dítě.

„Netušil jsem, že se v osmdesátých letech v Belgii provedlo tolik operací souvisejících s pohlavím,“ řekl Versavel. „Podle mého soudu je jen pár klinik, kde se takové zákroky provádějí.“

Řekni Baertovi, ať obvolá fakultní nemocnici a zítra budeme vědět, kdo byl Herbert.“

„Baert už mluvil se všemi specialisty ve Flandrech,“ řekl Van In. „Kromě toho...“
„...ho nesnášiš.“
„Co bys radil ty? Jestli Baert identifikuje Herberta, okamžitě zalarmuje tisk a bude tvrdit, že způsobil zásadní obrat ve vyšetřování.“
„Zeptej se Cariny.“
Van In zavrtěl hlavou. „Carina má teď jinou práci.“
Zasvětil Versavela do tajné operace.
„Veřejné centrum sociální péče nám přislíbilo spolupráci.
Když si někdo z Péče na centru vyžádá informace o Carině, spojí ho s informátorkou, která mu poví fingované údaje. Například, že bere minimální mzdu, a manžel ji opustil. Je ve finanční tísní.
Když nezaplatí do tří měsíců dluh, vystěhují ji z bytu.“
Versavel nevěřil svým uším. „Víš o tom De Kee?“
Skupinka postižených chlapců a dívek se chystala k odchodu.
Vracejí se do svého dobře fungujícího domova, což je skutečnost, která mnoha lidem chybí. Van In zamával na polykače čokoládové zmrzliny, který ho obdařil uslintaným úsměvem.
„Benson na nebesích. Neřikal jsi, že se mnou De Kee chce mluvit v jedenáct?“
„Říkal,“ opáčil Versavel. „Jestli se nepletu, máš ještě deset minut. Mám ti zavolat taxík?“
Van In rychle dopil sklenici.
„Jedu, Guido.“
Vyrázil k východu.
„A já to mám zaplatit,“ ušklíbl se Versavel.
Van In se otočil.
„Neboj se, Pietře. Ty kliniky si vezmu na starost sám.“
„Díky, Guido.“
V letu ho zarazilo cinkání klíči.
„Auto je u Hradu,“ škelbil se Versavel.
„Benson na nebesích,“ sakroval Van In. Na to jsem zapomněl.
Nemohl jsi to říct dřív?“
Versavel vytáhl z peněženky dvě stofrankové bankovky, položil je na stůl a vydal se za svým šéfem.
„Nazdar, Amande.“ Hlas Jeroena Pletse zněl napjatě. Jane stála za ním. „Tady Jeroen. Musím ti něco povědět.“
Amand se podíval na hladové Němce, kteří se z autobusu halasně hrnuli do jeho restaurace.
„Nemám moc času, Jeroene. Teď je tady frmol.“
„Dvě minutky,“ požádal Plets.

Vrchní komisař De Kee byl v úzkých. Doktor Jaegher byl přítel, který občas šlápl vedle. Samo o sobě to nebylo nic dramatického. Většina mužů občas ujede. Zlé na tom bylo to, že doktorovo jméno bylo uvedeno na seznamu, který Van In získal nedovoleným způsobem. De Kee stál před dilematem. Když klepne Van Ina přes prsty za jeho neortodoxní postup, obviní ho vzpurný komisař ze zaujatosti. Když neřekne nic, vytáhne De Jaegher staré účty. To De Kee nechtěl. Nikdo se nesmí dozvědět, že s ním byla před deseti těhotná jedna mladá policistka a že De Jaegher odstranil plod náhleho vzplanutí vášně.

Van In počkal za dveřmi, až hodiny ukázaly přesně jedenáct.
Narovnal si kravatu a zaklepal.
De Kee vyskočil ze židle. Nepoužil tlačítko s nápisem „vstupte“, ale šel otevřít sám.
„Jsem rád, že tě vidím, Pietře,“ řekl vrchní komisař poněkud příliš důrazně.
Podali si ruce. De Kee si sedl za svůj psací stůl a roznáhlým gestem nabídl Van Inovi místo proti sobě. Kancelář působila zabydleným dojmem, jako by z ní De Kee nikdy neodešel.
Van In si místnost pomalu prohlížel. Všechno bylo hezky zase na svém místě: zarámovaný univerzitní diplom, fotografie De Keea s králem, obraz, který De Kee dostal od Belgického fotbalového svazu, rytina radnice a baseballová čepice s logem American Police Federation.
„Jak pokračuje vyšetřování Provoostovy vraždy?“
De Kee zkrříl ruce, odstrčil se se židlí kousek dozadu a natáhl nohy, přesně jak to dělal Edgar Hoover, legendární šéf FBI.

„Myslím, že už je vidět světlo na konci tunelu,“ řekl Van In.
„Jak to, Pietře?“
Když někdo řekl, že vidí světlo na konci tunelu, znamenalo to, že se o pokroku nedá takřka hovořit.
„Zatím jsme se víc soustředili na první vraždu,“ řekl Van In. „A v té věci teď předpokládám průlom.“
De Kee přijel s židlí blíž ke stolu a naklonil se nad něj.
„Ten zavražděný vagabund mě nezajímá, Pietře Van Ine,“ zašeptal. „Jestli ti můžu dát dobrou radu, nech tu záležitost chvíli u ledu. Řítíš se do propasti. Na tom seznamu, který jsi mi dal, jsou jména vlivných lidí. Mohlo by se stát, že...“
„Doktor De Jaegher si nemusí dělat starosti.“
Van In se podíval upřeně na vrchního komisaře. De Kee se narovnal. Na jeho napjatých lících svalech bylo vidět, že se ovládá ze všech sil.
„Proč by si právě doktor De Jaegher neměl dělat starosti?“ zeptal se.
„Nevím. Každý v životě udělá nějakou chybu a kdybychom každého, kdo šlápně vedle, tahali před soud, byly by

věznice plné počestných občanů.“

Van In si dovolil sebevědomý úsměv. Diplomátům dá takové dvojsmyslné vyjádření dost mudrování.

De Kee sepnul ruce v týle a narovnal se. Pochopil. Van In nechá De Jaeghera na pokoji, když se nikdo nebude šťourat v incidentu s Lindou Aertsovou.

„Tomu říkám správný přístup, Pietře.“

Jeho hlas zněl o stupeň mírněji než před několika minutami.

Nebylo to poprvé, kdy podcenil Van Inovu mazanost.

„Nemysli si, že chce ovlivnit průběh tvého vyšetřování, Pietře. Nejvíce mi leží na srdci starost o mužstvo. Proto považuji za důležité, abychom spolu probrali některé delikátní body. Ale když se naše strategie shodují, je to v pořádku a já jsem napnutý, jak se obě věci vyvinou. Spravedlnosti musí být dán průchod.“

I rutinování politici by se měli dvakrát nadechnout, než ze sebe vypraví tenhle nesmysl. De Kee si naopak myslel, že se tím dostal ze šlamastyky.

„Je to všechno, pane vrchní komisaři?“

„Ještě něco, Pietře. Pro mě je případ Linda Aertsová uzavřený, pod podmínkou, že ji už necháš na pokoji. Dokud nebude oficiálně obviněná, necháš ji být. Je to jasné?“

Van In neměl šéfovi za zlé, že chce mít poslední slovo.

„Můžete se spolehnout,“ řekl s ulehčením.

De Kee vstal. Doprovodil svého podřízeného ke dveřím.

Rozhovor netrval ani deset minut a výsledek byl pro obě strany uspokojivý.

Když byl Van In za dveřmi, vytočil De Kee De Jaegherovo číslo.

„Psst.“

Van In se chystal vstoupit do místnosti číslo 204, když uslyšel zasyčení. Carine ho chtěla tímto nijak zvlášť originálním způsobem upozornit, že s ním chce mluvit. Van In se otočil směrem, odkud „psst“ zaznělo. Carine vypadala v uniformě všelijak, jen ne sexy.

Van In se zapojil do hry na tajné posláné. Vydali se do prvního patra. Tam byla prázdná místnost, která se skvěle hodila k tajné schůzce.

„Mám velkou novinu,“ zašeptala Carine vzrušeně.

Van In za sebou zamkl dveře. Chudák děvče se třásl jako křídla kolibříka.

„Měl jste pravdu, komisaři. Péče je krycí pláštík pro dohazování prostitutek. Včera jsem vás nezastihla a...“

„Klid, Carino,“ zasyčel Van In.

Napadlo ho, jestli neudělal chybu, když tu dívku pověřil takovým úkolem. Carine se posadila.

„Ilse se se mnou včera spojila. Řekla, že pro mě má nějakou nabídku a ptala se, jestli můžu přijít znovu.“

Carine začala najednou mluvit jako o překot.

„Nadace je ochotná zaplatit moje dluhy pod podmínkou, že jim prokážu malou službu.“

Na tvářích jí vyskočily červené skvrny.

„Na to jsi ale nepřistoupila?“ zvýšil Van In hlas.

„Ilse mě natáčela,“ řekla Carine s nepatrnou dávkou vyzývavosti.

„Nahou?“

Carine přikývla.

„Pak mi Ilse vysvětlila, co se ode mě očekává. Musím být po dobu šesti měsíců k dispozici. Za tu dobu mi nejvýš dvakrát zavolají, abych přišla na nějakou párty.“

„Na párty? Přece tam nemůžeš...“

Carine se nervózně zasmála. Van In si vědomil, že ji celá ta záležitost vzrušuje.

„To je absolutně vyloučené,“ řekl přísně.

Carine přikývla. Ale přesvědčivě to nevypadalo.

„Ti tedy mají drzost!“

Hannelore vyšla ze sprchy. Omotala si kolem hlavy bílý ručník jako turban a oblékla si teplý koupací plášť. Van In seděl v ložnici vedle koupelny. Roztřítě se dloubal v nose.

„Teď jsi na tahu ty,“ řekl.

Hannelore si sedla na postel vedle něj. Koupací plášť se jí trochu poodhrnul.

„Chápu, jak tě to štve, Pietře. Kolikrát už jsem ti říkala, že zaměstnanci prokuratury se musí striktně držet pravidel. Žádný vyšetřující soudce nevydá příkaz k domovní prohlídce na základě protiprávně získaného důkazního materiálu.“

„Protože se na seznamu vyskytuje taky několik jejich kolegů,“ poznamenal Van In hořce. „Dva metry a dvě váhy. Litera zákona a jeho duch. Vždycky záleží jen na tom, kdo jsi, a kolik můžeš zaplatit.“

Hannelore pokrčila rameny. Rozvázala si turban a začala si rukou vysušovat lesklé vlasy.

„Podle zákona musím nejdřív z chuděrky Carine udělat prostitutku a pak teprve můžu podat trestní oznámení,“ sklíčeně si vzdychl Van In.

„To tě nesmí ani napadnout. I průměrný advokát by z toho udělal výhodu pro nadaci. Carine je policistka a proto jí nikdo nemůže přikázat, aby dělala něco protizákonného. Dokonce by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby byla obžalovaná z falšování spisů.“

Kromě toho, co tím získáš? Třeba je Ilse lesbička, která profituje ze své funkce a obstarává si tak tu a tam milenky.“

Van In si popuzeně zapálil cigaretu, poslední z denního přidělu.

„Je nejvyšší čas, aby ses znovu podíval do svých starých poznámek z přednášek trestního práva,“ usmála se Hannelore. „Mám dojem, že jsi za ta léta dost zapomněl.“

Van In vstal začal přecházet po místnosti. Vyšetřování se nehýbalo z místa. Největší naděje vkládal do identifikace Herberta, ale dnešní pátrání nepřineslo žádné výsledky. Od dvou klinik dostanou zprávu ještě zítra. Jestli bude negativní, nemá úloha řešení. Pak ještě zbývají nemocnice a kliniky v zahraničí, což by bylo totéž, jako hledat jehlu v kupce se na.

Když seděli u stolu, pokusil se Van In znovu opatrně nakousnout téma Linda Aertsová.

„Jestli se soud bojí mocných, můžeme skřípnout pár chudáků,“ řekl sarkasticky.

„Nehraj si na jediného spravedlivého, komunismus už je mrtvý, Pietře. A když ještě žil, platily stejné principy. Ani před zákonem si nejsme rovni. Člověk je egocentrická bytost. Na tom nemůže žádný systém nic změnit. Soudci jsou taky lidi.“

Tancujeme všichni na ostří meče a snažíme se všemi prostředky udržet rovnováhu.“

Hannelore se intenzivně zabývala kusem pečených telecích jater. Plátek se koupal v krvi.

„Neměl jsem v úmyslu zapřádat ideologické rozpravy, Hanne.“

„To ti tedy věřím,“ řekla mezi dvěma sousty. „Spíš jsi měl chtít přesvědčit, abych nechala zadržet Lindu Aertsovou.“

Hannelore si nacpala poslední kousek jater do úst. Vypadala jako upír, který se právě vrátil z hostiny. Van In ji podal ubrousek.

„Linda Aertsová je podezřelá v případě Provoost. Mám náznaky, že...“

„Náznaky, náznaky, Pietře. Já potřebuju důkazy.“

Van In se zlostně podíval na prázdnou krabičku od cigaret.

Měl sto chutí jít do obchodu s nočním provozem pro cigarety a cestou se zpanákovat.

„Dnes se nedá dokázat skoro nic,“ řekl tvrdohlavě. „Každý lže, aby chránil svou kůži a k usvědčení ze lži je zapotřebí minimálně dvou svědků.“

„Naštěstí,“ kontrovala Henneore. „Tobě přece nemusím říkat, jaké jsou možnosti. Vždyť tohle přece prosazuje ultrapravičácký Vlámský blok! Nemůžeme všechny podezřelé zavít do vězení, žádat pro každého vysoký trest a nestarat se o právo na obhajobu.“

Hannelore se dostávala do varu. Nechtělo se jí věřit, že by její manžel mohl tak lehkověrně zacházet se zákony.

„Tak jsem to nemyslel, zlato.“

Van In se snažil zachovat klid. Bojoval se svým zběsilým démonem, který hrozil vylézt z lahve.

„Opravdu?“

Toto blahosklonně vyřčené slovo vyhnalo Van Inovi hladinu adrenalinu až na krajní mez.

„Tos neměla říkat.“ Van In měl pocit, že zátko z lahve každou chvíli vyletí. Proč mu to dělá? Přece ví, že ho takovým tónem vždycky hrozně rozčílí. „Myslel jsem si, že stojíme oba na stejné straně,“ zasyčel.

„Jistě, ale...“

Hannelore se chytila za břicho. Výstřel bolesti byl tak silný, že se musela opřít o opěradlo židle. Van Inův anděl strážný přitlačil zátku v lahvi. Démon zalezl.

„Stalo se něco?“ zeptal se starostlivě.

„To bude v pořádku, Pietře. Ale asi se mnou už dnes žádná debata nebude.“

Hannelore si masírovala vnější stranu stehen. Van In ji viděl na očích, že má bolesti. Posadil se vedle ní.

„Je to moje vina,“ řekl chlácholil ji. „Já vím, že to není omluva, ale měl jsem dnes hrozně těžký den. Vyšetřování se zaseklo na mrtvém bodě a ty přece víš, jak moc bych s tebou chtěl jet do Portugalska.“

Hannelore si opřela hlavu o jeho rameno. „To je od tebe hezké.“ Projela mu vlasy roztaženými prsty. Naskočila mu husí kůže. „Promiň, že jsem tě přirovnala k těm špinavcům z Vlámského bloku.“

Van In byl rád, že se nával vzteku rozplynul. Úplně zapomněl, že Hannelore byla dnes u gynekologa. Punkce plodové vody není legrace. Chvilí uvažoval o tom, že se jí zeptá, jak to dopadlo, ale pak si to rozmyslel. Když o tom sama nezačala, musí to respektovat.

„Možná bych měla s paní Aertsovou promluvit sama,“ řekla Hannelore za chvíli.

„A já donosím dítě, ne?“ zašklebil se.

Carine Neelsová vypadala v květované noční košilce jako obrázek. Staromódní plnicí pero vrývalo elegantní písmena na měkký papír jejího deníku.

„Překročila jsem zákaz komisaře Van Ina a odjela jsem v deset hodin za IIsou. Byla nadšená a zeptala se mě, jestli si chci nejdřív udělat zkušební záběry, než půjdeme dnes večer do akce. Řekla, že mám krásné tělo, ale že nemusím za každou cenu pózovat nahá. Odvedla mě do opravdového studia. Zeptala se mě, jestli mi nebude vadit, když mě bude natáčet muž, protože ona to neumí. Bylo to docela napínavé, reflektory a to všechno.“

Kameraman mě nevyvedl z míry. Stál ve tmě a po celou dobu neřekl ani slovo. Ale všimla jsem si jedné věci: ten muž...“

Kapitola 12

William Aerts se ukryl do Amandovy ložnice. Z okna viděl každé auto, které vjelo na parkoviště restaurace. Čekání je pro dementní staříky. Kdyby to byla olympijská disciplína, s radostí by jim medaili přenechal. Čekal a nevěděl, na co. Bylo to po něj utrpení. Počítal vteřiny, řadil je do minut a proklínal malou ručičku na hodinkách, která jako nepohyblivý menhir pohrdala zákony mechaniky.

William žil dva dny v euforii. Teď měl pocit, že to nebyly dva dny, ale jedna jediná nanosekunda.

Brooks a Brouwers dorazili do Amandovy restaurace chvíli před polednem. Angličan měl skělou náladu. Srávil noc se svou přítelkyní Penelope. Brouwers ji včera potkal v hale hotelu King George a pochopil, proč chtěl Brooks za každou cenu přenocovat na ostrově. Penelope působila nepřístupným dojmem zamyšlené ženy kolem čtyřicítky, s ochablými, plochými nadry a velkýma, smutnými očima. Připomněla mu závěrečnou scénu z Homérový Odyssey. Stejně jako epos slepého Řeka vyzařovala maltézská Penelope neodolatelnou přitažlivost na muže středního věku. Brouwers ve svém hotelové pokoji dvakrát za sebou masturboval, to se mu už dlouho nestalo.

William poznal bývalého policistu okamžitě. Nemohl pochopit, jak se tomu krvavému psu Vandaeleovi podařilo ho vystopovat.

Amand se ovládl. Pozdravil cizince s profesionálním úsměvem.

„Belgičan,“ poznamenal, když se Brouwers představil. „Těch tady moc není. Vítám vás v mém podniku, pánové.“

Brooks a Brouwers si sedli na terasu pod plátěný slunečník.

Vála osvěžující bríza. Na Gozu, druhém největším ostrově Maltského souostroví, nebylo moře odnikud daleko.

„Slyšel jsem, že pocházíte ze Západních Flander,“ řekl Brouwers přívětivě.

„To je pravda,“ odpověděl Amand. „Narodil jsem se v Knokke.“

Podal hostům jídelní lístek. Brouwers na něm nenašel žádné klasické jídlo.

„Můžu vám doporučit uzeného mečouna,“ poradil jim Amand.

Brooks se olízl. Nikde nebyl uzený mečoun chutnější než u Amandy. Nadšeně přikývl. Brouwers také přijal Amandův návrh a objednal si mečouna jako předkrm. Jako hlavní chod si vybral fenka.

„To je něco jako králík,“ řekl Brooks, když se ho Brouwers zeptal, co že si vlastně objednal. „Maltézani jsou zuřiví lovci.“

Střílejí na všechno, co se pohybuje. Když se nějaký čas zdržíš, všimneš si, že se tady skoro nevyvskytují ptáci.“

Mečoun mohl soutěžit s nejjemnějším lososem. Struktura masa byla o něco hrubší, ale vysoká, dužnatá filátka vynikala jemnou chutí.

Aerts si nalil malou whisky. Amand přece slíbil, že ho bude průběžně informovat. Kde sakra vězí? Vypil sklenici jedním douškem. Zoufale přemýšlel, proč na něj Vandaele poslal najemného vraha.

Něco asi shodil Provoost, když se našlo zakopané tělo. Aerts vzal lahev a nalil si druhou sklenku. Pokusil se uvažovat s chladnou hlavou. Jestli se Vandaele přihlásil k nálezu mrtvolky, nemá smysl utíkat. Brouwers ho dříve nebo později chytí. Ne nadarmo se mu říká honicí pes.

Na terase zatím vládla pohoda. Číšníci se míhali sem a tam.

Amand hostům osobně naservíroval ještě kouřící kousky fenka na talíře. Králík voněl božsky.

„Mohu ještě posloužit něčím jiným, pánové?“ zeptal se pohostinně.

Brouwers se podíval na rodáka z Knokke pronikavým pohledem.

Široký úsměv na Amandových rtech ztuhl.

„Říká se o vás, že víte o všech cizincích na ostrově, monsieur Amand. Někoho hledám a vy byste mi možná mohl pomoci.“

Brouwers vytáhl fotografii Aertse z poslední doby. Amand si ji několik vteřin prohlížel. Svraštil čelo, aby vyvolal dojem, že usilovně pátrá v paměti.

„Je mi líto,“ řekl po chvíli.

„Nebyl někdy vaším hostem?“ zeptal se Brouwers opatrně.

„Nepřichází v úvahu. Vlámové, kteří sem zavítají, byste spočítal na prstech obou rukou. Kdyby se tady ten člověk někdy objevil, určitě bych si ho pamatoval.“

„Sorry,“ řekl Brooks. „Žeň je sice chudá, ale dobře jsme se tady poměli.“

Číšník jim přinesl kávu, zákusek a dvě sklenice s koňakem.

Řekl, že koňak je pozornost podniku.

Brouwers si nasadil sluneční brýle. „Věříš tomu?“

Brooks převaloval koňak po stěnách sklenice. „Tell me, you little devil,“ zašklebil se.

Brouwers odehnal mouchu z dezertu, vzal si jedno sousto a pak je s odporem vrátil na talíř.

„Zubaři tady jsou určitě v balíku,“ zanadával. „Ten blaf je tak sladký, že i člověk s umělých chrupem z toho musí mít bolení zubů.“

„Když se tady usadíš, zvykneš si na to. Ale raději mi řekni, na cos přišel,“ naléhal Brooks netrpělivě. Zvědavost muže z SAS zalichotila Brouwersově ješitnosti.

„Vždyť je to evidentní, Jonathane. Zaprvé: Amand nás přivítal jako Belgičany. Když jsem mu ukázal Aertsovu fotografii, začal najednou mluvit o Vláměch. Ani se nezeptal, proč Aertse hledáme. To je u člověka, který se málokdy setká s krajany, přinejmenším pozoruhodné. Zadruhé: od chvíle, kdy Amand věděl, proč jsme tady, přenechal obsluhování číšníkovi. A zatřetí: mám nos na lidi, kteří lžou. Myslím, že se tady ještě nějakou chvíli zdržím.“

To se Brooksovi zamlouvalo. Výhlídka na druhou noc s Penelope mu rozproudila krev.

„Jsem zástupce státního návladního Martensová,“ řekla Hannelore, když Linda Aertsová otevřela dveře. „Přicházím kvůli vaší stížnosti na komisaře Van Ina.“

Zaparkovala twingo na příjezdové cestě k vile, pod nádherným šípkovým keřem, symbolicky ke své misi - podle latinského sub rosa, důvěrně, pod slibem mlčení, doslova pod růží.

Dům, postavený ve směsici dekorativního stylu 20. let art deco a rakouského ruralismu, patřil v šedesátých letech malíři, kterého vynesla vlna popularity. Když se malíř jednoho ponurého zimního večera oběsil, dala jeho lakotná rodina „majetek“ do dražby. Je všeobecně známo, že dům, na němž lpí krev, moc nevynese. Lodewijk Vandaele koupil

dům za pakatel a udělal z něj diskrétní bordel. Z nedostatku inspirace pokřtil svůj stánek „Cleopatra“.

Linda Aertsová mohla kdysi soutěžit v kráse s egyptskou princeznou, ale dnes se spíš podobala nafouklé mumii.

„Jaké stížnosti?“ vyštěkla.

„Bítí a zranění,“ řekla Hannelore. „Podle vašeho prohlášení vás policie obtěžovala.“

Její přímost poněkud probrala Lindu z opilosti. Povytáhla víčka a podívala se na Hannelore rozplizlým pohledem.

„Můžu dál, paní Aertsová?“

Linda si prohrábla neučesané vlasy. Pokrčila rameny a ustoupila o krok.

„Proč ne,“ řekla naběhlým jazykem.

Uvnitř to páchlo zatuchlinou, nakyslým cigaretovým kouřem a zvětralým pivem.

„Právě jsem snídala,“ řekla Linda. „Nechcete kafe?“

Hannelore přikývla. Šla za Lindou přes výčep do kuchyně. I Van In by ten nepořádek považoval za poněkud výjimečný. Plíseň se rozlézala po zaschlých zbytcích jídla na neumytých talířích.

Přeplněné popelníky znečišťovaly vzduch mikroskopickými částicemi. Písek v bedně pro kočku nebyl už týdny vyměněný.

Vycházel z něj pronikavý zápach, který Hannelore stáhl hrdlo.

Vzpomněla si na hodiny prenatalního cvičení a pokusila se střídavě dýchat a zadržet dech.

„Ten hajzl mi vylil na hlavu dva kbelíky vody. A to se klidně stane v roce 1997. Jako ve středověku. Umíte si to představit?“

Linda opláchla jeden hrníček pod kohoutkem. Hannelore zalitovala, že přijala nabídku na šálek kávy. Ucítila pach vyčichlé kávy, která už hezky dlouho stojí v kávovaru.

„Na úřadu státního návladního bereme vaši stížnost velice vážně, paní Aertsová. Hrubé zacházení a nežádoucí důvěrnosti se nepromíjejí, zejména, když se jich dopustí policista.“

„Nežádoucí důvěrnosti,“ zachechtala se Linda. „Pro mě za mě, ať si na mě vypustí svůj kýbl, jen když za to zaplatí.“

„Kýbl, paní Aertsová?“

„Ále, dítě, vždyť je znáte, jak se vytahují. Když trochu ucmrdne svého fujtajblu, hned mluví o kýblu.“

Hannelore odsunula šálek stranou. Linda se zešíroka zašklebila. Její chrup se podobal konglomerátu z lávových kamenů.

Plácla sebou na židli a nalila si do svého šálku Elixír z Anvers.

„Chcete mléko?“

Hannelore nešel z hlavy kýbl a fujtajbl. Zavrtěla hlavou.

„Nebo loček Elixíru?“

Linda nečekala na odpověď a vstala. Z kuchyňské skříňky vyndala sklenici a naplnila ji sladkým likérem.

„Radila jste se už s nějakým jiným advokátem, paní Aertsová?“

Hannelore naoko upila ze sklenice. Snažila se potlačit nevolnost. Potřebuje přece získat důvěru Lindy Aertsové.

„Pff.“

Je neuvěřitelné, kolik pohrdání lze vložit do jednoho slůvka bez významu. Van In by měl radost. Bez advokáta je bezmocná.

„Provoost dostal, co si zasloužil. Já toho gaunera nepotřebuju. Nebyl lepší než ostatní.“

„Ostatní?“

Chechtot, který vyšel z Lindiných úst, by přivedl chudáka nebožtíka Felliniho do extáze.

„Vandaele je prase. De Jaegher je frustrovaný červ, Vervoort si zaslouží oprátku a Deflour může jít pro mě za mě šlapat měchy.“

„A Brys?“

Linda se zarazila. „Johan byl hodný kluk,“ řekla se vzlyknutím.

„Cože?“

Hannelore se podívala schlíplé ženě do očí. Není nic žalostnějšího než pohled na rozlítostněného alkoholika. Linda sáhla po lahvi a nalila si znovou plný hrníček. Trochu se třásla.

Lačnost, s jakou se napila, prozradila, že už je v nejtěžším stádiu.

„Vy jste ho znala dobře?“

Linda si utřela slzu. Johan Brys byl její bůh. Kdyby byla tenkrát přijala jeho nabídku, mohla dnes bydlet v nádherné vile s personálem a na dovolenou by jezdila do exotických krajů. Za mlada se jí o něčem takovém každou noc zdálo.

„Johan se tady občas zastavil,“ řekla. „Samozřejmě než se stal ministrem.“

Hannelore chápavě přikývla. Zavřela oči a napila se Elixíru.

Sladká chuť nebyla nepřijemná. Likér zanechával pálivou stopu v jejích vnitřnostech.

„Ještě lok?“

Lindě se ta nána začínala zamlouvat. Naplnila jí skleničku až po okraj. „Byla jsem královnou krásy.“ Vstala a odpotácela se k otřískané kredenci.

Hannelore se otřásla odporem při pohledu na modré křečové žíly a hrubou, vyzáblou kůži, která obepínala Lindina neforemná lýtka.

„Vidáte se ještě s Johanem?“

Znělo to banálně. Linda se otočila a otevřela župan.

Bavlněná noční košile, kterou měla pod ním, její zvadlé proporce příliš nepotlačovala.

„Co byste dělala, kdybyste byla muž?“

Hannelore se snažila zakrýt soucit a raději se napila Elixíru.

„Naštěstí nejsem muž,“ řekla.
Linda si zase zapnula župan a soustředila se na obsah kredence.
„Kde jen ten zatracenej krám je?“
„Nedělejte si se mnou starosti, paní Aertsová.“
Linda si sedla ke skříni na bobek.
„V roce 1979 jsem byla Miss Flandry,“ zaskřehotala. „Kde je ten mizernej pohár?“
Rachot kuchyňského nádobí přehlušil její lamento.
„Já ti věřím, Lindo. Vždyť je to na tobě ještě vidět.“
Lindu uklidnilo, že ji Hannelore oslovuje křestním jménem.
Přestala s marným hledáním.
„Myslíš?“
Na jejím přepadlém obličejí se objevilo spontánní pousmání.
Vstala a šla si sednout ke stolu.
„Johan má dobrý vkus. Kromě toho je inteligentní. Vůbec mě nepřekvapilo, že se stal ministrem.“
Linda už úplně zapomněla na pohár. Hannelore pozvedla skleničku a zamrkala. Z vlastní taktiky se jí udělalo nanic.
Aby se vytréstala, vypila skleničku na ex. Alkoholické geny stejně dítě zdědí po Pietrovi.
„Musela bys je znát,“ řekla Linda nostalgicky.
„Je?“
Linda zašátrala nervózně v prázdné krabičce po cigaretě.
Hannelore ostrčila skleničku a vyndala z kabelky balíček cigaret John Players. Nabídla jednu Lindě.
„Díky. Právě mi došly.“
„Koho jsi myslela tím oni?“
„Johana, Provoosta a Williama. Já jsem si samozřejmě vybrala toho nejhoršího.“
„Nech si celou krabičku,“ řekla Hannelore.
„Zapal si taky,“ navrhla Linda.
Hannelore se nezmohla na odpor. Po prvním potáhnutí si připadala jako komunista, který prásknul svého židovského souseda gestapu. Je to v zájmu vyšetřování, pomyslela si. Tuhle výmluvu Pieter taky používá, když něco provede.
„Takže sis mohla vybrat,“ řekla Hannelore.
Elixír účinkoval. Kombinace likéru a cigarety na lačný žaludek vyvolala pocit euforie, který Hannelore nezažila od studentských let.
„Johan, Yves a William byli největší kamarádi,“ zachichotala se Linda.
„Yves Provoost?“
„Jo, ten velevážený advokát. Dej mu pámbu věčnou slávu,“ vyprskla smíchem. „Mohla jsem je mít všechny, byli po mně celí diví, hrozně se jim líbila moje figura.“
„To je pro muže typické,“ usmála se Hannelore. „Krásné ženy mají smůlu.“
„To ti teda řeknu.“
Linda zase začala mluvit jako by jí jazyk napuchl. Cigarety, které si jednu za druhou zapalovala, většinou vyhořely naprázdno v jednom z páchnoucích popelníků.
„Takže to byli kamarádi z mládí?“
Linda nadšeně kývla. Oči se jí leskly. Hannelore si nebyla jistá, jestli bude moci tímto způsobem pokračovat. Bylo to stejně kruté jako vodní lázeň, proti které Linda tolik protestovala.
„Johan byl nejrozumnější, Yves nejbohatší a William největší. Chápeš, co myslím.“
„Ale tak špatně ses ním neměla,“ mírnila tón Hannelore.
William Aerts si za patnáct let nahospodařil šestnáct milionů. Nedalo se o něm říci, že by byl špatný obchodník.
„Pff. Barák stejně není náš. Za to může Vandaele. Ten lump svou kořist už ze spárů nepustí. Za každou službu vyžaduje protislužbu. Jednou jsem mu poslala videokazetu s Kmotrem. Znáš ten film?“
Hannelore kývla. Linda se hihňala. Byla na svoji vzpouru hrdá.
„Přidala jsem mu k tomu dopis s otázkou, jestli ho Marlon Brando zahrál dobře.“
„A?“
„Dostala jsem od Williama nakládačku, ale to mi radost nezkazilo.“
Linda už nebyla k udržení.
„Vandaele si drží svoje žáčky pevně na uzdě. Johana protlačil do partaje a Provoost by bez jeho zásahu skončil před pár lety v base. Jestli je někdo gauner, tak je to Vandaele.“
„Proč myslíš?“
Linda si dopřála královský hlt Elixíru. Začala koktat.
„Nebudeš mmi přece tvrdit, že ten hajzl nnezná zákkony.“
Kkaždý přece ví, cco uddělal.“
Škrtla sirkou, ale ruka se jí smekla. Šlo to bleskově. Její nylonový župan byl najednou v plamenech. Vyskočila jako antilopa, když ucítí blížícího se lva. Hannelore naopak seděla leknutím jako přimrzlá. Linda kolem sebe tloukla rukama, plameny jí začaly olizovat boky.
Je zvláštní, jak těžkopádně někdy reagují diváci na situaci ohrožení. Hannelore to stálo hodně úsilí, aby překonala ochromení. Vyskočila, napustila do jednoho špinavého hrnce vodu a uhasila oheň. Van In se bude smát, až mu to bude vyprávět.
Hannelore si uvědomila, že má co dělat, aby udržela vážnou tvář.

Linda začala potichu klít.

„Bolí to?“

Hannelore odhadovala škodu. Župan byl od pasu dolů spálený.

Zuhelnatělé cáry nylonů vydávaly příšerný puch.

„Není to tak hrozné,“ řekla překvapeně.

Linda si bez zábran vyhrnula noční košili. Měla pod ní miniaturní kalhotky, které se vzdouvaly jako trojúhelník mezi tukovými polštáři. Jedno stehno bylo popálené. Začaly jí naskakovat puchýře. Kus kůže asi dvacet krát deset centimetrů vlál jako špatně nalepená tapeta.

Hannelore napustila hrnec znovu a nalila vodu na spálené místo. Voda tekla po podlaze.

„Kde je koupelna?“

Hannelore si vzpomněla na instruktážní film o první pomoci, podle něhož se spálené místo musí přidržet pod proudem vody.

Linda ukázala nahoru.

Ve sprchovém koutě se hromadilo zapáchající špinavé prádlo.

Hannelore odhrnula ukoptěný závěs a strčila Lindu dovnitř. Pak jí postříkala spáleninou ledovou vodou. Linda ječela jako o život, ale Hannelore nepřestala. Použila všechny svoje síly, aby pacientku udržela pod vodou.

Po deseti minutách byla stejně mokrá jako Linda, která nepřestávala ječet, že už to stačí. Přestala křičet až ve chvíli, kdy Hannelore zavřela kohoutek. Koupelna byla pod vodou. Obě ženy vypadaly jako pes, když vyleze z vody.

„A teď ti zavolám ambulanci,“ řekla Hannelore rezolutně.

„Nee,“ zaječela Linda hystericky. „Nechci do špitálu!“

Jako každý, kdo má problémy s alkoholem, měla i Linda hrůzu z nemocnice, protože tam je alkohol i cigarety tabu.

Hannelore se nenechala obměkčit. Seběhla ze schodů. Všimla si při příchodu, že telefon je dole. Linda se belhala za ní.

„Prosím tě, nevolej pohotovost,“ žadonila. „Zavoláme našemu doktorovi. Když on řekne, že mám jít do nemocnice, půjdu.“

Hannelore se otočila. Možná že má pravdu, pomyslela si.

„A řekla jsi mi už všechno?“

„Zeptej se,“ zuřila Linda.

Hannelore zvažovala pro a proti. Spálenina nevypadala vážně.

Mast a několik utišujících prášků to spraví. Když se poradí s jejím lékařem, nemůže ji to nikdo vyčítat.

Město M^oDina se na horizontu vynořilo jako růžový hrad z písku. Zapadající slunce ozářilo starobylé město barvami jako z palety impresionistického malíře. William Aerts si idylického spektaklu nevšímal a túroval toyotu po strmém svahu směrem na Vallettu. Včera odjel Brouwers s nepořízenou. Nebo to byl zastírací manévř? Aerts znal reputaci bývalého policisty. Jeho přítomnost na ostrově byla neklamným důkazem toho, že ho Vandaele chce dostat.

Minulou noc promýšlel Aerts všechny možné scénáře. Teprve když si ráno v Nejnovějších zprávách přečetl podrobný článek o Provoostově vraždě, (noviny se na ostrov dostávaly s několika denním zpožděním), rozhodl se k nejhoršímu možnému řešení: vrátí se do Belgie. Byl to podle něj jediný způsob, jak si zachránit kůži. Když je Provoost po smrti, může se Aerts schovat za belgické zákony. Podle nich se obviněný může za určitých okolností dovolávat principu zproštění viny. Podle trestního zákoníku může být podezřelý odsouzený k trestu odnětí svobody jen tehdy, jestliže splňuje určité podmínky. Musí být například duševně zdravý. Tohoto pravidla se čile chápou mnozí advokáti, aby své klienty před vězením uchránili. Jedním z méně známých důvodů zproštění viny je morální nátlak. Když obhajoba může prokázat, že se její klient dopustil zločinu proto, že k tomu byl morálně donucen, musí soudce obviněného zprostit obžaloby nebo přinejmenším udělit mu mírný trest. V Aertsově případě by to vyneslo maximálně několik let a to je mu milejší než smrt. Když zakopával Daniho, měl u Vandaeleho půlmilionový dluh. Bez odkladu splátky by udělal bankrot. Vandaele mu navrhl dohodu - zmírní splátkový kalendář pod podmínkou, že William pohrbí tělo. Za normálních okolností přece musí soud uznat argumenty a soustředit se na šéfa celé akce, ne na obyčejného knechta. Když skandál vypluje na světlo, nebude třeba vraždit. S trochou štěstí může být Aerts do jara zpátky na Maltě.

Kapitola 13

Van In obědval střídavě. Spokojil se s kávou a dvěma cigaretami. Chleby s tvarohem, které mu Hannelore ráno zabalila, hodil do koše, ani je nerozbalil. Budoucnost viděl černě. Měl na krku vyšetřování dvou vražd. Stopy byly sporé a k dovršení všeho Guido vzkázal, že je nemocný. Proti své vůli musel Van In zavolat na zbývající dvě kliniky a samozřejmě se dozvěděl, že žádný pacient, který se v osmdesátých letech podrobil podobnému zákroku, neodpovídá popisu Herberta. Nepřekvapilo ho to. Muži, kteří se tehdy metamorfóze pohlaví podrobili, byli většinou starší než pětadvacet let. Jak už Van In řekl: tentokrát je nikdo nemůže obvinít z nedbalosti.

A pak ještě ten Baert, který mu celé dopoledne šel na nervy se sáhodlouhými výklady kriminalistické analýzy. Nejvíce ho ale znepokojoval De Keeův zákaz, podle nějž se Van In nesměl zúčastnit vyšetřování Lindy Aertsová, a nezákonná nepřítomnost Carine Neelsové.

Van In uvažoval o dvou možnostech. Mohl by se opít, nebo by se mohl jít podívat, co je s tajnou agentkou. Velké hodiny v kantýně polykaly pomalu minuty. Bylo teprve půl jedné. Trávit ještě čtyři hodiny v Baertově společnosti se zdálo Van Inovi jako nespílitelný úkol. Co kdyby si teď dal dva Duvely a pak šel vyhledat Neelsovou? Vyhledka, že by

tak zabil zbytek dne, ho lákala. Jen Baert byl rušivým faktorem. Když se Van In vypaří bez služebního důvodu, zavolá si ho zítra De Kee na koberec. To se mu vůbec nechtělo. Plán zmizení si žádal tvůrčí přístup.

Van In vytočil číslo ohlašovny. Jestli se neplete, má dnes službu Bruynoghe.

„Nazdar, Roberte. Tady Van In. Chtělo by se ti udělat mi radost?“

Bruynoghe se ušklíbl, když mu Van In vysvětlil svůj plán.

Bylo veřejným tajemstvím, že Baert nemá ve sboru moc přátel.

„Zařídím, komisaři.“

„Díky, Roberte. Máš to u mě.“

Bruynoghe zavolal místnost číslo 204.

„Dobrý den, vrchní inspektore Baerte, mohl bych dostat na linku komisaře Van Ina?“

Baert se oťrásl nad šroubovaným služebním jazykem, jakým mluvily nižší šarže, ačkoliv sám se často vyjadřoval podobně.

„Komisař je na obědě,“ odpověděl úředním hlasem. „Mám mu něco vyřídit?“

„Teď volá guvernér, nutně by potřeboval s komisařem mluvit.“

Baert se víc neptal. Vyrázil do kantýny, aby informoval Van Ina.

Hannelore jela krokem Steenstraat a pak zaparkovala na Marktu, přímo před stánkem s pomfritky a jiným občerstvením. Na náměstí, které bylo nedávno upraveno na pěší zónu, se dokončovala nová dlažba. Projel ze Steenstraat do Wollestraat se sice smělo, ale parkování bylo přísně zakázáno.

Mladý policista ukazoval Hannelore, aby jela dál, což ona ostentativně přehlédla.

U stánku s pomfrity si francouzská dvojice středního věku slabikovala nabízené menu.

„Je n'oy comprends rien du tout,“ řekl Francouz zmateně, jako by pro něj slova jako pomfrit, majonéza a hotdog byla naprosto neznámá.

„Prosím dvojitou porci hranolků s masem.“ Hannelore předběhla užvaněnou dvojici.

„Co si to dovoluujete?“ zareagovala žena nakvašeně.

Její manžel se chtěl připojit s nějakou kousavou poznámkou, ale když se na Hannelore podíval pohledem znalce, kousl se do jazyku.

„Eh bien, Gerard, co je?“ uvažující manželka probodla svého muže pohledem.

„Halo, paničko, neslyšela ste?“ Rozkacený policista rázoval směrem k Hannelore.

„Co jste si přála?“ zeptal se prodávač ve stánku, aby se jí rychle zbavil. Holohlavý třicátník s nosem jako sekáček na maso neměl ani jednu chuť na nepříjemnost s policií.

„Velkou porci s...“

Zbytek věty zanikl v rachotu pneumatického kladiva. Bylo půl jedné. Parta svědomitých dělníků se dala po polední přestávce do práce.

„Ukažte mi průkaz, paničko,“ hulákal policista. „Dyt' víte, že se tady nesmí parkovat.“

Hannelore se k němu otočila. „Já neparkuji, pane strážníku.“

Já jsem jen zastavila,“ odpověděl jedovatě.

Francouzka se přidala na stranu ochránce zákona. Dloubla manžela do žeber a přikývla na znamení, že schvaluje policistův postup.

Policista, dvojník Clint Eastwooda, vyzbrojený pouzdrem s pistolí u boku, se zarazil.

„Madam je sečtělá,“ řekl trochu zdvořilejším tónem.

„Prosím porci hranolků s masem.“

Hannelore se otočila k prodáváči. Ten chudák na ni nešťasně zíral.

„A přidejte mi k tomu jednu kyselou okurku.“

Hannelore se vítězně zasmála. Přeměřila si strážníka pohledem od hlavy k patě.

„Jsem těhotná a mám hlad,“ řekla ztěžklým jazykem.

Tři Elixíry na lačný žaludek si žádaly svou daň. Hannelore se zapotácěla a chytila se Gerarda, který se pohotově přisunul.

„Navrhuji, abyste mi o tom vyprávěla u nás na stanici, paničko. Podle mě jste nalitá jak dělo,“ řekl strážník s menší dávkou nepřátelství.

„Já, opilá?“

Hannelore se znovu opřela o Gerarda, k velké nelibosti jeho harpyje.

Policista se vysílačkou spojil s centrálou.

„Děje se něco, Delille?“ zeptal se najednou hlas vedle něj.

Strážník Delille by ten hlas poznal mezi tisícem jiných.

Když mu Van In vzal vysílačku z ruky, neprotestoval.

„Tady Van In. Klid, Roberte. Mám to pod kontrolou. Konec.“

„Komisaři, nevěděl jsem, že...“

„To je v pořádku, Delille. Postupoval jsi správně. Já paní znám. Žije s jedním leplem, který ji každou chvíli dohání k zoufalství.“

Policista Delille chápavě přikývl. Jeho čest byla zachráněna.

„Já chci hranolky,“ žadonila Hannelore. V hlavě měla kolotoč s houpacími koníky.

„Monsieur,“ požádal Gerard. Hannelore se o něj ztěžka opírala. Francouz se snažil, seč mohl, aby ji udržel ve stoje.

Van In k němu přikročil a osvobodil ho od břímě. Vzal Hannelore pod paží a odvedl ji k nejbližší lavičce.

„Vezmi ty pomfrity, Delille.“

Hannelore sklesla na lavičku jako vosková figurína, která pobyla chvíli na prudkém slunci. Byla najednou strašlivě bledá.

„Mám ti zavolat doktora?“

Hannelore si vzpomněla na Lindu Aertsovou. Nemocnice bylo poslední místo, kam by se teď chtěla dostat.

„Nech mě nejdřív najíst, Pietře. Stačí pár soust a budu v pořádku.“

Zpod přivřených víček viděla jen modrý stín, který jí podával teplé hranolky.

Hannelore spolykaly pomfrity s kopcem majonézy a dohněda opečeným masem. Když skončilo hodování, poslal Van In Delillea pro kolu. Nervozně si zapálil cigaretu.

„Už je ti líp?“ zeptal se za chvíli.

Hannelore si olízla majonézu z horního rtu. „Mnohem líp,“ uchichtla se.

Strážní Delille se vydal za skupinkou zvědavých turistů.

Tady se už nic zajímavého nedělo.

Van In podal Hannelore kolu. Vděčně se usmála a vypila plechovku na jeden zátah. Cukr v nápoji ji vzpružil.

„Tohle bylo poprvé a naposledy, kdy jsem šla v tvých stopách, Pietře Van Ine. Tvůj styl práce je strašlivě vyčerpávající.“

Hannelore mu pověděla, co se přihodilo.

„Takže je to zase moje vina,“ řekl Van In odevzdaně. „Můžeš být ráda, že jsem náhodou šel kolem, jinak bys teď seděla za katrem.“

„Copak každou pannu neochraňuje statečný rytíř?“

Živ Elixíru z Anvers ještě trval. Van In se rozhlédl.

Kousek od nich se zastavili dva Japonci, kteří šli jako předvoj před skupinou a lákali teď ostatní k sobě. Během deseti vteřin seděli Van In a Hannelore uprostřed houfu brebentících Asiatů.

Naštěstí žlutí bratři nerozuměli, s jakým nesmyslem se Hannelore vytasila.

„Jsi ještě opilá?“

„Já, opilá? Po třech líkérech? Blázníš? Bylo mi špatně, Pietře Van Ine, špatně z hladu.“

„Jasně,“ zasyčel Van In.

„Udělal se mi špatně,“ stála tvrdohlavě na svém.

„Nechme toho. Ať to bylo cokoliv, mělas kliku, že jsem byl nablízku.“

„To si jen myslíš.“

Hannelore se hrabala v kabelce a vytáhla svůj průkaz.

„Pokud vím, ještě nikdy nesebral žádný strážník zástupkyni prokurátora Jeho královské Výsosti za špatné parkování.“

„Ach ta emancipace,“ povzdechl si Van. „Nejste o nic lepší než muži.“

„Ano? Cos vlastně udělal?“

„Nic, miláčku. Všichni strážníci mě znají. Já žádný průkaz nepotřebuju.“

„Ty poldo,“ zachichotala se.

Van In vyplázl jazyk. Japonci kolem nich se disciplinovaně zasmáli. Hannelore to vtipné nepřipadalo.

„Z Východu by přece měla přicházet moudrost,“ řekla jízlivě.

Van In vrhl na Japonce zuřivý pohled a zašklebil se na ně.

„Řekni mi raději, jaké informace jsi získala ve stavu opilosti.“

Pan učitel Wilfried Buffel bydlel v předválečném domě na ulici Marie Burgundské. Nízká zídka s nízkou brankou tvořila symbolický předěl mezi pečlivě udržovanou zahradou a chodníkem.

Hannelore zaparkovala twingo na krajnici vedle kanálu.

Šumění vody od nedaleké odtokové propusti připomínalo rachot vodopádů v Ardenách. Zurčení dodávalo dřímavému poklidu mezi domky idylický nádech.

„To jsem zvědavý, jak nám pomůže učitel v penzi,“ řekl Van In skepticky.

Hannelore pokrčila rameny. Muži nechápou, co je ženská intuice.

„Nejdřív se podíváme, jestli je doma,“ řekla věcně.

Wilfried Buffel seděl u okna a četl knihu. Viděl Van Ina a Hannelore přicházet ke dveřím. Přes tabulky skla v okně ho vidět nemohli, leda kdyby přitiskli nos až na sklo. Pro jistotu se pan učitel schoval do předsíně. Od loňského roku, kdy ho párek podvodníků připravil o padesát tisíc franků, se bál nečekaných návštěv jako čert kříže.

Hannelore zazvonila. Přestože pan učitel čekal, že se ozve zvonek, lekl se.

„Mám dojem, že není doma,“ slyšel, jak říká muž za dveřmi.

„Trpělivost, Pietře. Tomu člověku je dvaasedmdesát. Jak rychle budeš reagovat ty v jeho věku?“

Ta žena má příjemný hlas.

„Ty věříš, že si tak starý člověk vzpomene na žáka, kterého učil před třiceti lety?“

Wilfried Buffel pohrdavě odfrkl. Co si ten člověk myslí?

Nohy už mu tak dobře neslouží, to je pravda, ale paměť má v pořádku. Otevřel a zavřel dveře od předsíně, počkal několik vteřin a pak otevřel hlavní dveře.

„Pan učitel Buffel?“ zaptala mladá žena se světlými v očích.

„Právě on, slečno.“

„Jsem Hannelore Martensová. Pracuji v úřadu státního návladního. A tohle je komisař Van In z bruggské policie. Můžeme vás na chvíli vyrušit?“

Buffel je pustil dovnitř do salonu. Šel si sednout na své oblíbené místo u okna. Člověk nikdy neví, co ho čeká. Na

okenním parapetu stojí hliněný květináč, kam si ukládá tabák do dýmky.

Když prohodí těžký květináč oknem, řinčení skla Hupozorní sousedy. Alespoň doufal.

„Jde o vašeho bývalého žáka a kolegu, pane učiteli.

O Lodewijka Vandaeleho,“ šla Hannelore hned k věci.

Buffel zvedl ruku a prohrábl si vlasy. Proč jen pro vůli boží otevřel? Ta zatracená profesionální ješitnost.

„Lodewijk Vandaele,“ opakovala Hannelore trpělivě.

Van In se dloubal v nose. To může trvat věčnost, pomyslel si pesimisticky.

„To už je hrozně dávno, slečno.“

„Ale pane učiteli, pedagogové přece mívají výbornou paměť.

Moje paní učitelka si pamatuje, jaké jsem měla šaty na prvním svatém přijímání.“

Usmívala se tak podmanivě, že Buffel nevzdoroval dlouho.

Sebral z malého stolku dýmku a nacpal ji tabákem z květináče na okně. Van In vstal a přidržel mu zapalovač. Měl teď záminku, aby si také zapálil. Když kouří dědek, může on také.

„Lodewijk Vandaele byl mým kolegou skoro deset let. Učil jsem prvním třídu, on čtvrtou. Když zemřel jeho otec, řekl učitelování sbohem a převzal rodinný podnik.“

Buffel šťavnatě potáhl ze své pěnovky.

„Pak to dotáhl daleko.“

„Jaký byl jako učitel?“ zeptala se Hannelore.

Buffel tu otázku čekal. Ted' věděl, proč za ním přišli.

„Mysle jsem, že to je promlčené, slečno.“

„Co je promlčené, pane Buffele?“

Stařec vyfoukl do místnosti hustý oblak kouře. Alespoň se nebude muset dívat hostům do očí.

„Tehdy se často stávalo, že vyučující překročil přípustné meze náklonnosti.“

Van In už slyšel mnoho definic pedofilie, ale Buffelův eufemismus zněl skoro pozitivně.

„Byl za to odsouzený?“ zeptala se Hannelore stroze.

Pan Buffel vzdychl. Ta žena je tak mladá, nemůže si pamatovat, jak se dřív takové skandály řešily.

„Lodewijk učil na katolické škole, slečno. Kněz uchlácholil rodiče a státní návladní stížnost stáhl. Tak to tehdy chodilo.“

Van In kývl. Když ještě studoval, měla každá škola nějakého milovníka dětí.

„Vzpomínáte si na jména těch dětí, jimž Vandaele projevoval přehnanou náklonnost?“

Stařík si znovu povzdychl.

„Nebyli to Provoost, Brys a Aerts?“

Buffel odložil dýmku a tím zakončil kouřové clony.

„Četl jsem tu zprávu v novinách,“ řekl skličně.

„Myslíte, že Lodewijk Vandaele zabil Provoosta?“ zeptala se Hannelore.

Otázka uvedla Buffela do rozpaků.

„Tak proto jste přišli,“ řekl s nádechem beznaděje.

Van In zamáčkl cigaretu. Učitel může mít pravdu. V odborné literatuře tehdy něco na to téma četl. Vztah mezi pedofilem a jeho obětí trvá celý život. V Americe jsou známé případy, kdy pedofil zabil svého žáka po více než dvaceti letech z nějakého banálního důvodu. Vždycky zůstal pedofil se svou obětí v přátelském vztahu. Přestože už nešlo o sexuální kontakt, snažil se pedofil svého dospělého přítele na sebe psychicky vázat. To mu poskytovalo dva zdroje potěšení. Když se jeho žák oženil, cítil se pedofil nad jeho manželkou, kterou považoval za druhořadou volbu. Kromě toho věděl, že když budou mít manželé děti, bude mít jako přítel rodiny další skvělou šanci.

„Má Provoost děti?“

Hannelore se na Van Ina nechápavě podívala.

„Syna a dvě dcerky. Proč? Nemyslíte si přece, že Vandaele zabil Provoosta, aby si mohl užívat s jeho dětmi?“

Van In si zapálil novou cigaretu. Vlastně si neuměl dost dobře představit, jak by Vanadaele Provoosta přemohl a spoutal. A pak ještě to mučení. Nebo měl Vandaele kromě pedofilních také sadistické sklony?

„Bojím se, že jsme na špatné stopě, Hannelore.“

„Nedali byste si šálek čaje?“ navrhl najednou Buffel vlídně.

„Ne, děkujeme,“ řekla Hannelore stroze.

Nedala Van Inovi čas na to, aby zavedl řeč na nějaký jiný nápoj. Chtěla využít příležitosti do poslední kapky. Linda přisahal, že jim Buffel určitě pomůže.

„Byly ještě nějaké jiné případy... hm... přehnané náklonnosti?, pane Buffele?“

Učitel zavrtěl hlavou. Po rozruchu s Provoostem změnil Vandaele revír. Ucházel se o funkci v místní zdravotní pojišťovně. Tak mohl z titulu své funkce jezdit o prázdninách na tábory s chlapci od devíti do dvanácti let.

„Rozhodně ne na naší škole, slečno.“

Hannelore se nenechala odradit. „Tedy jinde.“

„Jak to myslíte, slečno?“

„Vzpomněl byste si ještě na něco, co souviselo s Provoostem, Brysem a Aertsem?“

„V jakém smyslu?“

Buffel váhal. Stejně jako mnoho jeho kolegů si i on tehdy myslel, že učitelování je nejkrásnější povolání na světě. Praxe však brzy ukázala opak. Děti byly malé příšery, které se někdy k sobě chovaly jako nejhorší nepřátelé.

„Učil jsem přes čtyřicet let,“ řekl opatrně. „Za ta léta toho člověk hodně zažije. Děti se někdy chovají jako divá zvěř a

jsou chvíle, kdy...”

„...má člověk chuť s nimi praštit o zem,” doplnil Van In nápomocně. „Byli provoost, Brys a Aerts také takoví?” Buffel přešel mráz po zádech, když si vzpomněl na tu příhodu.

„Jednou zašli příliš daleko,” řekl vyvedený z rovnováhy.

„Bylo to v létě roku 1966. O prázdninách mohly děti zajít do školy dvakrát v týdnu na různé hry. Rodičům se to hodilo, škola měla velikou zahradu. Vlastně to byla spíš trochu divočina, kde se chlapci mohli do sytosti vyřádit. Toho odpoledne jsem měl dozor. Vypracovali jsme si s kolegy systém, každý sloužil čtyři půldne. Dělali jsme to zadarmo.”

Staré, dobré časy, pomyslel si Van In.

Buffel znovu sáhl po dýmce. Když ji nacípával tabákem, třásl se mu ruce. Van In mu dýmku zapálil.

„Provoost, Brys a Aerts byli vždycky spolu,” řekl Buffel.

„Tvořili triumvirát. Věděl jsem, že na ně musím dávat obzvlášť dobrý pozor, byli to známí surovci. Ale tenkrát odpoledne se zdálo, že všechno proběhne v klidu. Chtělo se mi spát, vypili jsme se ženou při obědě pár sklenic vína, protože jsme ten den měli patnácté výročí.”

Buffelovi docházely síly. Tváře měl napjaté a dýmku křečovitě svíral mezi zuby v úhlu patnácti stupňů.

„Pokračujte, pane Buffele,” řekla Hannelore s úsměvem, aby mu dodala kuráže.

„Trochu jsem usnul. Najednou mnou zatřásl jeden z nových žáků.” Buffel zuřivě tahal z dýmky. „Jak se jen jmenoval?”

„Tím se teď netrapte, pane Buffele. Za chvíli si vzpomenete.” Hannelore seděla na krajíčku židle.

„On a jeho soused v lavici byli v mé třídě teprve pár týdnů.

„Pane učitel, pane učitel,” slyšel jsem ho. „Oni... Dirka...” „ano, na to jméno si vzpomínám,” rozzářil se Buffel. „Oni chtějí zabít Dirka.” Okamžitě jsem věděl, kdo to jsou oni.”

„Provoost, Brys a Aerts,” poznamenal poněkud zbytečně Van In.

Buffel přikývl. Znovu tu scénu prožíval. Jeho vodnaté oči zíraly jako uhranuté přes sklo.

Hannelore naznačila Van Inovi, aby nepřerušoval. Ta poznámka narušila učitelovo soustředění.

„Dirk a Dani Desmedtovi,” řekl Buffel najednou se svrastělým obočím. „Dvojčata. Jestli se nemýlím, pocházeli z Roeselare.

Jejich otec si našel místo v přístavu Zeebrugge, proto se přestěhovali do Brugg.”

„Říkal jste, že chtěli někoho zabít, pane Buffele.”

„Ano, slečno. Ještě teď se třesu, když si na to vzpomenu.”

„Bylo to tak hrozné?”

Buffel se zhluboka nadechl.

„Bylo to příšerné, slečno. Svlekli Dirka donaha a spoutali ho. Z trenýrek udělali roubík a strčili mu ho do úst.”

„Oni?”

„Provoost, Brys a Aerts.”

Buffel vyslovil ta jména s důrazem. Pak se odmlčel. Van In se na Hannelore významně zašklebil. Tentokrát nezpůsobil on, že pan učitel ztratil nit.

„Pokračujte, prosím vás, pane Buffele.”

Starý muž polkl. Položil kouřící dýmku do popelníku.

„Provoost nasadil Dirkovi na nos kolíček na prádlo. Sundal ho, až když se chlapec začal dusit. Pak zase, a znovu, až Dirk...”

Bože můj... Já mám tu hrůzu dodnes před očima. Kdybych byl tehdy nepil víno...”

Buffelovi vytryskly z očí hořké slzy. Hannelore vytáhla z kabelky papírový kapesník, vstala a snažila se starého muže utiшит. Nechal se hladit jako dítě.

Van In si zapálil cigaretu. Odvrátil pohled od nepříjemného výjevu. Jak je možné, že tak složitý případ má tak banální řešení? Provoostův vrah se prozradil tím, že zopakoval rituál, který prodělal jako dítě. Buffelovo svědectví je autentické.

Žádné noviny nepopsaly způsob, jakým byl Provoost zavražděn. Teď zbývá jen najít Daniho a Dirka Desmedtovy a mají vraha.

Hannelore trvala na tom, že neodejdou, dokud se stařec neuklidní. Uvařila čaj a měla se k odchodu, až když ji Buffel třikrát ujistil, že je naprosto v pořádku.

„Můžeš mi gratulovat,” rozzářila se Hannelore, když zastavili na červenou u Ezelpoort. „A už nikdy neříkej, že úřad státního návladního nedokáže žádný případ dotáhnout do konce.”

„Díky mé průkopnické vyšetřovací práci,” kontroval Van In.

„Kdybych mohl Lindu Aertsovou zadržet o čtyřiašacet hodin déle, byl bych na to taky přišel.”

„S několika dalšími kbelíky vody?”

„Několik kbelíků,” ušklíbl se Van In. „Tys ji vyslyšela pod sprchou.”

Zelená na semaforu zachránila Van Ina od dloubance do žeber.

Hannelore hnala twingo po Ezelstraat jako splašeného mustanga.

„A teď co s Herbertem,” řekla, když zaparkovala na místě, kde bylo parkování zakázáno.

„O něj se už postarám, mladá paní. Jedno péro na tvém klobouku stačí.”

Hannelore nechala poznámku bez povšimnutí. Měla pocit dobře vykonané práce.

„Umírám hladu, Pietře.”

„Už zase.”

„Těhotné ženy jedí za dva,” odfrkla.

„To je už dvacet let překonaný názor. Kromě toho dnes vaříš ty.“
„Nakoupil jsi něco?“
Van In zavřel dvířka a podíval se na zákaz parkování.
Pokrčil rameny.
„V lednici je tavený sýr, děvče. Dala by sis pomfritky?“
Hannelore ohrnula nos. Dělal tu grimasu málokdy, ale Van In si ji pokaždé vychutnal. Vypadala jako malá holka, která musí zůstat dvě hodiny poškode, protože si při vyučování lakovala nehty.
„U Bílé palice mají na jídelničku platýze,“ řekla tázavě.
„Nikdo ti nebrání, abys mě pozvala. Děj si platýze. Mě bude stačit steak Dionýsos.“
„Dobře, ale platíš pítí.“
„S radostí,“ řekl Van In čile.
Položil jí ruku kolem ramen. Prošli bok po boku ulicí Svatého Jakuba jako párek milenců, kteří jsou poprvé v Bruggách.

Kapitola 14

Steak Dionýsos včera Van Inovi ohromně chutnal. Pítí ovšem - dvě lahve bílého vína a tři černé Duvely - udělalo svoje.
Zabzučení budíku aktivovalo četu permoniků, kteří začali svými kladívky opracovávat vnitřek jeho lebky. Hannelore ho vystrčila z postele a otočila se na druhou stranu.
V noci slíbil Van In v romantickém rozpoložení snídaní do postele a Hannelore na to nezapomněla.
Jako spráskaný pes sešel ze schůdků. V kuchyni hodil do sklenice vody dva šumivé aspiriny a do opékače vložil několik krajíčků chleba. Teplý toast s máslem a sýrem nebyla snídaně k zahoezení pro člověka, který žil pět let ze stipendia.
Van In vypil medicínu před zrcadlem v obývacím pokoji.
Vypadal komicky v pyžamu bez kalhot. Kolem boků mu rozbujely polštáře jako nasáklé houby. Dokonce i ve stavu doznívající opilosti to volalo po pomstě.
Toaster se rozehrřival stejně špatně jako Van In. Trvalo věčnost, než krajíčky vyskočily z přístroje. Spíš z dlouhé chvíle než ze zvědavosti si zatím pustil telefonní záznamník. Blikající světlo signalizovalo nový vzkaz. Včera někdo volal.
„Dobrý den, pane komisaři. Tady je Neelsová. Carine zmizela, nic neřekla a mně to dělá starosti. Zavolejte mi prosím na číslo
337173.“
Cvak.
Pět vteřin trvalo Van Inovi, než mu došlo, co ten vzkaz znamená. V kuchyni se zasekl toaster. Pach spáleného chleba se šířil domem.
Van In přetočil pásku nazpět a znovu si poslechl volání o pomoc. Vyběhl do schodů a volal hlasitě Hannelore. Reagovala okamžitě. Ne na jeho křik, vstala, protože si myslela, že dům stojí v plamenech.
„Pojď sem rychle,“ volal Van In.
Hannelore vyšťourala černé chleby z opékače, zatímco jí Van In znovu přehrál vzkaz.
„Oblékni si kalhoty. Myslím, že máme průšvih.“
Za pět minut ujížděli Van In a Hannelore v twingu opuštěnými ulicemi Brugg směrem k Daverlostraat.
„Výslovně jsem jí zakázal cokoliv podniknout bez mého vědomí,“ řekl Van In sklesle.
„V takových věcech nemůžeš experimentovat, Pietře Van Ine.
Doufám, že se jí nic nestalo.“
„Jestli se držela mých instrukcí, nemohlo se jí nic stát,“ pokračoval Van In umíněně. „Třeba si vyrazila na noc s přítelem.“
Hannelore na něj vrhla zničující pohled. „Víš toho o ženské psychice asi tolik, jako náčelník Apačů o hamburgrech,“ odsekla.
Na mostu u Gentské brány prudce zabočila doprava.
„Je to číslo 117,“ řekl Van In.

William Aerts se vmísil mezi davy čekající v letištní hale.
Možnost zahlédnout známý obličej v takovém množství hemžících se cestovatelů je dost malá. O to víc se lekl, když u přepážky Air Malta uviděl Brouwerse v živém rozhovoru s plnoštíhlou letuškou.
Něco se muselo zvrtnout u Amanda, podle čeho ten čmuchal zavětril. Aerts nepropadl panice, ale začal horečně hledat východisko. Koupil si noviny a sedl si vedle dvou turistů s batohy na zem. Ze své pozice nespustil Brouwerse z očí. Dívka u přepážky zapisovala údaje, které jí Brouwers diktoval. Aerts viděl, jak dívka přikyvuje. Možná, že se teď na monitoru objevilo jeho jméno. Když dívka podala za pět minut Brouwersovi letenku, byl si jistý, že jeho předpoklad je správný. Za chvíli budou sedět oba ve stejném letadle. Nemá smysl letět jinou linkou.
Brouwers neodletí, dokud si nebude jistý, že jeho oběť je na palubě. Když Aerts vymyslí jinou trasu, bude riskovat, že se Brouwersovi podaří ho izolovat a snáz ho dostane. Na letišti na Maltě byl Aerts relativně bezpečný a na letišti v Zaventemu u Bruselu se hned po přeletu přihlásí letištní policii. S tím Brouwers určitě nepočítá. Aerts se podíval na velké hodiny v hale. Než bude muset na palubu, zbývá ještě půl hodiny, a to je dost času na kanadský žertík.

Aerts vstal a šel s ledovým klidem k telefonu. Na mezinárodních informacích si nechal zjistit číslo policie v Zaventemu. Vytočil je. Během deseti vteřin měl na drátě příslušného policistu. Sdělil seržantu Dupainovi, že je na letišti v Lucce a že ho právě oslovil jeden krajan s návrhem, aby za úplatu vzal s sebou do Belgie balíček. Ten člověk prý musí z vážných důvodů zůstat na Maltě. Aerts ten návrh samozřejmě nepřijal, ale zdálo se mu podezřelé, že ten člověk si později také koupil letenku. Aerts řekl Dupainovi číslo letu a stručně Brouwerse popsal. Když zavěsil, měl rozzářený výraz vítěze poutového poháru.

Liliane Neelsová seděla v salonu s očima červenýma od pláče.

Přerývaně vyprávěla, co se stalo.

„Carine řekla, že musí ještě něco zařadit do práce a že přijde asi pozdě. Zeptala jsem se, kdy. Kolem půlnoci, odpověděla. Když jsem chtěla vědět, kam vlastně jde, přitiskla mi na rty ukazováček a řekla, že teď pracuje inkognito.“

Liliane Neelsová začala vzlykat.

„Nechtěla mi říct, co to znamená.“

Van In sklopil oči.

„Inkognito znamená, že byla pověřena speciálním úkolem,“ slyšel, jak Hannelore vážným hlasem vysvětluje.

„Asi se to protáhlo,“ doplnil. „Carine je přece rozumná dívka, neudělala by jistě žádnou nepředloženost.“

„Ne,“ usmála se Liliane přes slzy. „To má po otci.“

Van In proklínal způsob, jakým Carine do případu zatáhl.

Svíjel se pod návalem špatného svědomí. Zdá se, že to děvče vehnal do maléru. Dokonce zalitoval, že pouštěl hrůzu na Lindu Aertsovou. Ta žena nemá lehký život a on jí ještě přidal.

„Nedělejte si starosti, paní Neelsová. Dávám vám své slovo, že uděláme všechno, abychom Carine našli.“

„Děkuji vám, pane komisaři,“ řekla Liliane Neelsová.

„Doufám, že to nebude dlouho trvat. Carine je to jediné, co mám.“

Hannelore polkla naprázdno.

Kolona čtyř policejních kombíků a tří hlídkových aut projížděla poklidnou rychlostí ulicí Gistelsesteenweg. Auta neměla zapnutá světla ani sirény, jak přikázal Van In. Twingo zakončovalo konvoj. Hannelore netrvalo ani hodinu, aby přesvědčila prokurátora, že je třeba vydat povolení k domovní prohlídce v objektu nadace Péče.

Chodci se překvapeně zastavovali. Policejní konvoj na vyjíždě, bez světla a sirén, to se jen tak nevidí.

Carine se probírala z omámení. Rty měla suché jako okoralý chleba. Pokusila se vstát. Když se jí to nepodařilo, zvedla hlavu. Paže měla připoutané řetězem. Panika je přišera, která člověka přepadne i bezdůvodně. Carine cloumala pouty a beznadějně se snažila uvolnit ruce. Jak slábl účinek drogy, rozpomínala se, co se stalo včera. Po zkušebních záběrech jela domů. Ilse jí fotografie ukázala, moc se povedly. Má kontakty s různými časopisy, které platí svým modelkám velice dobře. Načerno samozřejmě, usmála se spiklenecky. Ale o to se nemusíš starat. Ty jsi ve srabu a těmi dvaceti tisíci franky, které dnes večer vyděláš, zaplatíš část svých dluhů a ještě ti něco zbyde na parádu, dodala a významně mrkla. Nadace se snaží pomáhat lidem v tísní. Hezká holka jako jsi ty, si nemusí vydělávat uklízením.

My, lidi z nadace, vycházíme z toho, že nejschůdnější cesta k dosažení cíle je zároveň i nejlepší.

Carine nejdřív chtěla podat hlášení Van Inovi a říct mu, že se v nadaci nic nekalého neděje. Podle jejího názoru je to prospěšná organizace. Bála se ale, že se Van In bude zlobit, až se dozví, že neposlechla jeho rozkaz. Rozhodla se, že večer zajede znovu do nadace na kole. Těch slíbených dvacet tisíc franků se jí bude hodit. Toho rozhodnutí už stokrát litovala.

Fotograf, který včera zůstal diskretně v pozadí, ji spoutal a zakryl jí oči. Pak přišli ostatní. Carine křičela, když ji znásilnil první. Pak už to šlo snadněji. Po nějaké době necítila nic. Jen slyšela hýkání zvedajících se těl a zvláštní zvuk, který připomínal čvachavé kroky na mokřině. Muži se na ní ukájeli v tichosti. Po čtvrtém přestala počítat. Stydká kost jí pálila.

Trvalo jim stále déle, než dosáhli orgasmu. Pak najednou všichni odešli. Slyšela, jak se za nimi zavírají dveře. Smích. Hlahol sílil, až byl silnější než roj sršňů. Byla jí zima. Jako by jí někdo položil mezi nohy ledový balvan. Chlad jí procházel od boků celým tělem. Trásla se.

Asi za půl hodiny se dveře zase otevřely. Carině se zdálo, že uplynula věčnost. Ucítila pach dezinfekce na WC. Začala vzlykat. Ten muž jí uvolnil pouta a přinutil ji, aby si klekla a opřela se o ruce. Všichni se znovu nahrnuli dovnitř a hrůza pokračovala. Carine si uvědomovala, jako udělala chybu, že neposlechla Van Ina. Další chyba vyšla najevo, když ten páchnoucí člověk objevil její policejní průkaz.

Ilse Vanquanthemová se nelekla, když Van In zazvonil.

„Buďte zdravý, pane doktore,“ řekla se širokým úsměvem.

„Pojďte dál.“

Domovní prohlídka trvala do pozdního odpoledne. Osmnáct policistů prohledávalo Péči od sklepa na půdu. Policejní expert na počítače se pohroužil do účtů.

Ilse Vanquanthemová si udržela chladný a nezúčastněný odstup. Když ji Van In vyslýchal, odmítla vypovídat. Na otázku, jestli zná Carine Neeslovou, odpověděla záporně.

Karavana policejních aut odtáhla jako zloděj v noci. Všichni byli zdeptaní neúspěchem.

„Máme štěstí, že jsme nepřijeli s houkačkou a se světly,“ řekla Hannelore hořce. „Jestli se o téhle operaci dozvědí noviny, roznese nás veřejné mínění na kopytech.“

Van In vytáhl rezervní krabičku cigaret. V krku ho pálilo od kouření.

„Někdo jim musel dát echo,“ vztekal se. „Ta bestie věděla, že přijedeme.“

„Možná nám něco řekne analýza disket.“

Hannelore se snažila zachovat klid a rozvahu. Těžko teď mohla Van Inovi vyčítat návštěvu u Muyse a pouštění

hrůzy. Byla to chyba, za kterou teď museli zaplatit.

Van In nereagoval. Uvědomoval si, co provedl.

„Myslím, že musíme informovat paní Neelsovou,“ řekla Hannelore. „Bude hůř.“

„Řekneš jí to ty?“ zeptal se Van In s prosbou v hlase.

Hannelore šlápla na plyn. Svým malým autem se prosmykla kolem kolony.

„Když mě tak hezky prosíš,“ řekla odevzdaně.

Letištní policie v Zaventemu měla ten večer slušný úlovek.

Podářilo se jí chytit domnělého pašeráka drog a zadržet hledaného muže. Náhodou oba přiletěli stejným letadlem. Domnělý dealer, nějaký Jos Brouwers, byl po jeden a půl hodinovém výsledku propuštěn pro nedostatek důkazů.

William Aertse předali státní policii s předpokladem, že na něj bude uvalena vazba.

Zatímco se Hannelore pokoušela utišit paní Neelsovou, zavolal Van In na komisařství. Zmizení Carine odsunulo případ Herbert na vedlejší kolej. Van In zapomněl, že ráno pověřil Baerta, aby pátral po bratrech Desmedtových.

„Nazdar, Baerte.“

„Zdravím, komisaři.“

Baert čmáral geometrické obrazce na zadní stranu starého hlášení.

„Bojím se, že vás zklamal, komisaři. V evidenci obyvatelstva není po dvojčatech jménem Desmedt ani stopy.“

„Teď mě poslouchej, Baerte. Nemám náladu na vtipy. Pan Buffel si byl jistý. Dvojčata chodila v Bruggách do školy. Jejich rodiče se sem v šedesátých letech přistěhovali. Museli přece někde bydlet.“

Baert si hrál s propisovačkou.

„Obvolal jsem všechny přilehlé obce,“ řekl s jistotou. „Z rodin, které se jmenují Desmedt, Desmed nebo Desmet, nemají nikde dvojčata, která by chodila do třídy k panu Buffelovi.“

Lodewijk Vandaele stiskl červený knoflík dálkového ovládání.

Hlas moderátora večerních zpráv zmlkl. Hvězdovitý tvar na obrazovce se proměnil v nepříjemný bod. V pokoji zavládlo ticho.

Vandaele seděl zhroucený v ušáku. Unavené nohy si opíral o sedátko z červené marocké kůže. Každý zvuk, který narušil šumění stromů, ho vylekal. V několika vteřinových intervalech projel pohledem po místnosti jako světlo majáku. Půl lahve koňaku jeho neklid nezmírnilo. Zapálil si doutník obyčejným zapalovačem na jedno použití. Cítil, že mu slábnou síly. V hrudníku zasténaly jeho devastované plicce jako děravý měch.

„Proč?“ zeptal se polohlasně sám sebe.

Stařec na prahu smrti myslel na Provoosta. Jeho žák byl mrtvý a nedalo se tom nic změnit. Jestli ten vřed praskne, čeká Bryse lynčování veřejným míněním. Aerts je vyřízený, toho už odsoudil k smrti.

Vandaele se pokusil uklidnit vzpomínkou na jejich mladá těla. Ten obraz mu přes třicet let přinášel útěchu a ulehčení v těžkých chvílích.

Zvonění telefonu mu málen zastavilo srdce. Cítil už jen bolest. Pokojně umřít je výsada vyhrazená spravedlivým. Snadná smrt ho nečeká, byť by si ji přál sebevíc.

Vandaele se ztěžka zvedl z křesla. Doutník čadil v přeplněném popelníku. Stařec zavrával a narazil kolenem do koncertního křídla, které nikdy nepoužívané zabíralo velkou část místnosti. Neforemný nástroj patřil k fasádě, za níž se Vandaele léta schovával. Na hudbu teď ale už není čas. Je pozdě. Hudbou a kulturou se nic nevydělá, jak mu otec stále předhazoval. Chtěl, aby syn pokračoval ve vedení podniku. Lodewijk Vandaele se vzepřel vůli svého otce. Plný ideálů se stal učitelem. Nechtěl se podřídít plánům, které pro něj narýsoval někdo jiný. Peníze jsou sedmihlavá saň, již je třeba potírat ze všech sil. Lodewijk se chtěl stát moderním rytířem, Parsifalem. Bude se věnovat výchově mládeže, naučí je, že v životě jsou ještě jiné hodnoty než jen zisk a dobře placená místa. Mládež potřebuje prostor, aby se mohla zdárně vyvíjet, potřebuje kulturu a dobrého učitele. Ale svět ho nepochopil. Děti se nesmí dotýkat, nesmí je laskat. Není to pro ně dobré, řekli mu. Vždyť žádný z jeho žáků tím neutrpěl újmu. Johan Brys to dotáhl dokonce na ministra. Nepochopení z Vandaeleho udělalo karikaturu vlastních ideálů. Místo práce pro obecné blaho se podřídil krvavé šelmě ovládající jeho duši.

Telefon zavtvrzele vyzváněl. Místo kolena pohladil Vandaele piáno. Nástroj představoval všechno, o čem jako dítě snil. Proto si je koupil, sotva měsíc od okamžiku, kdy otce pochoval. Nikdo na sněhobílý klavír nikdy nesáhl, a tak to zůstane.

„Haló, tady Lodewijk Vandaele.“

„Jos Brouwers.“

Vandaele si s ulehčením oddechl. „Předpokládám, že věc je vyřízena,“ řekl třesoucím se hlasem.

Na druhé straně bylo chvíli ticho.

„Ano?“ naléhal Vandaele.

Bylo to poprvé, kdy musel Brouwers přiznat porážku. Pokoušel se najít vhodná slova.

„Aerts je mimořádně prohnáný chlap,“ vyhrkl. „Měl jsem pravdu, že se schoval na Maltě...“

„Nechal jsi ho tedy upláchnout.“

„Někdo ho musel varovat, jinak to není možné,“ protestoval Brouwers.

Vandaele se zlobil méně, než předstíral. William byl vždycky poslušný. Poskytl mu hodiny nezapomenutelného blaha. Vlastně na něj byl Vandaele hrdý, a na to, že vyžrál nad Brouwersem.

„Netrap se tím, Josi. Možná, že jsem se ukvapil. William by mě přece nikdy nezradil.“

Vandaele polkl slinu a rozkašlal se. Brouwers odtáhl ucho od sluchátka. Starcův kašel zněl jako předsmrtné chroptění.

„S tím bych si nebyl tak jistý, pane Vandaele. William Aerts se dobrovolně přihlásil na policii. Vůbec bych se nedivil,

kdyby..."

„Peníze pro tebe jsou připravené, Josi. Zastav tu operaci.“

Brouwers si to rychle v duchu přepočítal. Jestli mu dědek zaplatí, může mu být jedno, jak to dopadne.

„Za hodinku jsem u vás,“ odpověděl.

V doprovodu Hannelore si Buffel vyzvedl klíč od školního archivu. Kněz, který mu jej vydal, neměl námitek, když mu starý učitel vysvětlil, na co jej potřebuje. Spíš se zajímal o nápadný zjev, který učitele doprovázel.

„Asi máte pravdu, slečno,“ řekl Buffel, když procházeli Ezelstraat. „Tehdy jsme automaticky předpokládali, že děti mají jméno po otci.“

Hannelore staříka podpírala. Van In šel za podivným párem v dvoumetrovém odstupu. Společenství Hanne a Buffela bylo zcela platonické, a jestli ne, dopřeje staříkovi potěšení erektce.

Obecná škola, kde se Yves Provoost, Johan Brys a William Aerts učili číst a psát, byla v dezolátním stavu. Učitel už v budově nebyl přes deset let, přesto snadno našel malou místnost, kde složky se jmény žáků vzdorovaly nemilosrdnému zubu času.

„Hepčí.“

Hannelore kýchl. Buffel si před ní razil cestu mezi zaprášenými svazky papírů. Van In se snažil být užitečný a svítil baterkou po skladišti papíru.

Buffel hned věděl, kde má hledat, jako by z archivu odešel včera. Pokynul Hannelore, aby odsunula hromadu zažloutlých dokumentů.

„Vezmi si raději baterku,“ řekl Van In a odstrčil papíry sám.

Trvalo chvíli, než si uvědomil, že je těhotná a že by neměla přenášet haldy spisů. Buffel považoval jeho reakci za žárlivost a mrkl na Hannelore.

Než Buffel vítězoslavně oznámil „1964“, měl Van In pocit, že přemístil tuny papíru.

Učitel vytáhl kapesní nůž a přefízl provázek, jímž byl svazek převázaný.

„Desmedt Dirk a Dani,“ řekl po chvíli. „Otec: Desmedt Jozef, matka: Baertová Lutgarda. Stav: Rozvedená.“

Když Hannelore odemykala domovní dveře, otřásla se chladem.

Její tenké šaty ji příliš nechránily před plíživým podzimním chladem. Přestože klamně polední teploty vytvářely iluzi pozdního léta, večer už byla zima. Kromě toho jí pobyt v zaprášeném archivu vůbec neudělal dobře.

„Mám trochu přitopit?“ nabídl se ochotně Van In. Hannelore rychle vešla dovnitř a uhnízдила se na lavici. Mlčení je souhlas, pomyslel si Van In. Vzal z komory deku a zabalil do ní Hannelore.

„Dirk a Dani Baertovi,“ cvakala zuby. „Teď chápou, proč se nenašla žádná stopa. Baertovi došlo, že hledáme jeho bratra.“

Van In přinesl dvě sklenice horkého vína a položil je na stůl.

„Všechno nasvědčuje tomu, že Dani je Herbert a že náš vrchní inspektor zavraždil Provoosta,“ řekl sklíčeně. „Až to proskáne ven, budou Bruggy vzhůru nohama.“

„Pak se sejdete v arestu na kávu,“ řekla Hannelore.

Van In foukl několikrát na víno a podal jednu sklenici Hannelore.

„Na kávu?“

Hannelore usrkla teplého vína. „Všichni vědí, že jste spolu vypili něco kávy,“ řekla se svatouškovským výrazem.

Telefon je hrozná věc. Zazvoní pokaždé v nejnevhodnější chvíli. Van In zaklel. Postavil svoji sklenici na stůl a vyrazil do kuchyně.

„Haló.“

„Promiňte, pane komisaři, že vás ruším tak pozdě, ale...“

„Co se děje, Hermane?“

Van In poznal hlas noční služby. Hlas Hermána Tanta zněl rozechvěle a to nebylo obvyklé.

„Jde o jistého Aertse,“ řekl Tante nezřetelně.

„Co je s ním?“

Van In reagoval otupěle. Na druhé straně bylo chvíli ticho.

Tant zalitoval, že se nechal přemluvit, aby komisaři zavolal v tak pozdní hodinu.

„No,“ naléhal Van In.

„Aerts říká, že s vámi musí mluvit. Já jsem...“

Hannelore odhodila deku. Van In se tvářil, jako by uviděl zjevení.

„Mluvíš o Williamu Aertsovi?“

Hannelore přišla až k němu.

„Ano,“ řekl Tant s úlevou. „Letištní policie ze Zaventemu ho před několika hodinami zadržela. Aerts chce mluvit jen s vámi.“

Tvrdí, že je to otázku života a smrti.“

Van In naznačil Hannelore, aby poslouchala.

„Řekni mu, že to zařídím. Kde je teď?“

„V Bruselu, pane komisaři.“

Van In věděl, co to znamená. Když použije oficiální postup, bude s Aertsem mluvit za týden. Zavěsil a vytočil De Keeovo číslo. Vrchní komisař nebyl doma. Van In si trpělivě vyslechl blábolení telefonního záznamníku.

„Říkal, že v naléhavých případech máme volat na policii.“

Hannelore mu vzala sluchátko z ruky.

„Udělej ještě svařené víno,“ usmála se.

Zatímco Van In plnil uložený úkol, zavolala Hannelore prokurátoru Beekmanovi. Slíbil jí, že se bude případem osobně zabývat. Za deset minut zavolal zpátky. Ujistil Hannelore, že Aerts bude zítra ráno v doprovodu dopraven do Brugg.

„Spokojený?“ zeptala se s trochou vyzývavosti.

Van In nalil víno do sklenic a zamíchal do něj po lžici medu.

„Nevím, co bych si bez tebe počal, Hanne. To si snad ani nezasloužím.“

Hannelore se usmívala jako Mona Lisa a zacouvala do salonu.

„Netrap se tím,“ zavolala. „Nechala jsem svoji sklenici v kuchyni. Jestli mi taky chceš udělat laskavost, přines mi ji sem.“

Van In okamžitě vyhověl. Dřív se občas divil, jak se ženám podaří udělat z muže poslušného pitomce. Teď to věděl.

„Díky zlato. Ještě cigaretku a budu si připadat jako královna ze Sáby.“

Van In odklusal do kuchyně. Vzal z dřezu čistý popelník a z ledničky vytáhl kus tvrdého sýra. Také si zaslouží odměnu.

Jos Brouwers zaparkoval renaulta před vilou svého zaměstnavatele. Diskrétnost už nebyla třeba. Selhal a to znamená, že si ho Vandaele už nenajme. Ale peníze jsou připravené, jak staroch řekl do telefonu.

Bývalý policista si vyhrnul límec a vykročil přes záhon ke dveřím. Mezi závěsy na oknech probleskovaly pruhy světla.

Brouwers zazvonil. Závan nevlidného větru mu zadul do nohavic. Opadané listí šustilo po zemi. Brouwers čekal, až mu Vandaele přijde otevřít. Nic se nedělo. Brouwers postoupil k oknu. Zaťukal prsty na sklo. Ticho. Bylo slyšet jen skučení větru prohánějícího se po poldru.

Bývalý policista potichu zaklel. Vrátil se k autu a vytáhl malou, plochou krabici s náradím na vloupání.

Vandaele seděl za piánem s hlavou na desce. Klaviatura byla pokrytá zvratky. Brouwersovi se zvedl žaludek, když v tmavorudém tratolišti rozpoznal kousky tkáně. Tvář starého pedofila byla znetvořená bolestí. Vandaele byl mrtvý. Udusil se vlastním svinstvem.

Kapitola 15

Vrchní komisař De Kee pověsil svůj prvotřídní svrchník na věšák. Oprášil si zamyšleně ramena, podal Van Inovi ruku a postavil se k oknu. Situace byla překerní. Když mu Van In před půlhodinou zavolal, sedl okamžitě do auta.

„Kdy přijde?“ zeptal se vrchní komisař.

„O půl deváté,“ řekl van In.

De Kee se otočil. Ve tváři měl ustaraný výraz. V loňském roce utřil policejní aparát několik ran. Jestli má Van In pravdu, že vrchní inspektor Baert je namočený do vraždy Yvese Provoosta, bude to další rána. De Kee rád hovořil o svých mužích. Poskvrmu na štítu bruggské policie by považoval za vlastní pohanu.

V takových věcech byl obzvláště útlocitný.

„A kdy přijdou ostatní?“

„V devět,“ řekl Van In. „Velitel bruselské policie slíbil, že William Aertse posadí v osm hodin do auta.“

Van In si zapálil cigaretu. Na to nemusel žádat souhlas svého nadřízeného. Vždyť byl ve své kanceláři.

„Mají ti dva něco společného?“

„Chodili spolu do obecné školy,“ řekl Van In.

„Jste si jistý, že Dirk Desmedt a Dirk Baert je tatáž osoba?“

„Datum narození souhlasí. Podle mého názoru si Dirk Baert vzal jméno matky v den jedenadvacátých narozenin.“

De Kee začal přecházet po místnosti z jednoho konce na druhý. Tentokrát doufal, že se Van In mylí.

„Zbytek si můžete přečít ve spisu.“

Van In mu podal světlezelené desky.

„Dirk Baert chodil do školy v Ezelstraat a má bratra, který se jmenuje Dani.“

De Kee udělal odmítavý posunek. Nebude přece ověřovat údaje případu, ještě by se zesměšnil.

Dirku Baertovi zvlhly skráně, když vstoupil do místnosti číslo 204. Přítomnost vrchního komisaře De Keea byla stejně neobvyklá jako návštěva korunního prince v nočním klubu čtvrté kategorie.

„Dobré jitro,“ řekl, ani brvou nehnul.

„Posad’ se Desmedte.“

Oslovení zasáhlo Baerta jako beranidlo.

„Jak to myslíte, pane komisaři?“

„Dobře víš, co mám na mysli, Desmedte. Máš malér a s tebou celý sbor.“

Baert se posadil. Nohy měl jako svazek špaget. De Kee mu přestříhl pupeční šňůru. Od teď už je na světě sám.

„Nenáviděl jsem otce. To přece není zločin?“

Van In čekal jinou reakci. Zdálo se, že Baert se jen tak nevzdá.

„Přiznáváš tedy, že se jmenuješ Dirk Desmedt?“

Při výslechu je důležité formulovat otázky tak, aby na ně vyslýchaný musel odpovědět °ano°.

Baert kývl.

„Měl jsi bratra, který se jmenoval Dani?“

Van In použil záměrně minulý čas.

„Ano,“ řekl Baert.

„A Dani je nrtvý.“

„Dani zmizel. Před dvanácti lety odjel do Holandska. Od té doby jsem o něm neslyšel.

„Nikdy?“

„Ne.“

„Komisař Van In ti chce pomoci, Baerte. Když teď řekneš pravdu, můžeme zapsat do protokolu, že jsi sám udělal doznání a u soudu budeš mít polehčující okolnost.“

„Já nevím, jaké přiznání ode mě čekáte, pane vrchní komisaři. Ale zákony znám,“ řekl Baert hořce.

Van In se na De Kea významně podíval.

„Dávám ti tři hodiny na rozmyšlenou, Baerte.“

Vytočil číslo dozorčího.

„Když do té doby nedospěješ k žádnému rozhodnutí, budeme muset případ předat prokurátorovi.“

Vrchní inspektor sklopil hlavu. Proč ho hned nezavřou, pomyslel si zoufale.

„Buď zdrav, Roberte, tady Van In. Můžeš na pár hodin postrádat jednoho spolehlivého člověka?“

Robert Tant se podíval na rozpis služeb.

„Bart Vermeulen má službu do jedné odpoledne.“

„Dobře, pošli ho sem.“

Prokurátor Beekman, přímý nadřízený Hannelore, byl soudce nového stylu. Na rozdíl od svých předchůdců nepatřil mezi průměrné advokáty, kteří se z nedostatku klientely vrhají na politiku. Ve svých dvaadvaceti vypadal při příznivém osvětlení mladistvě, protože nenosil tmavě šedé obleky, považované kolegy za nezbytné dekorum. Beekman si většinou oblékal sportovní bundu a občas se objevil i bez kravaty.

„Udělej si pohodlí, Hannelore,“ vybídl ji.

Prokurátorova kancelář byla vzdušná a příjemná. Nehromadily se tady stohy zaprášených případů ve zkroucených policích.

Dokonce i obligátní portrét krále a královny dal Beekman zarámovat do moderního rámu na vlastní náklady.

„Zmizení toho děvčete se mi vůbec nelíbí,“ řekl.

Hannelore si šla sednout na pohodlnou pohovku u okna.

Parapet pod oknem byl přecpaný kaktusy. Beekman měl rád pichlavou zeleň.

„Mně také ne,“ řekla Hannelore. „Včerejší domovní prohlídka bohužel nepřinesla žádný výsledek. Bojím se, že jsme vedle.“

„Co si o tom myslí Van In?“

„Pieter má teď plné ruce práce s jinými případy. Podle jeho názoru je výslech dvou podezřelých jediným způsobem, jak rozmotat síť kolem Vandaelea. Je přesvědčený o tom, že při tom najde Carine Neelsovou.“

Beekman si uhladil pravé obočí.

„Budu k tobě upřímný, Hannelore,“ řekl. „Včera mě volal generální prokurátor a požádal mě, abych zařídil mírnější postup ve vyšetřování vraždy Herberta a Provoosta.“

Hannelore si uvědomila, že Beekman dost riskuje tím, že jí informaci sdělil. Ujednání prokurátora s generálním prokurátorem nebyla určená uším mladých zaměstnanců/ zástupců.

„Co znamená mírnější?“

„K ledu,“ řekl Beekman nevýrazně.

„To nemyslíš vážně, Jozefe.“

V soukromí ho oslovovala křestním jménem.

„Počkej, až ti řeknu všechno.“

Teď si Beekman uhladil levé obočí.

„Přání, aby se vyšetřování zastavilo, nepřichází od nikoho menšího než od ministra zahraničí. Obává se, že vyšetřování dávno zapomenuté vraždy by vrhlo špatné světlo na jeho politické záměry.“

„Ten mizera,“ vyjela Hannelore. „Taky si jezdil zapíchat do Love.“

Beekman se až lekl, jaké výrazy používá.

„Jak se proslýchá, vyskytovali se tam i jiní politici,“ řekl opatrně.

„A ty teď máme ušetřit.“

Kdyby si Hannelore Beekmana tolik nevážila, odkráčela by rozzlobeně z jeho kanceláře.

„Řekni mi upřímně, Jozefe, co si o tom myslíš.“

„Technicky vzato je generální prokurátor můj přímý nadřízený,“ řekl Beekman s mdlým úsměvem.

Hannelore byla ráda, že neodešla rozzlobeně.

„Technicky,“ uchichtla se. „To je slibné do budoucnosti.“

Beekman chtěl udržet nekonvenční tón, ale neskryval svoje ambice.

„Ne, Hannelore, tak to není. Oficiálně ti nemohu pomoci.“

Naopak. Měl bych tě klepnout přes prsty.“

„Vždyť jsem těhotná, Jozefe. Než se vzpamatuješ, podám na tebe žalobu pro týrání dětí.“

Beekman nemohl jinak než se podívat Hannelore na břicho.

„To už tvrdíš tři měsíce. V naší branži jsou třeba důkazy.“

Hannelore se Beekmanův kompliment líbil.

„A co když vytáhneme na světlo skutečné důkazy?“

Beekman se usmál.

„Oficiálně nemohu moc udělat, ale mezi námi ti dávám zelenou. Mně je úplně lhostejné, kdo je do toho případu zapletený. Zavolej, až se něco dozvíš a já ti garantuju, že postavím Západní Flandry vzhůru nohama.“

„Když je do toho zapletený ministr?“

„Jestli nasbíráte dostatečné argumenty, nebudu váhat ani na chvíli a podniknu patřičné kroky.“

„A když generální prokurátor použije právo veta?“

Beekman pohrdavě odfrkl.

„Náš úřad už není to, co býval, Hannelore. Jakmile obstaráš důkazní materiál, zazpívá pan generální prokurátor jinou písničku.“

„Van In bude mít radost, až mu to řeknu,“ smála se Hannelore. Stiskla Beekmanovi ruku a rychle vyšla ven. Je na čase, aby se vložila do případu.

Předvádějí se, nebo chtějí dokázat, že jejich vozový park potřebuje inovaci, napadlo Van Ina, když uviděl předválečné, opancéřované auto vjíždět na parkoviště před policejní budovou.

William Aerts měl na rukou pouta a dovnitř ho vedli dva statní policisté v maskáčích.

Až ve chvíli, kdy Van In podepsal doklady o převzetí zadrženého, sundali Aertsovi pouta. Van In kolegům poděkoval a zavedl Aertse do místnosti na výslechy ve třetím patře. Stejně jako všechny místnosti, kde se konají výslechy, neoplývala ani tato přehnanou útulností. Zařízení se skládalo z kovového stolu, tři židlí a starého psacího stroje. Zdání modernosti dodával kanceláři magnetofon Sony a konvice s kávou.

„Posadte se, pane Aerts.“

William sklesl do židle. Vypadal vyčerpaně po probdělé noci na tvrdé pryčně. Van In nalil dva šálky a zapnul magnetofon na nahrávání.

„Ztracený syn se vrátil,“ řekl sarkasticky. „Doufám, že se mi tenhle rozhovor vyplatí.“

Aerts zvedl hlavu. Zamnul si strniště na bradě a střelil po komisaři očima.

„Mám to vzít od začátku, pane komisaři?“

Van In kývl, vrátil pásek v magnetofonu, zkontroloval kvalitu nahrávky a znovu zapnul nahrávání. Pak se pohodlně opřel a vyběhl Aertse, aby spustil.

První díl příběhu nebyl nijak důležitý. Aerts převzal Cleopatra od Vandaeleho a udělal z podniku luxusní bordel.

Významní klienti mohli využít speciálních služeb v Love. Všechno probíhalo diskrétně a bezpečně. Aerts pracoval výhradně na objednávku a s vlastním materiálem a málokdy musel sáhnout po profesionálních prostitutkách. Vlastně jen tehdy, když došla zásoba dobrovolnic.

„Věděl jste tedy, že Vandale získával oběti prostřednictvím nadace Vlastní pomoc.“

Aerts se napil kávy a požádal Van Ina o cigaretu.

„Vy už to víte?“ zašklebil se.

Van In si jednu cigaretu vzal a krabičku postrčil směrem k Aertsovi.

„Čím jsou bohatší, tím jsou lakomější, komisaři. V Love se šoustalo zadarmo. Každá mladá žena, která pracovala pro nadaci, mohla splácet svoje dluhy dvojím způsobem: v naturálních nebo hotově.“

„Pěkná dobročinnost,“ poznamenal Van In hoře.

„O dobročinnosti se vůbec nedá mluvit, komisaři. Nadace dala každému klientovi podepsat dva dokumenty. V jednom stálo, že dostali určitý obnos darem, druhý byl dlužní úpis na stejný obnos. Doklady byly určené pro případnou kontrolu. Další zákazníci, jako například starší ženy, zatvřeli pijáci nebo otcové od rodin, kteří si jen sem tam odskočili, platili hotově.“

Van In pochopil, jak funguje dvojí účetnictví nadace.

Takzvané dary byly vlastně půjčky, které se vracely načerno.

„A nikdo proti tomu neprotestoval.“

„Když někdo prohraje, dává si bacha, aby na sebe moc neupozorňoval, komisaři. Každý, kdo zaklepal na dveře nadace, byl zevrubně informován. Většinou to byli lidé, kteří se přechodně dostali do finančních problémů a neměli se na koho obrátit.“

„Stálo jim to za to?“

Aerts se usmál komisařově naivitě. Úředníci se stálým platem si neumějí představit, co by lidi, žijící pod hranicí bída, dali za trochu smetany z konzumní společnosti.

„Lidi, žijící z podpory, muži, kteří nejsou schopní utáhnout náklady na domácnost nebo firmu, zadlužení otcové od rodin, studenti bez stipendia a osamělé ženy,“ vypočítal Aerts. Bída není jen ve slumech a brlozích. Statisíce lidí u nás žijí na okraji finanční propasti. Na pohled se to nepozná, bydlí v nenápadných čtvrtích a vedou normální život. Vydělají si na stravu a na byt a přesto si dopřávají luxusní věci, na které nemají. Takovým lidem nadace poskytuje bezúročné půjčky: chudáci počestní občané, kteří své dluhy splácejí.“

„Hezké osamělé ženy mají možnost splatit svoje dluhy v naturálních.“

„Přesně tak, komisaři.“

„A z toho profitují Vandaeleovi obchodní partneři.“

„Ano,“ ušklíbl se Aerts. „Vandaele umí zatraceně dobře využít každé příležitosti.“

Van In měl pocit, že Aerts nelže.

„Jestli tomu dobře rozumím, sbírá nadace prostředky na dobročinné účely. Ty peníze se oficiálně poskytují nemajetným, ale de facto se vracejí formou bezúročných půjček.“

„A teď se mě zeptáte, co se s vypranými penězi děje dál,“ šklebil se Aerts.

Van In měl představu, kam plynou miliony franků, ale nedal na sobě nic znát.

Aerts si sám nalil kávu a vzal si další cigaretu.

„Lodewijk Vandaele je idealista. Nenávidí tuhle chaotickou společnost, kde je všechno dovoleno. Chtěl by zavést systém, ve kterém by každý znal přesně svoje místo, věděl a musel dodržovat, co se smí a co ne, a aby všechno šlo jak

po drátku podle narýsovaných směrnic.“

„Model Singapur.“

„Přesně tak, komisaři. Singapur je jeho zářný příklad. Chce udělat z Flander modelový stát a k tomu nejdříve potřebuje nastolit řád a disciplínu. Vlamský blok mu pomůže jeho sen uskutečnit.“

„Není to na pedofila trochu pokrytecké?“

Aerts zavrtěl hlavou. „Tak to není, komisaři. Vandaele považuje sám sebe za přítele dětí. Láska mezi dítětem a dospělým je podle něj čistá.“

„Mám dojem, že to asi nemá v hlavě tak úplně v pořádku.“

„Máte pravdu. Proč myslíte, že jsem se sám přihlásil?“

„To bych taky rád věděl.“

„Bál jsem se Jose Brouwerse.“

Aerts vysvětlil Van Inovi, že na něj Vandaele poslal nájemného vraha.

„Asi se Vandaele bál, že shodím vraždu Daniho.“

„Toho transsexuála,“ doplnil Van In.

Aerts mlčel.

„Znal jste ho z dřívějška?“

„Ne. Jednoho dne se Dani objevil v Cleopatře a chtěl práci.

Tvrdil, že nutně potřebuje peníze na kosmetickou úpravu prsů.“

Aerts udělal ošklivou grimasu, jako by sáhl na leklou rybu.

„Byla tak ošklivá?“

„Naopak, komisaři.“

„Přijal jste ji tedy do podniku.“

„Ano.“

„Splnila očekávání?“

„A jak,“ řekl Aerts hořce. „Každá dívka totiž, která u nás začíná, musí...“

Zajíkl se. Žádný režisér ještě nikdy nezobrazil tak výstižně pocit hnusu.

„Spal jste s ním,“ Van In záměrně použil zájmeno mužského rodu.

„A? Užil jste si?“

Někdy jsou slova silnější než fyzické násilí. V tomto případě působila Van Inova poznámka jako sůl na ránu. Van In pozoroval, jak Aerts zatnul ruce v pěst, až mu zbělely klouby.

„Přede dveřmi jsou dva strážníci, pane Aerts. Zůstaňte sedět hezky v klidu.“

Van In si musel přiznat, že ho ta hra baví. Nic neposkytuje tolik uspokojení, jako převaha nad jiným člověkem. Základem každého totalitního režimu je pocit euforie. Ale jako pravý demokrat Van In uměl rozpoznat a respektovat určitou mez. Jen ten, kdo okusil svůdnost diktatury, může odolat volání ultrapravice.

„Naletěl jste,“ řekl Van In méně ostře.

Aerts zíral před sebe. Stres uplynulých dvou dnů se začal hlásit o slovo. Na cigaretě měl dvoucentrimetrový popel. Van In mu podal popelník a dolil kávu.

„Jo,“ řekl Aerts hluše.

Van In docela chápal, jak se Aerts cítí.

„Pokračujte, pane Aerts. Co se stalo potom?“

„Večer nato přišli Provoost s Brysem. Byli ve skvělé náladě a chtěli nejlepší maso, které je k mání.“

„A vy jste jim předhodil Daniho.“

Aerts kývl.

„I když jste věděl, že...“

„Provoost a Brys jsou arogantní snobové. Odjakživa se mnou zacházeli jak se psím hovnem.“

„A vy jste se chtěl pomstít.“

Aerts pil hltavě kávu a zapálil si novou cigaretu.

Konfrontace s minulostí na něj měla depresivní účinky. Jako dítě jim musel dělat poskoka a na střední škole nevynechal jedinou příležitost, aby ho mohli ponížit. Výstrč zadníci z okna, Williame. V polévce je moucha, vsadím se o sto franků, že ji William sežere. Za každý hrdinský kousek mu zaplatili pivo. Když se v osmnácti rozhodl, že půjde studovat na univerzitu, vysmáli se mu. Každý synek z dělnické rodiny si musí na chleba vydělávat rukama, Williame. Po katastrofálně nepodařeném semestru odjel William do Amsterdamu a uchytil se jako dealer drog. Za čtyři roky se vrátil do Brugg jako bohatý člověk a začal rozhazovat.

Ted' ať žere hmyz někdo jiný. V té době potkal Lindu a zkusili spolu štěstí v Cleopatře. Pan Vandaele ho uvedl za zvuků fanfár.

Všechno šlo dobře do chvíle, kdy se na scéně objevili Provoost s Brysem.

„Pane Aerts, slyšíte mě?“

Van In mu podal novou cigaretu.

„Chtěl jste se tedy pomstít.“

„Co byste udělal vy, komisaři?“

Van In se usmál. V této zemi jsou i větší mizerové než Aerts.

„A zavedl jste je do Love?“

„Přesně tak, komisaři.“

Van In si uměl zbytek příběhu představit. Kousky mozaiky zapadaly do sebe.

„Za hodinu mi zavolal Brys. Byl hrozně nervózní a naprosto střizlivý. Prosil mě, abych okamžitě přijel do Love, že stalo něco hrozného.“

„Zabili Daniho.“

„Brys přísahal, že to byla nehoda. Po sexu ve třech se jim Dani přiznal, že je muž. Provost se rozběsnil a začal ho bít. Dani upadl hlavou na roh postele. Byl na místě mrtvý.“

„Víte, kdo byl Dani?“

„Co tím myslíte, komisař?“

„Říká vám něco jméno Desmedt?“

Aerts sebou překvapením trhl.

„Dani Desmedt?“

„Dani Desmedt z obecné školy, pane Aerts. Vzpomínáte si ještě na ten kousek s kolíčkem na nose?“

„To není možné,“ řekl Aerts rezolutně. „Vždyť bych ho přece musel...“

„...poznat,“ doplnil Van In.

Nastalo ticho.

„Teď to chápu,“ koktal Aerts. „Proto reagoval Provoost tak zuřivě. Lepší pomstu za bratrovo mučení si Dani nemohl vymyslet.“

„Vy jste to nevěděl?“ zeptal se Van In udiveně.

Byla to zbytečná otázka. Aertsův výraz mluvil za všechno.

„Nechme to být. Raději mi řekněte, co bylo dál.“

Aerts si odkašlal. Smetl si z kalhot cigaretový popel, jako by to byla minulost.

„Když jsem tam za deset minut dorazil, už se Provoost ovládal. Zavolal Vandaeleovi a ten rozhodl, že mám tělo pohřbít v Ardenách.“

„A vy jste to neudělal.“

„Co myslíte? To byla šance splatit jim staré dluhy.“

„Pohřbil jste tedy Daniho na pozemku Love.“

„Vy byste riskoval pro sto tisíc franků a vlácel se s tělem bůhvíkam?“

„Chtěl jste víc.“

Van In vyndal z krabičky poslední cigaretu. Všiml si, že se na ni Aerts lačně zadíval a zavolal na služebnu, aby jim někdo přinesl nové zásoby kuřiva.

„Přiznávám, že jsem Provoosta a Bryse vydíral. Byl jsem pod těžkým finančním tlakem od Vandaeleho a Dani byl stejně už mrtvý.“

Na tom nemohl nikdo nic změnit.“

„Potřeboval jste peníze,“ kývl Van In s pochopením. „Věděl Vandaele, že jste vydíral Bryse a Provoosta?“

Aerts se při výsledku choval dost sebejistě, až na jednu výjimku. Teď se mu ale začal chvět spodní ret.

„To nevím, zato jsem si jistý, že na mě poslal Brouwerse.“

Znám Vandaeleho dobře. Nikomu neodpustí. Za zradu uznává jen jeden trest.“

Van In si vzpomněl na povídku Edgara Allana Poea Sud vína amontilladského.

„Utekl jste tedy proto, že se našla mrtvola na pozemku Love, z čehož vyplynulo, že jste tenkrát nesplnil povinnost.“

Aerts přikývl.

„A tím, že jste se sám přihlásil, doufáte v mírnější sazbu.“

„Dovolávám se práva, komisaři.“

Na dveře zaklepal policista, který přinesl Van Inovi balíček cigaret Marlboro a krabičku zápalek. Van In odtrhl celofán a vytáhl si jednu cigaretu. Zbytek podal Aertsovi.

„Něco vám navrhu, pane Aerts. Pošlu vám sem papír a tužku a vy mi celou tu historii napíšete. Nemusíte spěchat, protože šance, že opustíte tuto budovu do čtyřiačtyřiceti hodin, je dost malá. Pak rozhodne o vašem osudu vyšetřující soudce.“

„Znám zákon, komisaři.“

„V to pevně doufám, pane Aerts.“

Van In vstal a vyšel z místnosti.

Bez Versavela to v místnosti číslo 204 vypadalo jako v hrobce. Van In zhasl světlo a sedl si za psací stůl.

Pátrání se skládá z rutiny a z nezbytných procedur, což většinou nepřináší výsledky. Průlom nastane takřka vždycky důsledkem nepředvídatelných okolností, spontánního přiznání, nečekaného zvratu nebo čiré náhody. Aertsovo doznání bylo darem z nebes. Provoost zabil Daniho. Van In měl vraha, motiv i svědka.

Aerts bude mít polehčující okolnosti. Šikovní advokát ho z toho bez velkých potíží dostane. A to se Van Inovi nezamlouvalo. Měl pocit, že se Aerts pokouší zachránit si kůži a že přiznal jen to, co se mu hodí do krámu.

Větší starosti mu dělalo zmizení Carine Neelsové. Byl si skoro jistý, že padla do zločineckých sítí Vandaeleovy organizace.

Improvizovaná domovní prohlídka v Péči nic nepřinesla. Naopak, úspěšná akce upozornila každého široko daleko, že se něco děje.

A pak ještě Baerts. Koneckonců je to vrah, pro policisty neplatí žádné polehčující okolnosti.

Van In se podíval na hodinky. Bylo za pět minut dvanáct, doba, kdy je třeba podívat se Baertovi na zoubek.

Dirk Baert seděl na židli. Když vstoupil Van In do místnosti, ani se nepohnul.

„Nazdar Dirku,“ řekl Van In. „Jak je?“

Baert se na něj udiveně zadíval. Van In ho ještě nikdy neoslovil jménem.

„Já vím, že jsme nikdy nebyli zrovna nejlepší kamarádi, ale věř mi, že tohle dělám nerad.“
Baert se zašklebil.
„Cením si toho, komisaři.“
Van In se posadil proti Baertovi. Zhluboka se nadechl.
„Vím, cos udělal, Dirku, a chápu, proč°s to udělal. Tvůj bratr tě kdysi zachránil ze spárů dvou sadistů a když se ti minulý týden dostalo do ruky hlášení o pitvě Herberta, okamžitě°s poznal, že jde o Daniho.“
Baert kývl. Před hodinou se rozhodl, že řekne všechno.
Vlastně byl na sebe trochu hrdý. Vražda Provoosta byl jediný opravdový čin v celém jeho životě.
„Pracuju pro Vandaeleho už dvacet let,“ řekl. „Věděl jsem, co se stalo v Love.“
Van In se opřel o židli a poslouchal. Baertova výpověď trvala přes tři hodiny.
Paní Neelsová se vůbec nelíbilo, že Hannelore prohledává Carinin pokoj. Potichu se rozvzlykala.
Malý pokojík byl útulně zařízený. Podobal se fotografií z příručky o bytové architektuře. Hannelore opatrně vytáhla zásuvku v komodě z borovicového dřeva a prohrábla prádlo zmizelé policistky. Ačkoliv si paní Neelsová od prohlídky nic neslibovala, sledovala ji pozorně. Poněkud ji uklidňovala skutečnost, že se někdo zajímá o osud její dcery.
Hannelore neměla s domovními prohlídkami zkušenosti.
Spoléhalo se na intuici. Jemné prádlo, růžové povlečení, cédečka se Straussovými valčíky a Beethovenovými symfoniemi, plakát se zapadajícím sluncem, zpoloviny vyhořelá svíčka a ohnivě rudá pohovka prozrazovaly Carininu romantickou duši.
„Psala si vaše dcera deník?“
Paní Neelsová se otázky lekla.
„Deník,“ opakovala nepřítomně.
„Viděla jste ji někdy, jak si něco píše?“
Paní Neelsová sraštila čelo.
„Když bylo Carině asi šestnáct, psala básně, ale jestli...“
„Na jednotlivé papíry nebo do sešitu?“
Paní Neelsová trápila mozek. Hrozně ráda by spolupracovala, ale...
„To už nevím,“ vzlykla. „Je to chyba?“
„Ne,“ řekla Hannelore.
V rohu pokoje se na dřevěné polici skvěl televizor se zabudovaným videorekordérem. Pod ním stála řada kazet.
Hannelore si přečetla tituly. Kramerová versus Kramer, Nell, Vzpomínky na Afriku, Francouzova milénka, Romeo a Julie, Za zvuků hudby, Řek Zorba.
Na poslední kazetě byla uvedena jen firma výrobce. Betamax.
Dnes už přece nikdo kazety Betamax nepoužívá, před lety byly staženy z trhu.
Hannelore vytáhla kazetu z police. Byla těžší než běžná videokazeta. Paní Neelsová vstala.
„Našla jste něco?“ zeptala se s nadějí v hlase.
Hannelore otevřela krabici. Uvnitř byl v plátně vázaný sešit s nápisem: Můj deník.
„Je to to, co jste hledala?“
Paní Neelsová se radostně usmála.
Hannelore otevřela sešit. V tu chvíli zapípal její GSM.
„Haló, tady zástupce prokurátora Martensová.“
Byl to prokurátor Beekman.
„Vandaele je mrtvý,“ řekl. „Jeho hospodyně ho našla dnes ráno.“
„Zavražděný?“
Paní Neelsová málem omdlela, když uslyšela slovo „zavražděný“.
„Ne. Měl rakovinu v posledním stádiu. Vyzvracel si plíce.
Proto nepovažoval lékař za nutné uvědomit policii.“
Hannelore naznačila paní Neelsové, že se nemusí zneklidňovat.
„S Carine to nemá nic společného,“ řekla s rukou na sluchátku, když viděla, že paní Neelsová pláče.
Van In si zul boty. Šel k lednici, otevřel ji a vzal si jednoho černého Duvela. Dvě doznání v jediném dni bylo víc, než mohl unést. S Aertsem nebyl problém, napsal všechno na papír a Van In si jeho zprávu pěkně přečte. Případ Baert byl mnohem horší, přímo tragický.
Když Van In přiložil sklenici ke rtům, uslyšel, jak Hannelore strká klíč do zámku. Pro jistotu se napil hodně zhluboka.
„Spolu do práce, spolu domů,“ řekl s omluvným výrazem ve tváři.
Hannelore nechala pivo bez povšimnutí. Vypadala velice rozrušená.
„Carine šla do Péče na druhé natáčení a ten večer, kdy zmizela, se tam chystala znovu.“
Hodila na stůl Carinin deník.
„Zapsala si, že udělá všechno pro to, aby dovedla svůj úkol do zdárného konce,“ vybuchla. „Jestli se jí něco stalo, nikdy ti to nezapomenu, Pietře Van Ine. Úplně jsi ji zbláznil se svými povídkami o tajných agentech a pověřeních. Byla jsem dnes odpoledne u ní doma, v jejím pokoji. To dítě věří ještě v dobro a ve spravedlnost. Obdivuje romantické hrdiny. Život je pro ni film s happy endem.“
Van In ji nechal vyzužit. Poslední řádky v deníku mu v mozku rozsvítily signální světlo.
„Ale všimla jsem si jedné věci: ten muž páchl jako dezinfekce na WC,“ četl polohlasně.
„Co si to mumláš?“
„Benedict Vervoort,“ zachechtal se Van In hystericky. „Ten mizera smrdí jako lyzol.“

„Volám Beekmana,“ řekla Hannelore úsečně. „Už je čas s tím udělat konec.“

Ministr Johan Brys si natáhl na hlavu koženou kuklu a zkontroloval nástroje. Všechny byly pěkně vyrovnané v pouzdře.

Vždyť to nebude dělat poprvé. Ve sklepe ležela Carine Neelsová připoutaná k pelesti staré postele. Byla nahá. Benedict Vervoort postavil kameru na stativ a udělal zkušební záběr. V rohu stála nádoba s nehašeným vápnem, která do záběru nepatří. Vervoort udělal několik záběrů, než byl spokojený s osvětlením. Za hodinu přijdou hosté a do té doby musí být všechno tiptop.

Prokurátor Beekman trpělivě vyslechl Hannelore.

„Podruhé už se to musí podařit,“ řekl, když skončila. „Nikdo nám jistě nebude mít za zlé, že si na tu sebranku nebudeme brát rukavičky.“

Hannelore přikývla. Pro Van Ina to znamenalo, že může spustit akci. Během tří minut se hnaly tři policejní kombíky s ječícími sirénami směrem na Waardamme. Van In a Hannelore jeli za nimi v twingu.

„Vi Baert něco i o tomhle?“

Na třídě Barona Ruzetteho šlápla Hannelore na plyn. Van In se připoutal.

„Myslím, že ne. Baert jen chtěl pomstít svého bratra.“

Hannelore zmírnila rychlost před mostem přes kanál Bruggy-Kortrijk. Tachometr ukazoval rychlost osmdesát kilometrů.

Twingo zaprotestovalo, když chtěla říznout zatáčku. Van In zadržel dech. Pokusil se urovnat si myšlenky. Baertův příběh se nedal shrnout do dvou vět.

„Dani potřeboval nutně peníze na operaci prsů. Přišel za bratrem a ten mu dal tip na Cleopatru.“

„V roce 1985?“

„Ano.“

Hannelore dohonila kombíky a stáhla nohu z plynu.

„Baert pracoval přes dvacet let pro Vandaeleho. Cleopatru znal.“

Van In si odepnul bezpečnostní pás a zapálil si cigaretu.

„Co znamená: pracoval pro Vandaeleho?“

„Baert fungoval jako špión. Informoval Vandaeleho o všem, co se dělo v policejním sboru, varoval ho před razími a likvidoval nepohodlné protokoly.“

„Věděl, že Herbert je jeho bratr?“

Hannelore si bez ptaní vzala cigaretu.

„Dani si v osmdesátých letech nechal vylepšit chrup. Kromě toho si jako dítě zlomil holenní kost a Baert věděl, že pracuje v Love.“

„A rozhodl se Provoosta odklidit,“ dodala Hannelore nevěřičně.

„Ne tak úplně. Baert věděl, že Provoost v tom měl prsty, ale chtěl jistotu.“

U kostela v Oostkampu projela Hannelore na červenou. Kombíky ji spolehlivě kryly.

„Poslal na něj Melissu.“

„Melissu?“

„Svoji přítelkyni,“ vysvětlil Van In. „Baert ji poznal v Cleopatře. Než se k ní nastěhoval Baert, byla Provoostovou oblíbenkyní. V den vraždy zavolala Melissa Provoostovi. Že by si s ním zase ráda stříhla jedno číslo a...“

„Už to chápu. Melissa byla ohlášená, Provoost jí šel otevřít, vešel Baert a spoutal ho.“

„Tak zní Baertova verze,“ potvrdil Van In.

Zase si zapnul pás. Ručička na tachometru ukazovala sto třicet. Při hovoru jeli pomaleji a kombíky se jim začali vzdalovat. Teď je doženou.

„Dani Baert byl tedy zavražděn v roce 1985.“

Van In zavrtěl hlavou.

„Baert říká, že viděl bratra naposledy v dubnu 1986. Dani se vrátil z Holandska, kde si nechal udělat operaci poprsí, ale nebyl s výsledkem spokojený. Zase potřeboval peníze.“

Celá ulice byla ve chvíli na nohou. Komisař Decloedt z waardamské policie hlídkoval a jeho kolegové z Brugg vyrazili dveře sídla firmy VerVoort. Tato procedura byla nezákonná, ale prokurátor komisaře ujistil, že na sebe bere veškerou odpovědnost. Ve věci zmizelé dívky si to může dovolit.

Policisté vzali domovní prohlídku vážně. Za čtvrt hodiny vypadala kancelář jako kdyby se přes ni přehnalo tornádo.

Hosté zaujali místa na skládacích židlích rozestavěných jako v aréně. Carine slyšela rachot a šum. Skrčila se. Přes šátek jí do očí prosvítalo světlo.

Johan Brys před sebou tlačil servírovací stůl. Vervoort mu podržel dveře. Ministr byl nahý, kromě kožené kukly na obličej.

Na servírovacím stole ležely rozložené nože, kleště a řemeny, které za chvíli použije. Když kat vstoupil do místnosti, proběhla publikem vlna vzrušení.

Guido Versavel vstoupil do kanceláře firmy. Byl bledý a unavený. Hannelore ho poctila mrknutím oka a naznačila mu, kde je Van In. Z Vervoortovy kanceláře znělo řinčení skla a rachot rozbíjeného zařízení.

„Domovní prohlídka zase nic nepřinesla, Pieter zuří,“ řekla s obavou v hlase. „Asi zboří celý dům.“

Versavel v uplynulých dnech zakusil na vlastní kůži, co to je být bezmocný. Dobře Van Ina chápal. Pootevřel dveře a strčil dovnitř hlavu. Místnost vypadala jako kůlnička na dříví. Van In řádl jako divý.

„Okna si necháš na konec?“

Van In se na něj podíval. Jeho zdivočelý pohled by zastavil četu opilých námoníků. Zvedl rozbitou židli a prohodil ji

oknem.

„Stačí?“

Versavel vešel do kanceláře.

„Hannelore mi volala,“ řekl. „Bojí se, že si něco uděláš.“

„A dál?“

Versavel se přísoual až k němu. Balancoval mezi střepy.

„Carine Neelsově tímhle řádním neprokazuješ žádnou službu, leda medvědí.“

„Neříkej.“

Van In dupl podpatkem boty na klávesnici od počítače. Půlka abecedy se rozlétla kolem dokola.

„V hale visí velké zrcadlo,“ řekl Versavel polehoučku.

Van In vytáhl podpatek z klávesnice. Podíval se zle na Versavela a nervózně si prohrábl zpoceně vlasy.

„Umiš vyčarovat králíka z klobouku?“ zeptal posměvačně.

„Možná,“ řekl Versavel s klidem.

„Jak to, možná?“

Versavel vytáhl z náprsní kapsy svazek papírů.

„Pamatuješ, jak jsi po mně chtěl, abych ověřil Catrysseův případ?“

Van In překročil hromadu trosek. Čelo měl orosené jako jablko, které strávilo celou zimu ve sklepech.

„Catrysse žije na opuštěném statku, který patří Vandaeleovi.“

Hannelore slyšela, že rámus ustal a přišla za nimi. „A to říkáš teď,“ slyšel ji Van In.

Versavel se omlouval. „Byl jsem pod prášky, Pietře. Až když mě Hannelore zavolala, uvědomil jsem si, že ...“

„Dobře, dobře,“ zareagoval Van In nedůtklivě. „Catrysse má záznam v rejstříku,“ řekl Versavel. „V roce 1982 byl odsouzený na dva roky za znásilnění dcery sousedů.“

„Ach já,“ vzdychla Hannelore.

„Baert na to zřejmě přišel,“ pokračoval Versavel.

„Ale mlčel, protože ho k tomu Vandaele nutil.“

Van In nemusel dlouho přemýšlet. Jestli vzal Vandaele Catrysseho pod ochranu, měl proto zatraceně dobrý důvod. Po Daniho vraždě zavřel Love. Je přece jasné, že se jen přesunuli na jiné místo.

„Řekni Beekmanovi,“ zavrčel na Hannelore. „Jsem zvědavý, co dělá náš zahradník.“

Od Johna Catrysseho se očekávalo, že bude hlídat příjezdovou cestu ke statku. Když dorazili všichni hosté, nemohl odolat a vplížil se do sklepa, aby si také užil představení.

Carine Neelsová učitela, jak se na ni položilo hubené mužské tělo. Někdo jí sundal šátek z očí. Zamrkala. Když nad sebou uviděla černou kuklu, ztuhla ještě víc. Tep jí začal zadržávat.

Chtěla křičet, ale nešlo to. Zase zavřela oči. Muž začal usilovně pumpovat. O penetraci se nedalo mluvit. Carine cítila mezi stehny něco jako splasklý balonek.

Vervoort soustředil kameru. Brysovi ještě chvíli potrvá, než dosáhne vrcholu.

Hannelore hnala twingo na nejvyšší obrátky. Volant se jí třásl v ruku, nekontrovatelný stejně jako ručička tachometru.

Van In vytáhl pistoli z pouzdra pod ramenem a položil si ji na klín. Kombíky jely za nimi ve vzdálenosti sotva padesát metrů s rozsvícenými majáčky, ale bez sirény.

Catrysse neslyšel skřípění pneumatik po šterku na příjezdové cestě. Představení ho zaujalo. Po deseti minutách byl kat hotov.

Tenhle hubeňour potřebuje vždycky dlouhou dobu. Catrysse uvažoval, kdo se ukrývá za maskou.

Brys se narovnal. Carine opatrně otevřela oči. Teprve teď uviděla servírovací stůl s nástroji. Její křik pronikl do morku kostí. Publikum potěšením zachrochtalo.

Brys vzal do ruky kleště na nehty. Vervoort zabral Carinin levý prs a posunkem naznačil Brysovi, aby počkal. Vzal kostku ledu a potíral prs, až se bradavka vztyčila. Brys pochvalně kývl.

Předem s Vervoortem prošli scénář. Postupovali stejně jako inkvizice. Nejdřív ukázat nástroje. Carinin křik už nepřipomínal lidský hlas. Vervoort zaregistroval její strachem sraštělý obličej. Brys přiložil kleště k bradavce a čekal, až si Vervoort nastaví parametry.

Van In rozrazil dveře. Namířil pistoli plynulým pohybem na maskovaného muže a třikrát vystřelil. První kulka zasáhla Bryse do pravého oka, druhá mu roztránila rameno a třetí udělala pěknou díрку do Vervoortova čela, protože se připlétl do palné dráhy.

O deset vteřin později zaplavila usedlost první vlna policistů. Několik návštěvníků se ve zmatku pokusilo zmizet. Po krátkém pronásledování byli lapeni.

Hannelore si sundala kabátek a přikryla Carine. Dívka byla v šoku a nereagovala.

„Podle statistiky jsme měli šanci jedna ku stotisíci,“ řekl Versavel.

„Člověk nežije jen podle statistických zákonitostí,“ opáčil Van In filozoficky. „Nikdy bych si neodpustil, kdybychom sem přišli o pět minut později.“

Zatímco policisté nasazovali hostům pouta, vyšel Van In nahoru. Potřeboval na vzduch. „Co je to proboha za svět?“ pomyslel si, když byl kat odhalen a polovina publika identifikovaná. Mimo jiné se seance také zúčastnil doktor De Jaegher, nekompetentní soudní lékař, a Melchior Muys, zkorumpovaný vrchní revizor. Van In se podíval na hvězdy. Doufal, že kdesi nahoře existuje ještě nějaký jiný život.

Hannelore postavila na stůl voňavé talíře. Pomfrity smažila naposledy před více než třemi měsíci. Ale v nouzi neplatí pravidla. Van In od včerejšího večera skoro nic nejedl.

„Guido.“

Versavel se uvelebil před krbem. Po čtvrthodince mu spadla víčka a teď spal spánkem spravedlivých.

„Nech ho být,“ řekla Hannelore. „V lednici je ještě kus sýra, kdyby měl hlad, až se probudí.“

Van In se krmil hranolky beze slova. Plácl si na ně hromadu majonézy.

„Napadlo mě, co asi zítra bude v novinách,“ řekl mezi dvěma sousty.

„Policista zastřelil ministra zahraničních věcí,“ jakoby slabikovala Hannelore. „Zítra budeš ve Flandrech nejznámější figurou.“

Van In si namáčel poslední hranolky v mastné majonéze.

„Ten hajzl má, co si zasloužil. Nikdo už ten případ nemůže zahrát do autu.“

Odstrčil talíř a zapálil si cigaretu.

„Z bláta do louže,“ ušklíbala se Hannelore.

„Co tím myslíš?“

„Jestli tomu dobře rozumím, nehodláš stíhat Baerta.“

Van In se zhluboka nadechl.

„Ve srovnání se svinstem vážených pánů hlavounů je Baertův zločin prkotina. Provoost a Brys dostali, co jim patřilo. Nevidím důvod, proč bychom měli zatěžovat stát nákladným procesem. Právu bylo učiněno zadost. Nikdo se nad tím nepozastaví.“

Hannelore polkla. Van In měl pravdu, ale ona jako zástupce prokurátora musí dbát na to, aby se uplatnil zákon.

„Jestli nebude chtít prokuratura Baerta stíhat za každou cenu,“ řekl Van In flegmaticky.

„Dobře. Myslím, že Beekman se nebude vzpírat. Ale co uděláme s Aertsem?“

„Aerts doznal spoluviny,“ řekl Van In. „Mám v kapse jeho prohlášení. S trochou štěstí se z toho dostane.“

Vytáhl z náprsní kapsy Aertsovo přiznání.

„Naši přátelé znají právo. Více měně se dobrovolně přihlásil a dovolává se principu zproštění viny. Kromě toho jsou všichni potenciální svědkové mrtví. Když si to podtrhnu a sečtu, praví viníci jsou odsouzeni a potrestáni.“

Hannelore četla Aertsovo doznání. Van In otevřel láhev moselského vína a sedl si vedle chrápajícího Versavela.

„Neříkal jsi, že si Dani nechal v roce 1986 udělat operaci prsů?“ řekla Hannelore za chvíli.

Van In se snažil ze všech sil, aby neusnul.

„Říkal. Je na tom něco divného?“

Hannelore přečetla nahlas.

„Aerts tvrdí, že incident se odehrál v říjnu 1985.“

„Sakra,“ zaklel Van In.

„Nesedí to?“

„Jestli je to pravda, Aerts mě převezl.“

William Aerts četl ve své cele večerník. Celá země byla v pozdvižení nad zprávou, že ministr zahraničí byl zastřelen při natáčení pornofilmu. Aerts si uvědomil, že hra je ztracená.

Justice ho nepustí ze spárů, dokud každou výpověď stokrát neověří.

Jos Brouwers přišel domů do své procovské vily, kterou si koupil před rokem. Splnil si tím poslední sen. Tento dům se měl stát symbolem jeho úspěchu, a také ho chtěl položit Gerdě k nohám. Gerdě, která se o něj celá léta starala. Tak to mělo být, v tomto pořadí. Ale Gerda už tady není. Před dvěma týdny si sbalila kufr. Už měla dost života v pozici na druhé koleji, jak řekla. Ztracený čas už sice nedohoní, ale má přece právo na svůj vlastní život. Cesta do Karibiku byla lež, musel Vandaeleovi něco říct. Raději by umřel, než by přiznal, že se mu manželství rozpadlo. Vzpomněl si na manželský pár na Maltě. Znovu mu před očima přejel kočár. Muž naléval své ženě pohár vína. Mávali a vypadali naprosto šťastní. I Brooks na tom byl lépe než on.

Smyslnou Penelopu měl při ruce, když ji potřeboval.

Brouwers si nalil koňak a pak otevřel trezor. Ze svého arzenálu zbraní si vybral izraelskou pistoli s kolektorem??, za kterou dal dvaapadesát tisíc franků. Napil se koňaku, vložil si hlaveň pistole do úst a natáhl spoušť. Poslední jeho myšlenka byla na budoucího majitele vily. Bude si muset nechat obývací pokoj vytapetovat, protože všude budou stopy jeho vystříklého mozku. Brouwers zemřel stejně banálně, jako žil, ale to už mu mohlo být jedno.

Van In zatřásl Versavelem.

„Do krámu, Guido.“

Hannelore zvedla sluchátko. Zavolala nejdřív Beekmanovi a pak řediteli věznice.

William Aerts šel v doprovodu tří dozorců do místnosti pro návštěvy. Najednou se s ním zacházelo jako s nebezpečným zločincem. Otfásl se. Dutý zvuk kroků se rozléhal pustou chodbou.

Za chvíli si ho vezme do parády Van In. Doba výsledku nebyla vybrána náhodou. Komisař ví, že lhal. Promítl si znovu celý film.

Provoost mu tehdy večer zavola. Stala se nehoda. Dani je mrtvý.

William musí tělo odklidit a Vandaele mu za to zaplatí sto tisíc franků.

William nacpal tělo do kufru svého auta. Když chtěl zaklapnout víko, uslyšel zasténání. Dani ještě žil. William mu navrhl obchod. Když bude držet jazyk za zuby a vrátí se do Holandska, dá mu William těch sto tisíc franků. Všechno bezvadně klapalo. Uplynulo šest měsíců a Dani se objevil znovu. Žádal další peníze na novou operaci. Jestli William nezaplatí, bude Dani vydírat Provoosta. Těmi slovy si ale podepsal rozsudek smrti. V návalu paniky ho William stiskl a zlomil mu vaz. Zakopal mrtvolu na pozemku u Love. Jen tak mohl dál vydírat Provoosta a Bryse.

Van In zaparkoval twingo před věznicí. Nebe bylo jasné.

Tisíce hvězd se beznadějně snažily zahnat temnotu.

„A propos,“ řekla Hannelore, když vystoupili. „V tom fofru jsem na jednu věc zapomněla.“
Van In zavřel dvířka. „Nechala jsi zapnutou žehličku?“ zeptal se lakonicky.
Hannelore ho dobře znala. Zvláštní smysl pro humor, jakým reagoval v mimořádných situacích, měla ráda.
„Ne,“ usmála se. „Výsledek punkce plodové vody je negativní.
Když půjde všechno, jak má jít, narodí se nám za pár měsíců zdravé miminko.“
Van In vytáhl z krabičky poslední cigaretu. Kouř ho zaštípal v očích, až zaslzel. Nebo to nebylo tím?